ANNE MURRAY

La capătul puterilor

Traducerea și adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Teri se uită la ceas și văzu că era chiar mai târziu decât credea. Pauza de masă era pe jumătate terminată și mai avea de mers la supermarket înainte de a trece pe la doamna Roland.

O furtună fusese cea care o întârziase. Ploile tropicale trebuia luate în calcul vara, la Johannesburg. În ultima săptămână, în fiecare după-amiază fusese câte una, atunci când traficul era mai aglomerat în oraș. Această furtună izbucnise pe neașteptate și Teri, în sandale fără vârfuri și fără umbrelă, trebuise să se adăpostească sub copertina unui restaurant până când potopul se mai domolise.

Se strâmbă când apa începu să-i plescăie în sandale și pentru o clipă se întrebă dacă nu fusese nebună să nu se întoarcă la bibliotecă fără a o vizita pe doamna Roland. Emma Roland ar fi înțeles. Dar ar fi fost dezamăgită. Cu entorsa de la gleznă, care o ținea imobilizată temporar, depindea de cumpărăturile pe care Teri promisese să i le facă.

Nu era departe de apartamentul doamnei Roland acum și peste drum se afla supermarketul. De obicei, Teri traversa strada la semafor, dar acesta era la o oarecare distanță și, cu sandalele pline de apă și simțindu-se inconfortabil, se hotărî să traverseze pe unde se afla.

Tocmai coborâse de pe bordură când văzu o mașină care se apropia să parcheze. Se dădu grăbită înapoi, dar nu suficient de repede ca să

scape de jetul de apă murdară aruncat de cauciucuri, care îi murdări rochia.

Ia te uită, unica rochie bună pe care o am! gândi ea aruncând o privire furioasă spre mașină. Aceasta era argintie, zveltă, și părea foarte scumpă. Dintr-un oarecare motiv, eleganța ei o înfurie și mai tare. Fără să se gândească, se aplecă, luă un pumn de noroi și-l zvârli în mașină. Vederea murdăriei întinsă peste cromul strălucitor îi dădu un sentiment de intensă satisfacție.

Ajunse pe trotuarul opus când simți o mână pe umăr și, răsucindu-se se trezi uitându-se în sus într-o pereche de ochi albaștri. Simți un fior ciudat. Nu mai văzuse niciodată o față atât de chipeșă, nici atât de sigură pe sine. Părul blond și des accentua bronzul intens, iar liniile unei guri aspre și ale obrazului erau combinate într-un amestec neobișnuit de putere și senzualitate.

Nu o cuprinse teama imediat, cum era normal în acea parte a orașului, unde străinii nu erau priviți cu ochi buni. Și când apăru și teama, se întrebă ce voia de la ea. Se uită peste umăr întrebându-se dacă ar veni cineva dacă ar țipa.

– Nu-ți voi face nici un rău, o ironizară ochii albaștri, de parcă i-ar fi înțeles gândurile. Sunt posesorul mașinii. De ce ai aruncat cu noroi?

– Mi-ai murdărit rochia, spuse ea, gândind că mătasea cămășii și costumul lui negru se asortau foarte bine cu mașina. Ambele emanau bani și eleganță.

Ochii lui îi părăsiră fața și coborâră spre rochie. Era ceva ostentativ în modul în care o studia, de parcă i-ar fi cercetat trupul prin veșminte.

Scandalizarea de mai devreme a lui Teri reveni.

– O rochie drăguță, fu tot ce spuse el.

– Se întâmplă să fie unica pe care o am.

Nu era adevărat, dar nici prea exagerat.

– Ai traversat printr-un loc nepermis, accentuă el.

– Sandalele îmi erau ude și semaforul era prea departe.

Trebuia să mă fi văzut.

– Nu te-am văzut.

– Ai fi putut să mă lași să trec. Nu te-a învățat nimeni să fii precaut?

– Irațională și scorpie. Mă așteptam la o scuză. Cel puțin la a te oferi să cureți mizeria pe care mi-ai făcut-o. Dar nu mă așteptam la un atac.

Teri se îndreptă pentru a-l fulgera cu privirea. Deși era o fată înaltă, pe lângă el, părea ciudat de mică.

– Trebuie să fii nebun ca să crezi că aș face așa ceva! Lasă-mi brațul – mă grăbesc!

Se îndepărtă când îl auzi chicotind. Pentru o clipă se simți tentată să se întoarcă să vadă cum arăta fața autocrată când era amuzată, dar mândria o opri la timp. Înălțându-și umerii, își continuă drumul cu cât mai multă demnitate putea până când intră în supermarket.

Arăți de parcă toată greutate lumii ar atârna pe umerii tăi, remarcă o voce zâmbitoare.

– Așa de rău arăt, Andy? ... Teri era gânditoare. Am fost prinsă de furtună și apoi am fost stropită de o mașină – cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut!

Ultimele cuvinte fuseseră spuse într-o răbufnire de pasiune.

– Îl cunoști?

Tânărul o privi chiorâș.

– Am avut un schimb de cuvinte, spuse Teri cu grijă. Vezi, m-am răzbunat aruncând cu noroi în mașina lui.

Andy râse cu afecțiune.

– Drăcușorule!

– El m-a făcut scorpie. Trebuia să-l fi văzut – înalt, bine îmbrăcat, genul care este convins că este un dar al lui Dumnezeu pentru femei. A avut tupeul să creadă că îi datorez scuze.

– Se pare că a făcut ceva impresie asupra ta.

– Una proastă, spuse Teri cu fermitate. Uită-te la această rochie!

– Se va spăla, nu-i așa? Ce te supără, dragoste?

Doar n-o să te superi pentru un pic de noroi.

– Sunt prea stresată. Am auzit azi-dimineață că se mărește chiria apartamentului.

– Te duci să ceri o reducere.

– M-am dus, dar nu mi-au acceptat, se încruntă ea. Și sunt îngrijorată din cauza lui Jill. Nu arată bine.

– Există o rezolvare pentru tine și surioara ta.

Teri se uită repede la el.

– Andy ...

– Știi că vreau să mă căsătoresc cu tine. Câștig un salariu decent aici la supermarket.

– Nu continua, spuse ea blând.

– Aș putea să am grijă de voi amândouă.

– Știu că ai putea, și ești un scump că propui asta. Țin la tine, Andy, știi bine, dar nu mă tenta ... nu vreau să mă mărit din motive greșite.

– Ar fi corecte – dacă le-ai lăsa să fie ... Pentru prima dată, Andy păru serios. Nu te voi mai plictisi printre zahăr și portocale. Hai să ieșim să cinăm în oraș diseară.

– Oh, Andy, mulțumesc, dar nu cred. Ar trebui să fiu cu Jill ... Se uită la ceas. Vai cât este ora! Doamna Roland trebuie să se întrebe dacă m-am pierdut, am trecut pe aici doar ca să-i duc câteva cumpărături.

– Ai fost foarte bună cu ea, remarcă Andy.

– Nu are pe nimeni altcineva.

– Noroc că erai prin jur când a căzut. De atunci ai fost minunată cu ea.

– O plac, spuse simplu Teri. Este drăguță și atât de singură. Trebuie să fug, Andy, știu că doamna Roland mă așteaptă și nu vreau să mă întorc târziu la serviciu.

Oferta de căsătorie a lui Andy era mai tentantă decât realiza el, gândi Teri în drum spre apartamentul Emmei Roland. Tânărul asistent de manager al supermarketului avea toate calitățile pe care ar fi trebuit să

lă aibă un soț. Era o persoană fină, amabilă și atentă. Un om pe care te puteai baza în momente critice. Și afecțiunea pentru ea era sinceră.

Căsătoria cu Andy ar fi o soluție. Nu și-ar mai face probleme cu chiria și hrana. Ar avea mai mult timp pentru Jill, pe care l-ar petrece în aer liber. Soare și aer proaspăt erau ceea ce avea nevoie Jill.

Existau atât de multe motive ca să aibă sens căsătoria cu Andy. Și un motiv pentru care nu avea sens deloc. Nu-l iubea. Era drăguț, dar și puțin cam plictisitor.

Neinvitată, o imagine îi veni în minte – un bărbat înalt, suplu, cu o față frumoasă și ochi zeflemitori. Arogant și fără îndoială foarte înfumurat. Dar fascinant.

Smulgându-și-l din minte, Teri se întrebă de ce acordase un gând de o clipă străinului care o înfuriase. Acel gen de bărbat nu era pentru ea. El trebuie că se învârtea într-o lume opulentă foarte diferită de a ei. Îl putea vedea înconjurat de hoarde de femei sofisticate, toate cerșindu-i atenția.

Cel mai rău soi de bărbat, și categoric nu pentru ea. Când se va mărita, probabil va fi Andy sau unul asemănător cu el. Și asta va însemna sfârșitul unei pasiuni pe care o percepea vag în sine, dar pe care nu o experimentase niciodată. Certându-se pentru impulsul rebel care-i spunea că mai multă viață este mai importantă decât siguranța și liniștea, dădu cu piciorul într-o băltoacă de ploaie și intră în clădirea unde locuia Emma Roland.

După ce sună de două ori și nu i se răspunse, încercă ușa și o găsi descuiată.

– Doamnă Roland, eu sunt, Teri! strigă ea cu o veselie care ascundea o notă de îngrijorare.

Nu era caracteristic bătrânei doamne să nu fie la ușă s-o întâmpine. Poate că astăzi îi făcea necazuri glezna?

– Aici, dragă, se auzi o voce.

Teri se opri în bucătărie să lase cumpărăturile, apoi se duse în camera de zi.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar ... se opri, șocată.

Stând lângă fereastră, picior peste picior, era străinul ei.

– Bună, dragă, vreau să-l cunoști pe domnul Garfield. Sloan, ea este domnișoara Malloy.

– Bună ziua, domnișoară Malloy.

Vocea era plată, fără vreun semn de recunoaștere.

Deci așa voia să joace el. Traversând camera, Teri întinse mâna. Ochii lui scăpărară – îl luase prin surprindere, crezu ea, și fu satisfăcută pentru a doua oară în acea zi – dar mâna pe care o primi în schimb era calmă și degajată. Degetele lui erau reci, strângerea de mână, fermă.

– Bună ziua, domnule Garfield, spuse Teri, îndrăzneață și se întrebă de ce nu-și putea controla brusca accelerare a pulsului.

Retrăgându-și mâna ca friptă, se întoarse spre doamna Roland cu ceea ce spera să fie un aer de indiferență.

– Am lăsat cumpărăturile la bucătărie.

– Drăguț din partea ta.

Surprinsă de o notă de încordare, Teri se uită la Emma Roland pentru prima oară de când intrase în cameră. Trebuie să fi fost șocul vederii lui Sloan Garfield cel care o împiedicase să remarce încordarea prietenei sale. Doamna Roland era un pic palidă și ochii îi erau lipsiți de strălucirea obișnuită. De fapt, în toată atmosfera se simțea o încordare.

– Doamnă Roland, vă simțiți bine? întrebă ea, îngrijorată.

– Da, da, bine.

Dar nu era așa. Teri o știa cu certitudine. Aruncând o privire spre silueta de lângă geam, puse mâna pe brațul doamnei mai în vârstă.

– S-a întâmplat ceva, nu?

– Nu, Teri, îți imaginezi lucruri , zâmbi scurt doamna Roland. De ce nu treci ceva mai târziu?

O concediere, deși spusă amabil. Sloan Garfield rămase tăcut, deși expresia lui nu arăta nici un fel de bunăvoință pentru Teri.

Cu obrajii în flăcări, ea ezită un moment mai lung.

Nu imaginația îi spunea că Emma Roland era supărată și că domnul Garfield avea de-a face cu asta. Dar doamna Roland nu era pe cale să-i mărturisească motivul supărării ei și Teri nu avea dreptul să insiste.

– Mulțumesc, zâmbi ea veselă, voi veni dacă am să pot.

Se uită din nou la străinul arogant. De această dată era rândul ei să-și lase expresia să ia locul cuvintelor. Înălțarea obrazului anunța o avertizare "Nu încerca să faci necazuri căci o să ai de-a face cu mine". Cu voce tare, spuse politicos:

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Garfield.

Teri n-o vizită pe Emma Roland în acea seară. Ajungând acasă de la serviciu, târziu după-amiază, găsi că Jill nu era bine. Sora ei de doi ani dormea în fotoliul de bambus aparținând baby-sitterei ei, Louise Miles. Fața mică era roșie, obrajii fierbinți la atingerea lui Teri și se foi neliniștită, scoțând o tuse care îi scutură trupul micuț.

– Așa a fost toată ziua, spuse Louise.

– Biata micuță! Cum scapă de o infecție, cum se îmbolnăvește din nou. Mi-aș dori să știu ce să fac.

– Aș duce-o mai des în parc, aerul curat i-ar face bine, dar n-am timp.

În afară de a avea grijă de Jill când Teri lucra, Louise era îngrijitoarea blocului și era foarte ocupată.

– Știu, și ești o scumpă că ai grijă de ea când sunt plecată. Mi-aș dori să am mai mult timp pentru Jill. Dar așa cum este situația ... se încruntă îngrijorată – s-ar putea să lucrez suplimentar.

– Chiria?

– Da. Chiria o să se mărească?

– Mi-e teamă că da, se strâmbă Louise. Ce vei face?

– Pot probabil să obțin o slujbă de seară, să cataloghez cărți ... Teri râse ușor. Andy mi-a cerut din nou să mă mărit cu el.

– Poate că ar trebui să te gândești serios la asta.

Așa cum făcuse și înainte, Sloan Garfield invadă mintea lui Teri.

Al naibii bărbat!

De-abia schimbaseră câteva vorbe, și de atunci continua să se gândească la el! Scutură din cap cu putere.

Louise era mirată.

– Îl plac pe Andy.

– Și eu îl plac, spuse Teri fără să explice. Dar n-ar fi corect să mă mărit cu el.

– Cum o să te descurci?

Teri se uită la Jill. Bietul copilaș! Dacă părinții lor dragi n-ar fi pierit într-un accident cu barca, viața lui Jill ar fi fost atât de diferită. Drăguța și iubitoarea mamă care la patruzeci de ani fusese suficient de tânără să aibă un copil la douăzeci de ani după prima ei fiică, i-ar fi consacrat întregul timp. Poate că vechea lor casă cu grădină împădurită nu ar fi fost vândută. Teri își aminti fericirea propriei sale copilării în acea grădină.

– Mă voi descurca, spuse ea încet.

– Nu fi prea dură cu tine. Nu este prima dată când te văd așa gânditoare și știu ce înseamnă. Ai făcut tot ce ai putut pentru Jill.

– Vreu s-o văd simțindu-se bine. Vreau să-i văd puțină culoare în obraji și nu mă refer la roșeață de febră. Vreau să-i întăresc rezistența la infecții. Vreau să-i asigur un cămin liniștit.

– O să-i asiguri, o liniști Louise.

Cuvinte. Cuvinte goale. Dar Teri știa că fuseseră spuse din inimă și se mai îmbărbătă.

Cu grijă, ca să nu-și trezească surioara, o luă în brațe și o duse două etaje mai sus, în propriul ei apartament.

Trecu aproape o săptămână până când Teri avu ocazia s-o viziteze din nou pe Emma Roland. Zilele fuseseră ocupate. În plus față de orele de bibliotecă, acum lucra seara. Era o treabă care îi plăcea și era mulțumită că putea câștiga bani să-și plătească chiria care crescuse, dar timpul ei cu Jill era mai limitat ca niciodată.

Fetița încă tușea și fața ei era obosită și palidă. Louise, o bijuterie de prietenă, o duse de câteva ori la plimbare, dar fetița avea nevoie de mai

multe ore în aer liber. Teri hotărî să meargă la picnic în timpul weekendului. Poate va veni și doamna Roland. Avea senzația că și acesteia i-ar plăcea să iasă din casă.

– Ce idee drăguță, fu răspunsul Emmei Roland la invitație. Ești o fată bună, Teri – să ajuți o străină într-un supermarket, să continui să fii prietenă cu ea.

– Oricine ar fi făcut la fel, protestă Teri, puțin jenată, dar flatată de compliment.

– Nu sunt așa de sigură.

– Veniți cu noi? schimbă Teri subiectul.

– Mi-ar plăcea ... Emma își puse jos ceașca de ceai. Și eu am o întrebare pentru tine, draga mea, una pe care vreau s-o studiezi cu atenție înainte de a-mi da un răspuns.

Surprinsă de seriozitatea tonului ei, Teri o privi curioasă. La prietena ei, astăzi era ceva diferit. Observase asta din momentul când intrase. Acum se întreba ce va urma.

– M-am hotărât să plec de aici.

– Oh, nu! ripostă Teri, care își dădu seama cât se legase de Emma Roland.

– Mă duc la Cape. Vreau să vii și tu, Teri. Tu și Jill.

Ochii cei verzi erau tulburați.

– Nu cred că o pot face.

– Nu mă aștept să împachetezi și să pleci de aici la o simplă cerere. Lasă-mă să te lămuresc, Teri. Emma Roland luă un album care stătea pe masă, pregătit pentru acest moment, realiză Teri. Întoarse câteva pagini, apoi îi dădu fetei albumul deschis, cu cuvintele:

– Vins Doux.

– Vins Doux, repetă Teri întrebătoare, când se uită la două fotografii ale unei case albe înecată în verdeață.

– Denumirea franțuzească pentru vinurile dulci, o auzi pe Emma spunând. Un domeniu viticol, Teri.

– Acolo mergeți?

– Da.

– Este frumos.

– Fotografiile nu spun totul. Realitatea este mai frumoasă. Ei bine, Teri, ce zici?

– Mergem acolo într-o vacanță?

– Să locuim. Vins Doux este casa mea.

Teri se uită din nou la casa cu arhitectura ei grațioasă și decorul spectaculos și se întrebă de ce cineva cu o astfel de casă ar fi ales de bunăvoie să trăiască într-una din cele mai terne suburbii din Johannesburg. De bună voie? Poate că doamna Roland fusese forțată să părăsească Vins Doux. Poate că în fond trecuseră mulți ani de când trăise acolo. Pentru prima dată, lui Teri îi trecu prin cap că nu știa mai nimic despre femeia care îi devenise prietenă.

– Cred că vei fi fericită la Vins Doux.

– Nu este așa de simplu. Aici este casa mea. Nu pot pleca așa de ușor.

– Nu prea a fost un cămin de când au murit părinții tăi, spuse Emma cu blândețe.

Teri îi întâlni privirea fără ezitare.

– Încerc să fac unul.

– Ai mare curaj, știu. Ți-ar plăcea la Cape, Teri.

– Sunt sigură de asta. Dar nu mi-ați spus de ce vreți să vin cu dumneavoastră.

– Vreau o însoțitoare.

O privire rapidă la piciorul care se scrântise alunecând pe-o pată de ulei în supermarket, o făcu pe Teri să se întrebe dacă nu cumva acesta îi provoca posesoarei mai mult necaz decât crezuse.

– N-am experiență în îngrijire, încercă ea să spună.

– Nu este nevoie. Am fost foarte singură de când a murit soțul meu. Sunt perioade când sunt depresivă și chiar am nevoie de o prietenă. Am ajuns să țin foarte mult la tine și la Jill. Vino la Vins Doux cu mine.

Tu vei avea un cămin, iar eu o companie.

– Nu știu ...

– Lui Jill i-ar plăcea. Suntem în apropiere de mare, pentru ea va fi minunat.

Ochii cei verzi scânteiară.

– Îmi forțați mâna!

– Foarte bine. Habar n-ai ce aer este la Cape, Teri. Lui Jill îi va merge foarte bine.

– Nu știam că puteți fi așa de șmecheră! râse Teri.

Se ridică și se duse la fereastră. Jos se vedeau clădiri masive și un trafic aglomerat. Vântul ridica într-un colț praf și ziare vechi. Câteva dintre cele mai frumoase suburbii din Africa de Sud se aflau în acest oraș, suburbii cu multă verdeață și flori, dar această suburbie nu era una dintre ele. Vederea de la propriul ei apartament nu era diferită.

În anul care trecuse de la moartea părinților ei, încercase să creeze o viață nouă pentru Jill și pentru ea. Dar fiindcă afacerile tatălui lor decăzuseră, creditorii luaseră aproape tot. Cu puținii bani rămași, Teri încercase să facă un nou cămin, dar Emma Roland avea dreptate. Nu era un cămin ca cel pe care -l avuseseră cândva. Îi lipseau rădăcinile.

– Crezi că ai renunța la prea mult? o auzi pe doamna Roland întrebând-o.

– Prietenii mei. Serviciul.

Louise era o prietenă dragă. Și Andy la fel, în ciuda faptului că sentimentele lor nu erau reciproce. Slujba ei era ceva care-i plăcea. Muncise din greu să ajungă bibliotecară și a lucra cu cărți însemna foarte mult pentru ea.

– Lasă-ți timp de gândire, o sfătui Emma. N-am nevoie azi de răspuns.

Isteață doamnă și șmecheră. Știa că oferta ei era tentantă. Un răgaz în care nu va fi nevoie să se îngrijoreze de chirie și de hrană, o șansă de a o face pe Jill să se bucure de aerul de mare și o grădină.

O șansă minunată – o șansă pe care o întâlnești doar o dată.

Se întoarse de la fereastră.

– Voi veni cu dumneavoastră.

– Oh, Teri, sunt atât de bucuroasă! exclamă Emma.

– Am nevoie de ceva timp, totuși. Nu pot pleca chiar așa de la slujbă.

– Și eu am unele lucruri de aranjat aici. O lună, Teri?

– Perfect ... Plecă de la fereastră și veni s-o îmbrățișeze pe Emma ... Sunteți o scumpă că v-ați gândit la mine.

Luă iar albumul și se uită la fotografii. Incredibil să se gândească la faptul că această casă frumoasă va fi în curând căminul ei. Brusc, deveni foarte exaltată.

Doar când fu pe punctul de plecare, îi veni un gând și se întoarse către prietena ei.

– Ultima oară când am fost aici am întâlnit un bărbat, un domn Garfield. Iertați-mă, doamnă Roland, dar el are vreo legătură cu această hotărâre?

– A fost hotărârea mea să merg la Vins Doux. Este timpul să mă întorc, zâmbi Emma.

– Cumpără-ți niște haine drăguțe.

Fără a-i veni să creadă, Teri se uită la suma înscrisă pe cecul pe care Emma tocmai i-l dăduse. Cu ochii mari, se uită în sus.

– Nu pot primi!

– Și niște haine pentru Jill.

– Nu pot face asta ... Emma zâmbea.

– Și dacă nu este suficient, spune-mi și îți voi mai scrie un cec.

Teri scutură din cap.

– Am haine.

– Ai nevoie de o nouă garderobă și te vei simți mult mai bine la Vins Doux dacă vei avea una.

Nu era prima dată în cele trei zile de când Teri fusese de acord s-o însoțească pe doamna Roland că se întreba ce urma să facă.

– Sunt o grămadă de bani, spuse ea acum.

– Nu mai mult decât îmi pot permite. Du-te la cumpărături și bucură-te, Teri.

Se părea că surprizele pe care prietena ei i le făcea nu aveau sfârșit. Judecând după felul în care trăia și se îmbrăca, Teri o luase pe Emma Roland drept o femeie cu mijloace modeste. Faptul că un domeniu viticol în Cape era căminul ei, era o veste uluitoare. Cecul era o generozitate la care nu se așteptase.

Bucură-te de cumpărături îi ordonase Emma și odată obișnuită cu ideea că banii erau pentru cheltuielile ei, chiar așa făcu. Ea avea gust la îmbrăcăminte, dar nu-și permisese până acum să și-l pună în aplicare. Era o binecuvântare să intre în magazinele cărora le privise doar vitrinele.

Era nostim să încerce haine, să comande, să cumpere. Era o bucurie s-o îmbrace pe Jill cu haine noi.

– Mă simt ca Cenușăreasa, râse ea, când îi arătă cumpărăturile doamnei Roland.

– Cu o diferență, spuse femeia. Când va suna miezul nopții, hainele tale nu se vor transforma în zdrențe.

Totul era ca un vis.

– Mă întreb când o să mă trezesc, le spuse Teri Louisei și lui Andy.

– Este un vis pe care eu l-aș suporta, râse Louise.

Dar Andy interveni cu tristețe:

– Am senimentul că nu te voi mai vedea.

– Prostii, protestă Teri. Doamna Roland are nevoie de însoțitoare pentru un timp. Nu este un aranjament permanent. Nu mă va vrea la nesfârșit.

Nu știuse că timpul poate trece atât de repede. Când avionul decolă spre Cape, era greu de crezut că trecuse o lună din ziua în care văzuse pentru prima oară fotografiile de la Vins Doux, și ea și fetița erau extaziate de zbor.

Aterizarea la Cape le aduse o altă surpriză. Le aștepta un om într-o uniformă imaculată care i se adresă doamnei Roland cu "madam" și care le conduse la un Rolls-Royce strălucitor. Numele omului era Johan și se părea că este angajat ca șofer la Vins Doux. Emma nu părea deloc afectată și se instală în mașină de parcă ar fi mers toată viața numai în Rolls-Royce. Și asta, bineînțeles, nu era cea mai mare surpriză din toate.

Teri se bucură imediat de hainele noi pe care le avea. Acum știa că avea nevoie de ele.

Ușoara nervozitate la gândul locului unde mergeau dispăru când mașina părăsi aeroportul. Știuse că va fi frumos, dar frumusețea a ceea ce văzu depășea orice închipuire.

Mai întâi era Table Mountain cu vârfurile înconjurate de nori. După aceea urmau alți munți de o parte a drumului, împăduriți și mirosind dulceag. De cealaltă parte, pământul cobora în trepte spre oceanul de un albastru-intens cu o linie albă de spumă acolo unde valurile se spărgeau de stânci.

Doamna Roland stătea în față cu șoferul, dar Teri nu era atentă la ce vorbeau ei. O luase pe Jill în brațe și-i arăta oceanul și valurile, și cel mai interesant pentru fetiță, un vapor de pescuit întorcându-se în port. Aerul care intra pe fereastră era un amestec de aer marin cu aer de pădure. Teri respiră adânc și privind obrajii palizi ai surorii ei, se gândi că Jill se va înzdrăveni aici.

Și apoi mașina o luă spre interiorul ținutului și decorul se schimbă.

– Podgoriile, spuse Emma, întorcându-se spre ele.

– Este departe Vins Doux?

– Aproape am ajuns.

În ținutul podgoriilor, bineînțeles. Merseră prin văi acoperite din belșug cu verdeață și cât vedeai cu ochii se întindeau viile.

– Oprește mașina, Johan, te rog, îi ordonă Emma când făcură o curbă ... Rollsul se opri fără zgomot, iar ea se întoarse încă o dată, spunând simplu: Domeniul.

Lui Teri i se opri răsuflarea și știu că-și va aminti totdeauna de prima vedere a lui Vins Doux. Niciodată nu văzuse o casă mai frumoasă. Din munca ei de la bibliotecă, Teri ajunsese să știe destul despre case ca să-și dea seama că fusese concepută de un maestru al arhitecturii.

– Este cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o, spuse ea în cele din urmă.

– Este frumoasă, mulțumesc.

Când mașina își continuă drumul, doamna Roland se întoarse să privească în fața ei, dar nu înainte ca Teri să-i remarce tristețea din ochi. Ce însemna Vins Doux pentru ea? Dacă domeniul viticol era într-adevăr căminul ei, cum de se îndurase să-l părăsească? Și ce o îndemna să se întoarcă?

Capitolul 2

Pe buzele lui Teri se îmbulzeau multe întrebări, dar era mai mult decât spatele rigid al șoferului ceea ce o împiedica să le rostească. Emma Roland era o femeie a misterului. Trebuia să fi existat un motiv de alesese să locuiască într-un apartament din Johannesburg, mulțumindu-se cu câțiva prieteni și cele mai simple haine. Costumul pe care-l purta acum era și el simplu, dar era bine croit și scump și pentru prima dată de când o cunoștea Teri, părul îi fusese aranjat de către un coafor bun.

Dacă aerul de mister era nou, aura de izolare nu era. Teri știuse de la început că Emma Rolland era o persoană retrasă, caldă și prietenoasă, fața ei radiind bunătate, dar totuși retrasă. Teri își aminti că nu-i făcuse confidențe și nici un fel de referiri la trecutul ei.

Urcară spre casă și șoferul ocoli mașina pentru a-i deschide portiera doamnei Roland și apoi lui Teri.

– Mulțumesc, Johan, spuse Emma și apoi: Veniți, dragele mele, cred că suntem așteptate.

Cum puseră piciorul pe prima treaptă a scărilor largi ce duceau spre ușa din lemn masiv, aceasta se deschise și personalul apăru cu mic cu mare. Zâmbetele largi arătau încântarea datorată întoarcerii Emmei Roland. Ea îi salută pe toți pe rând și-i întrebă despre familiile lor. Pe una dintre femei o îmbrățișă cu căldură.

– Esther, menajera noastră de peste douăzeci de ani, îi explică Emma lui Teri, înainte de a le prezenta pe nou-sosite. Ea este domnișoara Malloy și fetița este Jill. Teri, draga mea, cred că vom merge înăuntru.

Câțiva pași le introduseră într-un hol spațios și strălucitor cu o dușumea din stejar lustruit și pereți cu paneluri. Într-un colț se afla un scrin antic, iar pe el era așezat un vas chinezesc plin cu trandafiri din grădină. Teri ar fi vrut să se uite peste tot, dar Emma părea grăbită.

Ținând-o pe Jill de mână, Teri își urmă prietena într-un coridor mochetat.

– Pe aici ajungem spre dormitoare, spuse Emma și când se întoarse, Teri văzu că fața ei devenise dintr-o dată foarte obosită.

– Ar trebui să vă odihniți, sugeră ea cu îngrijorare.

– Așa o să fac, zâmbi Emma. Și mititica asta aproape doarme de-a-n picioarelea. Culc-o și apoi du-te și explorează pe cont propriu.

Chiar asta avea Teri în minte.

Cu încântare, intră în cele două camere ce dădeau una într-alta și urmau să fie ale lui Jill și ale ei. Pereții erau roz și culoarea era repetată la draperii, cuvertură și covoare. Ca și în holul de la intrare, mobila era antică, piesele drăguțe, nediferind cu nimic de ceea ce văzuse Teri în cărțile despre mobila olandeză de la Cape.

În curând, Jill adormi și Teri îi privi fața palidă, gândindu-se că făcuse bine acceptând invitația doamnei Roland. În acest fel fetița, se va putea înzdrăveni judecând după grădina prin care trecuseră, golfulețele și plajele pe care le zărise.

Nu-i trebui mult timp să despacheteze și fu ușurată să constate că noile ei haine nu avuseseră de suferit în timpul călătoriei. Acum, simțind mirosul dulceag ce intra prin fereastra deschisă, nu avea decât o dorință, să iasă afară.

Simți tentația să-și ia o pereche de blugi vechi și un tricou în care se simțea bine, dar se opri. O jumătate de oră la Vins Doux o făcuse să realizeze că altceva se aștepta de la însoțitoarea doamnei Roland.

După un duș într-o baie la fel de elegantă ca dormitoarele, își alese o bluză și o fustă din mătase albastră. Își trecu o perie prin părul de culoarea mierii și-și aplică foarte puțin machiaj pe o față ce strălucea de încântare, așa că nu mai era nevoie de vreun artificiu. Apoi intră în camera lui Jill, o văzu că doarme profund și știu că nu se va trezi așa de ușor.

Era foarte cald în grădină și aerul era greu, cu miros de trandafiri și zumzet de albine. Lângă potecă se aflau niște aspersoare care împrăștiau stropi fini de apă. Își răcori obrajii înfierbântați și continuă să meargă privind casa din toate direcțiile. Aceasta arăta perfect din orice unghi. Teri se întrebă cum putuse Emma Roland s-o părăsească.

Poteca începu să urce. În vârful unei ridicături a terenului se opri să-și tragă răsuflarea. Era doar la câțiva pași de vie. Se întindea în fața ei până aproape de munte. Teri se gândi că nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

Începu din nou să meargă. Va veni aici și cu Jill și o va ridica în brațe pentru a ajunge la ciorchinii de struguri ce atârnau de corzile viței. Când piciorul Emmei va fi complet vindecat, vor veni împreună aici.

La un mic luminiș, se opri. Iarba fusese tăiată scurt aici și o piatră netedă te invita să te rezemi de ea. Se așeză pe pământ, se sprijini de ea și închise ochii doar pentru o clipă fiindcă în curând trebuia să se întoarcă, deoarece mai erau multe pe care voia să le vadă.

Nu știa că adormise până când o mână îi atinse brațul și o voce spuse:

– Sunt șerpi pe aici.

Se trezi instantaneu, dar își păstră ochii închiși. Cuvintele erau destul de șocante. Dar vocea ... o mai auzise în visurile ei! Încet, foarte încet, își ridică pleoapele.

– Tu! spuseră amândoi odată și surpriza fu comună și instantanee.

El își reveni primul. Se îndreptase după ce o atinsese și acum stătea și o privea. Era Sloan Garfield în carne și oase.

– Nu te cred ... în legătură cu șerpii, vreau să spun.

Teri nu știa cum să spună asta, dar important în acest moment era să vorbească, chiar și pentru a-și ascunde șocul.

– Un șarpe veninos african, numit memba a fost omorât aici chiar acum câteva zile.

Într-o clipă, ea sări în picioare.

– În locul acesta minunat?

– Șarpele din paradis, glumi el. Șerpilor le place piatra caldă și de aceea noi tăiem iarba foarte scurt aici.

Noi? Teri se uită la el cu8 un sentiment ciudat. Noi? Doamna Roland negase că Sloan Garfield avusese ceva de-a face cu hotărârea ei de a se întoarce la Vins Doux. Dacă Teri ar fi bănuit că va fi și el aici, n– ar fi acceptat niciodată să vină.

Și asta nu era în întregime adevărat. Se gândi acum că într-un fel, fără să recunoască față de sine, știuse tot timpul.

Șarpe în paradis. El era șarpele din paradis? Sloan Garfield, înalt, puternic și musculos, arătând devastator de chipeș, dacă îți plăcea acest gen de bărbat, ceea ce lui Teri nu-i plăcea, decise ea cu fermitate. Vins Doux semăna cu un paradis și acum apăruse el să strice totul.

– Noi? întrebă ea cu răceală. Ai avut vreo legătură cu uciderea șarpelui?

– Unul dintre oameni m-a ajutat.

Ochii lui erau albaștri și pătrunzători, ca și cum i-ar fi putut citi cele mai intime gânduri, ceea ce desigur nu putea.

– Lucrezi aici, deci? întrebă ea curioasă, neputându-se abține.

– Într-un fel, da.

Își reaminti prima oară când îl întâlnise. Purta un costum elegant, având aerul unui prosper om de afaceri. Acum, cu soarele care-i poleia părul des, imaginea lui era foarte diferită. În blugi și cu o cămașă care-i dezvăluia pieptul și brațele bronzate, arăta a om care își petrecuse zilele afară.

Și, totuși, cumva, nu se schimbase deloc. Exista aceeași aparență de putere pe care o remarcase prima dată, aceeași aroganță și senzualitate. Și nu putea nega, o sexualitate care o făcu să fie conștientă pentru prima dată, de o pasiune care ar putea exista în ea.

– Nu mi-ai spus ce faci, domnișoară Malloy.

Ea îl privi. Dacă poziția lui la Vins Doux ar fi avut vreo importanță, precis Emma i-ar fi spus.

– Sunt însoțitoarea doamnei Roland.

– Ah!

Ochii albaștri deveniră dintr-o dată aspri. Îi privi fața și apoi începură să coboare deliberat în jos, să întârzie pe trupul ei. Teri își ținu respirația în timp ce era cuprinsă de furie. Când ochii care o scrutau se ridicară încă o dată, ea era gata de harță:

– Cercetare completă?

– Mulțumesc, da.

Ce tupeu avea! Cel puțin ar fi putut să se scuze pentru manierele lui îngrozitoare.

– Îmi pare bine.

Disprețuitoare, își înălță capul și se îndepărtă de el. Nu făcu mai mult de doi pași, fiindcă fu prinsă de încheietura mâinii. Teri se strădui să stea foarte nemișcată.

– Când s-au întâmplat toate astea? întrebă el, înainte ca ea să poată vorbi.

Ceva amenințător din vocea lui, o făcu să se întoarcă să se uite la el.

– Ce vrei să spui?

– Erai însoțitoarea Emmei Roland la Johannesburg?

– Bineînțeles că nu, trebuie să știi asta ... se întrerupse ea, gândindu-se că știa mai puțin decât crezuse. Treaba mea începe astăzi la Vins Doux.

– Înțeleg.

– Dă-mi drumul la braț, îi ordonă ea.

– Te întorci spre casă?

– Da ... Mai vrei să spui ceva, domnule Garfield?

– Doar un compliment. Ce haine frumoase porți, domnișoară Malloy. Era ultimul lucru pe care l-ar fi așteptat de la el. Înainte de a-i spune un mulțumesc mecanic, Teri se controlă la timp. Fiindcă zâmbetul lui crud îi arăta că nu fusese un compliment.

Fără un cuvânt, o luă din loc, repede de acestă dată, pentru ca el să n-o poată reține.

În timp ce trecea prin vie și apoi prin grădină, îi apăru în față casa frumoasă, de o arhitectură perfectă. Îi reveniră în minte cuvintele lui Sloan – șarpe în paradis. Dacă Vins Doux era un fel de paradis, ea nu putea decât să spere că Sloan Garfield nu era șarpele care i-ar distruge fericirea.

Jill era încă adormită când se întoarse Teri, dar la sunetul ușii se trezi și-și întinse brațele slăbuțe către Teri.

Teri luă copilul din pat și-l duse la un scaun lângă fereastră. Se uită afară. Menajera Esther tăia trandafiri, umplând un coș cu flori.

Fotografiile de la Vins Doux nu reproduseseră întru totul frumusețea domeniului. Era mai frumos decât tot ce își imaginase Teri și știa cu siguranță că sora ei se va înzdrăveni aici.

Strângând copilul la piept, își spuse că făcuse cel mai bun lucru venind aici și că nu-l va lăsa pe Sloan Garfield s-o facă să uite asta.

Era ciudat că Emma Roland nu-i menționase că el va fi aici. Dar mai existau și alte lucruri despre care nu-i vorbise. Poate că era un membru al personalului.

Dar cel mai ciudat lucru dintre toate era că Sloan Garfield nu arăta a fi altceva decât propriul său stăpân.

Nu-și explica de ce nu și-l putea scoate pe tip din minte, deși hotărâse să nu se gândească la el.

Uitându-se la ceas, văzu că era ora cinci. Emma Roland nu dăduse nici un semn. Probabil dormea încă ... păruse atât de obosită. Erau o

grămadă de lucruri despre care ar fi trebuit să întrebe. Să se îmbrace pentru cină? Era posibil să dea peste Sloan Garfield ...

Dumnezeule! iar se gândea la el, deși se hotărâse să nu-i mai acorde nici un gând. Era la latitudinea ei să-l evite pe Sloan și nu-i era greu să facă astfel. Vins Doux era un domeniu mare și îndatoririle ei și ale lui Sloan erau diferite. Ea va fi cu Emma în casă sau în grădină. Sloan va avea treabă în vie. Drumurile lor nu se vor întâlni. Cel puțin nu prea des.

Cât despre cum să se îmbrace, nu știa încă ce obiceiuri sunt la Vins Doux. Astă-seară sau mâine, doamna Roland îi va spune tot ce trebuie să știe. Până atunci își putea folosi doar propria intuiție.

Jill se învârtea deja prin cameră, încântată de rochia ei cea nouă. Zâmbind, Teri simți o strângere de inimă pentru părinții ei, care nu vor vedea niciodată cum un bebeluș adorabil se transformă într-o fată frumoasă.

Zâmbetul fu înlocuit de încruntare când se întoarse spre dulap. Alegerea ar fi trebuit să fie simplă, dar nu era simplă deloc.

Cincisprezece minute mai târziu se studia în oglindă. "Această rochie este făcută pentru dumneata" spusese vânzătoarea atunci când o cumpărase și Teri știa că vorbele nu fuseseră spuse degeaba. O îmbinare de verde și albastru îi scotea în evidență tenul delicat, adăugând strălucire ochilor verzi și obrajilor care fuseseră încălziți de soarele după-amiezii. Era o rochie simplă, dar costul era evident în liniile ei elegante. Corsajul era mulat senzual peste sâni, fusta atârna grațios peste șoldurile zvelte, dezvăluind picioarele lungi.

În mod normal, Teri nu pierdea prea mult timp cu înfățișarea ei și acum se întreba de ce o făcea. Își aplică o umbră de verde pe pleoape și puțin rimel. Dintr-o dată, fața ei drăgălașă era toată numai ochi. Efectul era șocant.

Oare o cină liniștită acasă merită atât de mult efort din partea ei? Da, își spuse Teri, era prima seară a Emmei Roland înapoi acasă și va aprecia efortul de a o face specială. Și apoi, Teri scoase o mică exclamație de

furie. Pe cine încerca să prostească? Cel puțin cu sine însăși putea fi cinstită. Efortul era pentru un bărbat pe care nu-l plăcea și care nu ascundea faptul că nici el n-o plăcea. Un bărbat care s-ar putea nici măcar să nu fie prezent în această seară.

Dar el era acolo. Îl văzu în momentul în care intră în sufragerie. Răsufarea i se opri și o strânse pe Jill mai tare de mână.

Sloan stătea cu spatele la ea. Vorbea cu doamna Roland la capătul celălalt al încăperii. Când ei îi înregistrară prezența și se întoarseră, deja respirația lui Teri revenise la normal.

– Îmi pare bine să vă văd așa de refăcută, îi spuse ea Emmei, ignorând bărbatul de lângă ea.

– Mă simt mult mai bine. Zborurile mă obosesc întotdeauna. Sloan, ai cunoscut-o deja pe tovarășa mea. Și acest copil drăgălaș ... se aplecă și o aduse pe Jill mai aproape, este micuța Jill Malloy.

Teri urmărea încântarea Emmei pentru fetiță. Acum, ceva instinctiv o făcu să-și ridice fața. Dispreț, și mai multă răceală ca oricând se zugrăviseră pe fața bărbatului. Ochii albaștri priveau cu duritate.

Teri se uită la el confuză și simți cum inima îi sparge pieptul.

– N-am știut că ai un copil, domnișoară Malloy.

Accentuase intenționat pe cuvântul "domnișoară".

"Mă judeci" gândi Teri în timp ce furia se instala în ea. "Crezi că Jill este fiica mea și ai dreptul să mă judeci".

Cu obrazul ridicat bătăios, replică dulce:

– Există lucruri pe care nu le știi despre mine, domnule Garfield.

Lângă ea o auzi pe Emma ținându-și respirația. Pentru câteva momente, uitase de prezența femeii, de parcă ar fi fost doar ea și cu Sloan Garfield în cameră, cu liniile de război stabilite între ei. Emma deschise gura să explice că Jill era sora lui Teri, dar o privire rugătoare din partea tinerei o făcu să tacă.

Calmă, ca și când asta ar fi vrut să spună, Emma rosti:

– Sloan și cu mine ne-am servit deja cu băutură.

Tu ce vrei să bei, Teri dragă?

Uitându-se la șirul de sticle, Teri se întrebă ce să aleagă, nefiind obișnuită cu alcoolul, când auzi o voce insolentă întrebând-o:

– O limonadă, domnișoară Malloy?

– Perfect, răspunse ea mieros, pentru Jill, iar pentru mine, un whisky, cred.

– Cu apă minerală?

– Cu gheață, îi răspunse provocator Teri, repetând cuvintele pe care le citise destul de des.

– Cu gheață, repetă doamna Roland fără a-i veni să creadă, fiindcă de când o cunoștea pe Teri nu o văzuse bând mai mult de o limonadă, chiar când îi oferise un sherry după masă. S-ar putea să fie o nesăbuință pe stomacul gol, obiectă femeia mai în vârstă.

– Oh, nu cred, spuse Sloan, buzele lui senzuale răsucindu-se sarcastic. Domnișoara Malloy are o slăbiciune pentru nesăbuințe.

– De unde știi? întrebă curioasă Emma. Este doar a doua oară când vă întâlniți.

– A treia, spuse Teri, dându-și seama că Emma nu știa nimic despre întâlnirea de după-amiază.

Îl privi pe Sloan cu ură, dar nu avu timp de explicații, fiindcă Sloan îi întindea un pahar. Când luă paharul, degetele ei luară contact cu ale lui. Contactul era deliberat din partea lui și ea se miră de ce nu-și mișcă degetele.

Apoi, degetele lui lungi se retraseră. Întregul incident nu durase decât câteva clipe. Nu avea nici un sens ca Teri să se simtă amețită.

Sloan era încă aproape de ea și-l auzi murmurând:

– A patra oară.

Ea îl privi îndepărtându-se, fără să înțeleagă. A patra oară ... Uitase că prima întâlnire fusese când aruncase cu noroi în mașina lui. Dar Sloan nu uitase. Era un tip care nu uita. Își stăpâni un fior.

– Domnișoarei Malloy se pare că îi plac pietrele, spuse el mieros.

– Teri – Sloan. Numele de botez, vă rog. Sunt sigură că Teri așa ar prefera – nu-i așa, draga mea? – iar tu n-ai fost niciodată prea ceremonios, Sloan, se uită Emma de la unul la altul. Și acum povestește-mi despre cea de a treia întâlnire.

– Ne-am întâlnit în această după-amiază. A trebuit s-o trezesc pe Teri. Dormea lângă piatra mare din partea de vest a viei.

– În luminiș? întrebă Emma, consternată. Avem șerpi acolo. Oh, doamne, Teri, nu m-am gândit să te avertizez!

– Nu aveați de unde să știți că o s-o iau pe acolo.

– Da, dar totuși ... Bine că te-a văzut Sloan.

– Bine că am văzut-o, încuviință el. Am omorât un mamba acolo chiar săptămâna trecută ... oh, nu-ți bei whiskyul, Teri?

– Noroc.

Ea ridică paharul la buze. Doar un efort suprem o făcu să nu tușească atunci când lichidul de foc îi merse pe gât. Își plecă repede ochii, pentru a nu i se observa șocul.

– Nu trebuie să-l bei, o informă o voce masculină.

Ridicându-și capul îl privi pieziș.

– Beau asta tot timpul.

Intenționat, mai luă o înghițitură, cu ochii ațintiți într-ai lui și de data aceasta era pregătită pentru focul alcoolului și nu tresări.

– Hm, spuse Sloan.

Doar o silabă și Teri își dori să știe ce însemna asta. Ochii lui sclipeau a ceva ce semăna a amuzament. Îl urî și mai tare. Ar fi vrut să-i spună vreo câteva, dar cu coada ochiului înregistră încă o dată existența patroanei ei și se răzgândi.

– Cred, spuse Sloan, adresându-se Emmei, că lui Teri ar trebui să i se spună câteva lucruri înainte de a se plimba iarăși pe cont propriu.

– Corect, păru Emma îngrijorată. Ca orice loc mare, Vins Doux are pericolele lui.

Alte pietre unde le place șerpilor să se ascundă?

Plaje unde mareea vine atât de repede încât îl poate mătura pe cel care face plajă neavertizat?

– Pentru binele lui Jill, ar fi bine să fiu avertizată, zâmbi Teri, care simțea orice afară de amuzament, fiindcă intestinul îi spunea că cel mai mare pericol pentru ea nu consta în șerpi sau maree, ci în cu totul altceva.

– Foame, ciripi o voce micuță.

– Uite acum mâncăm, scumpo, îi spuse doamna Roland lui Jill, sunând dintr-un clopoțel de argint. Hai să ne așezăm cu toții.

Mâncarea nu era somptuoasă, dar sufrageria frumoasă dădea impresia că este așa. Masa și scaunele erau din nuc, iar draperiile și covoarele aurii.Tacâmurile erau din argint olandez, iar porțelanurile atât de delicate, încât Teri se rugă în gând ca Jill să nu scape ceva pe jos.

Fu adus miel, delicat condimentat și servit cu cartofi noi, mazăre verde și salată. Și mai era și vin. Emma ridică un pahar de cristal la buze, îl gustă și apoi îi zâmbi lui Sloan:

– Perfect, rosti ea. Și dacă nu mă înșel cred că recunosc recolta

– Nu te înșeli, îi răspunse el la zâmbet și ochii lui nu mai aveau expresia cu care o privea pe Teri.

– Vin de Vins Doux? întrebă ea.

O văzu pe doamna Roland primind o privire rapidă de la Sloan, înainte de a răspunde.

– Nu în acest caz. Acest vin a fost îmbuteliat la un domeniu vecin numit Bienvenue, și Sloan știe că este favoritul meu.

Vinul era delicios și ușor, făcând-o pe Teri să se simtă languroasă. Emma vorbea cu Sloan afaceri despre vinuri, pe care Teri nu le înțelegea, așa că atunci când încordarea o părăsi, începu să se bucure de mâncare și lăsă conversația să treacă pe lângă ea.

Era bucuroasă că își schimbase hainele din cauza eleganței din jurul ei. Doamna Roland purta un compleu din jerse gri și un șirag de perle, iar Sloan avea pantaloni eleganți, bleumarin, și o cămașă de mătase bleu,

deschisă la gât. El era atât de prins în conversația cu Emma, că îl putea privi fără grijă.

Părea că se simte ca acasă, gândi Teri. Nimeni n-ar fi zis că la masă stătea stăpâna cu un membru al personalului.

Sloan întoarse capul brusc, nedându-i lui Teri timp să-și ascundă ochii. Știe că mă uitam la el, gândi ea și spre groaza sa, simți cum i se îmbujorează obrajii. Al naibii bărbat, chiar lumina blândă a lumânărilor nu-i micșora farmecul diavolesc și dinamic totodată.

Vai de biata femeie care va alege să trăiască împreună cu el. Oare era însurat? Nu știa și nici nu voia să știe, își spuse ea iritată, întrebându-se de ce dracu' îi intrase în cap o astfel de întrebare.

Capitolul 3

– Trebuie că te plictisim, Teri, spuse Sloan.

– Deloc, îi zâmbi ea, întâlnindu-i ochii cu hotărâre.

– Știi ceva despre cum se face vinul?

– Mă pui la încercare? zâmbi ea dezarmant. Știu foarte puțin, dar sunt interesată enorm. Plănuiesc să învăț mai multe despre vin.

– Mă bucur.

Vocea Emmei suna ciudat de încântată. Pe fața autocratică a lui Sloan nu exista nici un semn similar de bucurie. Buzele senzuale se strânseră a dezaprobare.

Nu mă vrei aici, gândi Teri. Este mai mult decât o antipatie. Nu mă placi, nu mă vrei aici și aș vrea să știu de ce.

– Se pare că ai ales persoana potrivită să vină aici cu dumneata, Emma, îl auzi pe Sloan spunând.

Emma, Teri speră să nu i se vadă surprinderea pe față. Ușurința cu care Sloan o numea pe patroana lui, Emma, sugera o intimitate la care nu se așteptase. Până acum crezuse că nu-i va fi greu să-l evite, presupusese că se afla prezent în această seară doar din cauză că era prima zi a doamnei Roland acasă. Era iritant să realizeze că între cei doi era o relație prietenească, ceea ce însemna că va fi forțată să-l vadă mai des pe Sloan decât socotise.

Știu că am ales persoana potrivită, înregistră ea vag răspunsul Emmei.

– Nu mi-ai menționat o însoțitoare.

Doamna Roland l-ar fi dojenit. Cumsecade cum era, nu i-ar fi permis unui totuși angajat s-o chestioneze într-un mod atât de insolent. Pentru că era insolent, gândi Teri chiar dacă tonul fusese suficient de prietenos.

– Ah, Sloan, repet cele spuse de Teri mai devreme. Există lucruri pe care nu le știi nici despre mine.

Emma râdea, și sclipirea poznașă pe care o zărise Teri la începutul serii în ochii ei, apăruse din nou.

– Sunt intrigat.

Un zâmbet se ivi în colțul buzelor puternice, dar ochii albaștri erau acoperiți.

– Minunat! N-ar trebui să-ți pese, Sloan. Îți plac femeile drăguțe și trebuie să recunoști că tovarășa mea este frumoasă.

Teri se strădui să stea cât mai nemișcată când privirea lui Sloan se întoarse spre ea, și se mută de la ochi la gura ei, zăbovind acolo un moment, înainte de a coborî spre pieptul unde rochia se mula pe două ridicături.

– Frumoasă, într-adevăr, spuse el rar.

Ca și înainte, deși la suprafață părea un compliment, nu era deloc unul. Privirea nemișcată o înfurie și în același timp o tulbură. Doar prezența doamnei Roland la masă o opri să nu răbufnească.

Ochii lui rămaseră neclintiți și nu urcară spre fața ei. Pentru a doua oară în acea zi Teri avu cea mai ciudată senzație. Admirația unui bărbat nu era nimic nou pentru cei douăzeci și doi de ani ai ei. Frumoasă ca un înger o numise Andy, dar el o pusese pe un piedestal.

Părul de culoarea mierii și ochii verzi, codați, împreună cu trupul zvelt dar cu rotunjimi totuși, atrăseseră multe comentarii lumești din partea altor bărbați. Teri învățase să treacă peste momentele jenante cu o glumă.

Deși era sigură că Sloan o dezbrăca în gând, părea că-i studiază rochia și nu trupul pe care-l acoperea.

Era ceva caraghios, gândi ea, dorindu-și ca inima să nu-i bată așa de tare.

Farfuria căzu brusc. Jill trebuie să fi încercat puțin cam tare să împingă în lingură o bucățică de miel și farfuria alunecă pe lângă ea, la podea.

– Oh, Doamne!

Teri sări de pe scaun într-o clipă și îngenunchie pe covor.

– Nu-ți face griji, auzi vocea liniștitoare a Emmei, dar continuă să adune bucățile de mâncare căzută.

– Regreta accidentul, dar nu se putea împiedica să nu se bucure că avusese ocazia să scape de privirea lui Sloan. Când se îndreptă, își regăsise calmul.

– Îmi pare rău de asta.

Deși ochii lui Teri erau îndreptați doar spre Emma, era conștientă de bărbatul tăcut care o observa.

– Nu este vina ta, Jill este doar un copilaș.

– Este și ar trebui să mănânce din farfurii de plastic. Așa este învățată. De acum înainte va fi mai bine așa.

– Nu sunt sigură că avem, se îndoi Emma.

Teri își înăbuși un zâmbet de amuzament. În micuțul apartament din Johannesburg, doamna Roland ducea viața unui muncitor obișnuit, dar Vins Doux avea aspectul unui loc în care invenția plasticului era doar o poveste.

– Pot să fac rost de undeva? Cape Town este cam departe, dar poate există ceva mai aproape.

– O să-i cer lui Johan să ia ceva pentru tine, se oferi Emma.

– Nu-i nevoie, interveni Sloan. Teri este probabil cel mai bun judecător a ceea ce are nevoie și cum mă duc mâine în oraș ar putea să mă însoțească.

Cuvintele îi erau adresate Emmei, de parcă Teri era invizibilă, gândi tânăra. Deschise gura să spună nu, dar se opri. Gândul de a fi în compania lui Sloan era iritant, dar el nu trebuia să știe asta, așa că spuse:

– S-ar putea să fie o idee bună.

– Vom pleca de aici în jur de ora nouă.

După ce stabili acest lucru, Sloan își continuă discuția cu Emma despre vinuri și nu-i mai dădu nici o atenție lui Teri. Ceea ce îi convenea, decise ea.

Se va duce mâine cu el, dar în viitor cu cât mai puțin va fi în contact cu el, cu atât va fi mai bine.

Cina fiind terminată, stăteau cu toții în salon și-și beau cafeaua când Sloan se uită la ceas.

– Pleci deja? întrebă Emma.

– Îmi pare rău, dar n-am știut că te întorci astăzi și am cumpărat bilete la un spectacol.

– Nu-i nimic. Te duci cu cineva cunoscut?

– Miranda Hanson, spuse el cu o față impasibilă.

– Este devreme, Sloan, de ce nu mai stai puțin?

– Mi-ar plăcea, dar trebuie să mai văd ceva. În acest fel, abia am timp să mă întorc la ... locuința mea.

– Atunci nu te mai reținem, spuse Emma, cu o urmă de râs în voce.

După ce ușa se închise după silueta înaltă a bărbatului, Teri simți cum i se relaxează mușchii stomacului. Până în acest moment nu realizase cât de încordată fusese.

Jill adormise pe un fotoliu, și plină de remușcări, Teri luă copilul în brațe să-l ducă în dormitor.

– Să te întorci să mai bem o cafea și să mai vorbim, o îndemnă doamna Roland.

După ce instală copilul în pat, tânăra se întoarse în salon, unde Emma Roland, sprijinită de spătarul fotoliului, stătea cu ochii închiși.

– Cred că a sosit ora de culcare, zâmbi Teri.

– Moțăiam doar. A fost o zi lungă pentru mine, dar nu mă pot duce încă la culcare. Spune-mi ce crezi despre Vins Doux, zise ea, întinzându-i o ceașcă de cafea proaspătă lui Teri.

– Este minunat, peste așteptări, spuse Teri, apoi, privind-o în ochi: Nu mi-ați spus că Sloan va fi aici.

– Nu.

– V-am întrebat despre el.

– M-ai întrebat dacă are a face cu hotărârea mea să merg acasă, și ți-am spus că hotărârea a fost a mea proprie.

– Așa este. Nu mi-ați spus că va fi aici și nici el nu știa că voi veni aici. De ce nu mi-ați spus nimic, doamnă Roland?

– Spune-mi Emma, te rog. Sloan așa îmi zice și cred că ar trebui și tu.

Teri era bucuroasă că cealaltă femeie găsise o cale de a-i spune că în afară de a fi angajata sa era și prietena ei.

– Mulțumesc, Emma. Despre Sloan ...

– Ai fi venit dacă ai fi știut?

– Nu! răspunse ea.

– Eu voiam să vii, râse ușor doamna Roland. Și nu aveam altă șansă.

Teri nu se putu abține să nu râdă și ea.

– Am mai spus că ești o femeie abilă.

– Nu genul răutăcios, sper. Spune-mi, Teri, de ce ies scântei între tine și Sloan?

– Ai remarcat ...

– Poate am îmbătrânit, dar nu sunt oarbă, draga mea, și există unele lucruri pe care mi le amintesc foarte bine din tinerețea mea. Știi cum este să simți că-ți vibrează fiecare nerv? Că aerul poate fi atât de electrizat încât ai senzația că l-ai putea atinge? Știi cum este să fii conștientă de sexualitatea unui bărbat și totuși să nu vrei să-l mai vezi?

Încordată, Teri se uită la Emma.

– Se pare că este un conflict personal.

– Ce s-a întâmplat azi după-amiază?

– Sloan m-a găsit dormind lângă stâncă. M-a trezit și m-a băgat în sperieți.

– Ar fi trebuit să te avertizez chiar eu. Asta a fost tot, Teri?

Teri rămase tăcută, privind căminul în care fusese aprins focul și se gândi la tensiunea din acea după-amiază.

– Și atunci a existat o stare de încordare?

– Într-un fel, da.

– Nu înțeleg de ce. A fost doar a doua oară când v-ați întâlnit, iar în apartamentul meu abia ați schimbat trei cuvinte.

Teri o privi cu un zâmbet ironic.

– Ne-am întâlnit înainte.

– Chiar?

– În drumul spre tine, în aceeași zi. Am aruncat cu noroi în mașina lui Sloan.

– Teri, nu-mi vine să cred! o privi Emma cu ochi neîncrezători.

– Ba da. Am aruncat.

Când Teri povesti incidentul, Emma începu să râdă. Încă râdea când Teri tăcu.

– Ceva nou pentru Sloan, spuse ea după ce-și șterse lacrimile de râs. Nici una dintre femeile lui nu s-ar fi gândit să-l supună la un astfel de tratament. Dimpotrivă, ar face tot ce le-ar spune el, s-ar face preș sub picioarele lui, dacă le-ar acorda atenția dorită.

– Trebuie să fie niște idioate, spuse Teri înțepată. Și eu nu sunt una dintre femeile lui Sloan.

– Nu ești, aprobă Emma.

– Mi-e teamă că ceea ce s-a întâmplat m-a compromis în ochii lui pentru totdeauna.

– Nu cred asta. Pe Slaon nu l-a părăsit încă simțul umorului, spuse Emma.

– Dacă ar fi văzut partea nostimă a ceea ce s-a întâmplat, m-ar fi lăsat să aflu.

– Hm, o privi Emma gânditoare. De ce l-ai lăsat să creadă că Jill este copilul tău?

– Din cauza reacției lui. Amintirea răcelii din vocea lui Sloan când spusese: "N-am știut că ai un copil, domnișoară Malloy", cu acea accentuare pe cuvântul "domnișoară", o făcu să se înfurie din nou.

– A tras concluziile lui, recunosc, dar au fost firești în împrejurările date, sublinie Emma.

– M-a judecat, Emma, scânteiară ochii cei verzi, și nu avea dreptul s-o facă.

– Poate că nu. Îi vei spune adevărul când îl vei vedea mâine?

– Poate. Dacă nu, te rog păstrează-mi secretul, Emma, o privi rugător Teri.

– Sunt bună la secrete, se însufleți doamna Roland.

– Nu înțeleg.

– Bineînțeles că nu. Ei bine, Teri dragă, dacă tu și cu Sloan hotărâți să mențineți starea de încordare dintre voi, prevăd că viața la Vins Doux va fi interesantă.

– Sper să nu-l văd des, se răzvrăti Teri.

– Te duce mâine în oraș.

– În afară de asta ... Voi fi cu tine în casă sau în grădină, iar Sloan mai tot timpul în vie. Bănuiesc că este un soi de supraveghetor?

– El ... vede de niște lucruri.

"Aproape aceleași cuvinte pe care le-a folosit Sloan" gândi Teri. Era momentul să schimbe subiectul.

– Emma mă gândeam că vom putea agăța ceva pe perete.

– Am putea face asta în camera lui Jill, sugeră Emma. De ce să nu cumperi mâine din oraș ceva care să meargă cu o cameră de copil?

Înainte de a se urca în pat în acea noapte, Teri intră în camera lui Jill. Fetița se dezvelise în somn și ea o înveli, gândindu-se că era o cameră frumoasă, dar pentru adulți, însă cu niște decorațiuni specifice copilăriei atârnate pe perete, decorul s-ar schimba.

Sugestia Emmei presupunea un gen de permanență. Un soi de permanență temporară, dacă era să judeci logic. Teri și Jill nu vor locui la Emma întotdeauna, dar câteva luni i-ar oferi mai multă stabilitate lui Jill și un răgaz surorii ei.

Acest gând ar fi trebuit s-o bucure. Dar mai exista și îndoiala. Măcar de nu s-ar afla Sloan Garfield la Vins Doux. Nici un șarpe în paradis. Poate va pleca, se va hotărî să lucreze în altă parte.

"Facem doar cumpărături" mormăi Teri pentru sine stând în fața hainelor noi înșirate în dulap.

Atunci, de ce era atât de nehotărâtă? Jill era gata îmbrăcată și se distra trăgând sertarele de la comodă.

Îi veni în minte imaginea lui Sloan, înalt, arătos și elegant. Și apoi o altă viziune – Miranda, cea pe care n-o cunoștea, dar despre care presupunea că este o femeie foarte sofisticată.

Hotărî și ea să arate sofisticat ca să atragă respectul lui Sloan, dacă nu admirația.

Făcându-și rapid alegerea, optă pentru o rochie, un amestec atrăgător de roșu și portocaliu, cu bretele subțiri pe umeri și un cordon lat. Pe deasupra mergea o jachetă albă, iar la gât un lanț compact.

Acum trebuia să-și îndrepte atenția asupra părului. De când venise la Vins Doux îl purtase lăsat pe umeri. Acum îl ridică și-l strânse la spate într-un coc, lăsând să atârne câteva șuvițe de fiecare parte a feței pentru a mai îndulci severitatea coafurii.

Sloan o aștepta la picioarele scărilor largi de piatră. Se sprijinea de mașina lui argintie, îmbrăcat impecabil, cu haina aruncată neglijent pe un umăr.

Ochii lui erau ațintiți asupra ei, apreciatori, studiind în amănunțime fiecare detaliu al înfățișării ei.

Teri inspiră adânc, își strânse sora mai tare de mână și începu să coboare.

Emma apăru din casă zâmbitoare, și veni la mașină.

– Ce bine arătați amândouă, se entuziasmă ea. Nu sunt drăguțe, Sloan?

– Două femei pe măsura oricărui bărbat, zâmbi el, dar tonul era sec.

– Mulțumesc, spuse Teri și se întrebă dacă Sloan și Emma simțeau că sub exteriorul ei calm bătea o inimă atât de agitat.

Sloan deschise portiera mașinii, așezând-o pe Teri în față și pe Jill în spate, cu o politețe impecabilă.

Încet, el trecu pe aleea străjuită de stejarii de la Vins Doux, apoi pe poartă și o luă pe autostradă, mărind viteza.

Teri își întoarse capul spre fereastră, concentrându-se asupra imaginii de afară. Mai văzuse acest drum ieri, dar atât de tulburătoare era prezența bărbatului de la volan, încât i se părea necesar să se uite în altă parte.

– Îți place peisajul?

– Este foarte frumos.

Cel puțin așa își amintea că fusese ieri, cu munți încețoșați, văi tăcute, zeci de golfulețe în oceanul albastru. Se va bucura de peisaj altă dată. Astăzi nu se putea bucura, cu Sloan la câțiva centrimetri de ea, cu aerul atât de încordat între ei, încât aproape nu putea respira.

Avea nevoie de aer. Își duse mâna la portieră, se chinui cu un mâner, dar nu se întâmplă nimic.

– Vrei să deschizi fereastra?

Da, spuse ea cu răceală. Ce trebuie să fac?

– Asta.

Mașina nu-și încetini viteza când Sloan își întinse mâna peste Teri. Ea stătea foarte liniștită când mâna lui i se strecură peste piept, brațul rămânându-i acolo, iar un deget apăsă pe un buton și geamul coborî, comandat electronic. Dar brațul nu se retrase imediat. Pentru ceea ce păru o eternitate rămase peste pieptul ei. Când și-l retrase lăsă în urmă o senzație de arsură.

Teri inspiră brusc.

Sloan fluiera încetișor și involuntar și ea se întoarse de la fereastră ca să-l privească. Nu dădea nici un semn că s-ar fi simțit privit.

– Ai făcut-o intenționat, îl acuză ea furioasă.

– Bineînțeles.

Nici măcar un protest sau o urmă de jenă.

– Și te-ai gândit că voi fi prea surprinsă ca să reacționez.

– Nu ai noroi la îndemână, ripostă el mieros.

Al naibii bărbat, întotdeauna atât de sarcastic. Devenea mai furioasă cu fiecare secundă care trecea.

– Am o mână, îl informă ea.

– Nu m-ai pălmui ca să riști un accident – nu cu fiica ta pe scaunul din spate.

Fiică. Cândva în timpul nopții, trebuise să se decidă să-i spună adevărul despre Jill. Să-l lase să creadă că era altceva în afară de sora ei părea o copilărie, dar într-o clipă se răzgândi. Sloan era atât de sigur pe el ... Exista o oarecare satisfacție știind că-l păcălise.

– Nu aș face nimic s-o pun în pericol pe Jill ... Făcu o pauză amintindu-și cu durere cum muriseră părinții lor în mod inutil. Dar nu mă mai atinge, adăugă ea mult mai încet. Nu voi suporta.

În această parte a drumului era puțin trafic și Sloan își mută ochii spre ea.

– Este greu să nu fii atinsă, spuse el suficient de detașat, în timp ce ochii lui, albaștri ca marea de la Cape, întârziau pe fața ei.

– Atinsă dar pretențioasă, răspunse Teri cu tot disprețul pe care-l merita remarca.

– Și țepoasă. Și care nu se înjosește, râse el. Uită-te în față, Teri, vezi moara aceea? Este una dintre cele mai vechi de aici, o adevărată piatră de hotar.

O ofertă de pace, neașteptată. De ce alesese s-o facă acest bărbat arogant și tulburător? Era un sfârșit al bătăliei sau doar un armistițiu? Doar timpul o va spune.

Totuși, cu liniște în suflet, Teri urmări cum se apropie Cape Town. "Unul dintre cele mai frumoase orașe din lume, îi spusese odată maică-sa și deși cunoștințele lui Teri despre lume erau limitate, nu gândi că acea constatare fusese exagerată. Așezat lângă muntele Table, Cape Town îți tăia răsuflarea.

Când intrară în oraș, se așeză mai bine în scaun, încântată de tot ce vedea în jurul ei. Case vechi cu portaluri de fier forjat și cornișe complicate. Străzi înguste și sinuoase care urcau pe coasta muntelui. Și apoi faleza, Heerengrach, construită pe pământul care fusese smuls mării, cu clădiri moderne și frumoase. Teri nu știa dacă Sloan îi făcea un tur al orașului – el nu spuse nimic și ea nu întrebă – dar știa că va veni din nou aici singură, și va petrece ore întregi explorând.

– Locul de paradă, spuse Sloan intrând într-un spațiu deschis din centrul orașului. Este locul original de paradă militară, încă folosit, dar în majoritatea timpului este parcare. Și în unele zile este folosit ca piață.

O piață superbă. Peste tot erau tarabe. Unele pline cu fructe, altele cu flori. Vânzătorii erau în special femei băștinașe, îmbrăcate în culori vii și care se strigau una pe alta într-o limbă pe care Teri n-o cunoștea.

Încântată peste poate de sunete și parfumuri, Teri ar fi petrecut mai mult timp mergând de la o tarabă la alta, dar Sloan era lângă ea și Jill o trăgea de mână.

El le lăsă pe Adderley Street, în fața unui mare magazin și le arătă locul unde se vor întâlni.

– Două ore îți sunt suficiente? o întrebă și ea zâmbi a încuviințare, uitând pentru moment de sofisticarea rece care nu-i era firească.

Găsiră repede salonul cu articole din plastic și Jill își alese farfurii roșii. Următoarea oprire fu la raionul de artizanat, de unde Teri cumpără două tapiserii – una cu două pisicuțe și alta cu un cățeluș.

Trecuse o oră.

Nu era greu de petrecut o altă oră. Erau atâtea lucruri frumoase de văzut și admirat, chiar dacă nu aveau bani de cheltuit.

Deoarece Jill nu mai avea răbdare, Teri realiză că era timpul să meargă la raionul de jucării, situat lângă locul în care trebuia să se întâlnească mai târziu cu Sloan.

Când Jill văzu atâtea jucării, ochii ei se măriră și puse mâna imediat pe o păpușă din cauciuc.

– Păpușă! Jill are păpușă?

O imagine a portofelului ei gol o convinse pe Teri că surioara ei nu putea avea păpușa.

– Îmi pare rău, puișor, scutură ea din cap cu regret.

Jill păru bosumflată un moment, apoi se înveseli. Strângând păpușa la piept merse de la o jucărie la alta. Găsise un căluț de lemn care se legăna și se urcă pe el începând să se balanseze.

Louise ar trebui s-o vadă, gândi Teri. Era diferită de copilul palid și bolnav, prea liniștit. În curând, obrajii ei vor prinde culoare în aerul proaspăt de la Vins Doux. Teri îi va trimite fotografii Louisei.

Se uită la ceas. Cum trecuseră atât de repede două ore? Sloan părea un bărbat căruia îi plăcea să fie punctual.

– Este timpul să plecăm, scumpete, îi spuse lui Jill, ridicând-o de pe cal. Dă-mi mie păpușa.

– Nu.

Păpușa de cauciuc era strânsă și mai tare.

– Vreau păpușa! se văicări fetița. Vreau păpușa! rosti ea și mai tare.

– Nu, Jill.

Câteva capete se întoarseră spre ele. Teri încercă să-i ia păpușa, dar fetița o strângea surprinzător de tare.

– Vreau păpușa! se văicări ea din nou.

– Când o să am bani, îi spuse sora ei.

– O femeiușcă foarte hotărâtă, spuse o voce amuzată din spatele ei și Teri încremeni.

Foarte încet, se întoarse.

– S-a amorezat de păpușă! spuse ea printre buzele înghețate.

– Bănuiesc. Ai de gând să i-o cumperi?

– Nu.

Sloan se aplecă să se uite la prețul de pe etichetă.

– Nu este scumpă.

– Mai mult decât îmi pot permite.

De ce, oare de ce nu așteptase la locul de întâlnire, ca s-o scutească de această umilință?

Aproape apărându-se, Teri apuse:

– I-o pot cumpăra când voi fi plătită la sfârșitul lunii.

– Dacă o vei mai găsi ... Tonul lui Sloan era inexpresiv. Ce părere ai, mâncăm ceva înainte de a ne întoarce?

Nu era o întrebare, fiindcă se pare că era sigur că ea va spune da. Era însetată, și totuși simțea nevoia să-l înfrunte pe acest bărbat.

– Nu prea cred, dar oricum, mulțumesc.

– Îmi închipui că Jill nu va refuza o înghețată.

Era șiret – ceea ce nu era o surpriză. Cuvintele păreau adresate lui Teri, dar, ochii erau îndreptați direct spre sora ei și la cuvântul "înghețată" fața micuței străluci de încântare. Teri știa că nu avea nici un sens să se certe – armistițiul fusese stabilit.

Ea hotărî să cedeze puțin.

– O ceașcă de ceai ar fi plăcută, presupun.

– Există un loc plăcut la următorul cvartal. Luați-o înainte, vă ajung din urmă.

Cafeneaua era mai mult decât plăcută. Teri se uită încântată în jur, în ciuda faptului că știa că Sloan se folosise de Jill ca să le aducă acolo. Locul era frumos decorat și prietenos.

Teri încă se minuna când cuvintele "Pentru tine, Jill" o făcură să-și îndrepte atenția asupra mesei.

Un pachet stătea în fața fetiței care-l privea perplexă. Chiar înainte ca Jill să-l deschidă, Teri știa ce era înăuntru.

Capitolul 4

Teri se întoarse pentru a se uita la Sloan care-și trăgea un scaun. În timp ce se așeza, întâlni privirea ei și văzu cum colțurile buzelor lui erau ușor ridicate și că ochii albaștri aveau o expresie pe care n-o înțelegea.

– I-ai cumpărat păpușa, nu-i așa? vorbi ea încet, ca să nu audă Jill.

Sloan dădu din umeri.

– N-ar fi trebuit.

Buzele lui Teri erau țepene în timp ce Jill începu să desfacă pachetul.

– Copilul părea să o vrea.

Și a costat puțin, părea el să spună.

Puțin după standardele tale, gândi Teri cu ciudă. Mult pentru ale mele.

Era greu să aprecieze gestul când întreg trupul ei tremura de încordare. Dacă Andy ar fi cumpărat păpușa, i-ar fi fost recunoscătoare. Dar Sloan nu era Andy – cât de des făcuse comparația, de fiecare dată i se păruse că nu este corectă cu Andy.

Oare Sloan făcuse gestul ca s-o irite? Da, îi spunea intuiția. Și apoi, poate nu, raționa ea mai înțelegătoare. Ei porniseră pe picior greșit. Poate că el încerca să facă amendamente. Poate că, la urma urmei, trebuia să-i acorde beneficiul încrederii.

Reuși să zâmbească.

– Jill pare extaziată.

Prin hârtia ruptă a pachetului apărură niște pantofiori de cauciuc, dezvăluindu-i lui Jill natura darului. Nerăbdătoare, rupse restul ambalajului și strânse păpușa la piept.

– Păpușă, spuse ea repetând mereu, cu fața luminată de fericire.

– Mulțumesc, Sloan, spuse Teri. Jill, nu i-ai mulțumit domnului Garfield.

– Fericirea ei îmi mulțumește destul, zâmbi Sloan, cu ceva straniu în voce. Nu există nesinceritate la copil.

Totuși ... Deși, nespus, cuvântul era subînțeles și Teri abia se abținu să nu-l înfrunte.

A fost rănit de femei, gândi ea. Nu încercă să-l înfrunte, ci se întoarse către Jill și spuse:

– Trebuie să-i dai păpușii tale un nume, puișor.

– Miffy, se auzi fără ezitare.

– Un nume minunat! râse Sloan și Teri fu șocată, fiindcă nu-l mai auzise râzând ... Era un sunet vital și extrem de atrăgător ... El continuă: mămica ta va bea ceai, iar eu o bere și tu ce vrei, Jill? Înghețată?

– ...Ghețată, strălucirăochii lui Jill.

– Ce fel?

De această dată, ea îl privi fără să înțeleagă.

– Există de vanilie, mentă, zmeură.

Toate, cuvinte pe care Jill nu le cunoștea. Teri era gata să intervină când Sloan își dădu seama și singur.

– Ce părere ai de aceea? arătă el cu degetul către o măsuță unde două adolescente mâncau înghețată.

Înghețată? Un amestec de culori scăldat în sos de ciocolată și presărat cu nuci. În timp ce Jill își ținea răsuflarea de emoție, Teri simțea cum îi lasă gura apă. Îi plăcea la nebunie înghețata, dar în ultimul timp nu avusese bani de cheltuit pentru extravaganțe.

– ... Ghețată, spuse Jill arătând spre cele două fete.

– S-a făcut ... Sloan se întoarse spre Teri. Vrei ceva să mănânci împreună cu ceaiul tău?

– Doar ceai, mulțumesc, refuză ea deși murea de poftă pentru înghețată.

Când veni chelnerița să ia comanda, Teri spuse repede:

– M-am răzgândit. Pot să am și eu o înghețată?

Vorbiră, așteptând să vină comanda și descoperiră că amândurora le plăcea să înoate, să meargă cu bicicleta, muzica și cititul, că Teri iubea istoria în timp ce Sloan prefera biografiile. Nu era deloc ceea ce își imaginase ea despre un fermier. Teri trebui să recunoască față de sine că stereotipurile se aplicau rar în viața reală.

Mai era ceva ce recunoscu. Sloan era un bărbat extraordinar de atrăgător. De la început remarcase, dar exista mai mult decât o față frumoasă și un trup viril. Era vocea lui joasă și vitală, ochii vioi și care se luminau de căldură când râdea. Exprimau farmec și inteligență. Și mai presus de toate exista o masculinitate și o sexualitate care se simțea. Acest bărbat putea fi pasional, o știa din instinct.

Ca înainte, Teri fu dintr-o dată conștientă de o pasiune în interiorul ei. Era o calitate pe care până atunci nu visase că o posedă. Zăcuse latentă în ea, nebănuită, așteptând să fie trezită? De către cine?

Nu de Sloan! Asta o știa. Era imposibil din mai multe motive. Să fie neliniștită pe un scaun, încercând să înfrâneze un alean care se stârnise în ea în cel mai ciudat mod.

Sloan nu era pentru ea. Fusese drăguț din partea lui s-o invite la restaurant, dar era totuși un gest și nimic mai mult. Un mic armistițiu, întâlnirile fiind rezervate Mirandelor din lumea lui. Un mic armistițiu pentru însoțitoarea doamnei și fiicei ei – așa cum le vedea el. Ar fi trebuit să-i spună adevărul despre Jill, jocul mersese suficient de departe.

Din nou se foi pe scaun. Sloan vorbea de cartea pe care o citea despre Linnaeus, faimosul botanist din secolul optsprezece, care studiase și flora de la Cape. În mod normal, bibliotecara din Teri ar fi

fost absorbită, fiindcă îi plăceau discuțiile despre cărți. Auzea ce spunea el, dădea răspunsuri corecte, dar mintea nu-i era la de mult decedatul Linnaeus, ci la bărbatul în carne și oase care stătea atât de aproape de ea, încât dacă ar fi întins mâna l-ar fi atins.

Îi mai trecu prin cap că dacă ar fi traversat strada din Johannesburg cu câteva minute mai târziu, prima lor întâlnire nefastă n-ar fi avut loc. L-ar fi întâlnit pe Sloan pentru prima dată ieri, la Vins Doux și ostilitatea ar fi fost absentă din relația lor. Și provocarea. Se întrebă dacă ar fi preferat în acest fel.

Ce gând ciudat. Unul pe care nu-l continuă, fiindcă în acel moment sosi chelnerița.

Înghețata era tot atât de delicioasă pe cât de apetisantă arăta. Jill se uita extaziată la a ei înainte de a înfige linguriță în ea.

Teri se hotărî ca atunci când va lua prima leafă, să vină cu Jill în oraș, iar înghețata să fie pe primul loc. O mâncă încet, lăsând-o să se topească în gură înainte de a o înghiți. Sloan era tăcut acum și Teri nu făcu nici o încercare de conversație.

Conștientă brusc că era observată, se uită în sus. Ochii albaștri ai lui Sloan erau amuzați. De ce, părea că abia își stăpânește râsul!

– Ce-i așa de amuzant? întrebă Teri.

– Nu știi?

Îi putea auzi râsul din voce. Râdea de ea. Dar nu știa de ce.

– Se pare că te amuz, spuse ea nesigură și apoi înțelese, înghețata ...

Scânteia din ochii lui se intensifică, dar buzele rămaseră nemișcate.

– Miranda n-ar fi comandat asta?

O sprânceană se ridică la auzul numelui.

– Nici alte femei pe care le cunosc.

– Și-ar fi turnat ceai în ele, încuviință ea gânditoare. Se gândesc la siluetele lor.

– Corect.

– Presupun că tu crezi că și eu ar fi trebuit s-o fac.

– Tu nu te-ai îngrășa nici dacă ai mânca o sută de înghețate, nu cu construcția ta.

Și totuși, el era amuzat. De ce?

– Dacă nu ai fi vrut să comand asta, ar fi trebuit să spui, zise ea sfidător. Oricum, sunt bucuroasă că am comandat-o. Nu m-aș fi lipsit de ea pentru nimic în lume.

– Chiar asta este. Îți place prea mult, râse el. Trebuie să cunoști imaginea pe care o prezinți astăzi, Teri. Un model Vogue, îngrijit și elegant, cu părul aranjat, cu această toaletă. O doamnă de lume.

– Ar fi trebuit să mă rezum la ceai.

– Acum vorbești prostii, spuse el, în timp ce își întinse mâna spre capul ei.

Acțiunea o luă pe nepregătite, iar degetele lui fură în părul ei înainte să le fi putut opri. El ajunse la clamele care susțineau cocul. Degetele ei se împletiră cu ale lui. Degete lungi, puternice dar suple și atât de senzuale încât se înfioră.

Respirația păru să i se oprească în gât. Ceva asemănător panicii o cuprinse și pentru un lung moment, degetele ei rămaseră nemișcate lângă ale lui, iar trupul ei fu invadat de senzații. Cele mai stranii senzații – teribil de tulburătoare! Nici un sărut al lui Andy nu avusese vreodată un astfel de efect.

Mai târziu, se va întreba cât au stat așa, mâinile lui Sloan sub ale ei, un conflict ciudat și tăcut, în timp ce Jill continua să-și mănânce înghețata, fără a-și da seama de tensiunea ce se instalase între cei doi adulți. Poate că întregul incident nu dură mai mult de câteva secunde – deși părea că durase o oră – dar Teri știa că va trece mult timp până îl va uita.

Brusc, ea își coborî mâinile de parcă le-ar fi scos din foc. Mâinile lui Sloan coborâră ceva mai târziu și părul îi căzu pe umeri.

– Bucură-te de înghețata ta, spuse el cu o voce blândă.

– În timp ce tu râzi.

Era bucuroasă că părul îi atârna ca un văl în jurul capului plecat, ascunzându-i tulburarea din ochi și căldura din obraji.

Teri continuă să mănânce înghețata, dar plăcerea gustului se dusese. În loc de asta, devenise foarte conștientă de prezența lui și de un fior în interiorul trupului pentru care trebuia să-și adune toată forța pentru a-l ascunde.

Teri își termină înghețata în cele din urmă și, după ceea ce i se păru o eternitate, Jill ajunse s-o termine pe a ei. Erau gata să părăsească restaurantul, să iasă în soare și în furnicarul străzii unui Cape Town în forfotă.

Teri îl privea cu coada ochiului pe Sloan în timp ce mergeau către mașină. Doar profilul era vizibil. Arăta rece și calm. Nimic în conduita lui nu sugera că în ultima jumătate de oră se întâmplase ceva care să-l tulbure. În restaurant, aerul dintre ei păruse să vibreze de electricitate, aproape materială. Crezuse că și el simțise la fel. Dar își dădu seama acum că Sloan nu simțise absolut nimic.

El nu vorbi pe drumul de întoarcere spre Vins Doux. Părea preocupat și ea era bucuroasă că nu trebuie să facă vreun fel de conversație. În timp ce așteptaseră să le vină comanda, conversația fusese ușoară și fluentă, izvorând din preocupările comune.

Și apoi el îi desfăcuse părul și ea tremurase la atingerea degetelor lui și brusc totul se schimbase. O parte a ei vroia să se gândească la ceea ce se întâmplase, cealaltă parte respingea ideea. Sloan nu era tipul ei, neașteptata lui amabilitate din restaurant nu era de luat în seamă și cu cât mai puțin se gândea la el cu atât era mai bine. Măcar de s-ar putea opri să se mai gândească la el!

Jill stătea pe bancheta din spate, jucându-se cu Miffy, murmurându-i că era ora de culcare. În cele din urmă, murmurul încetă și Teri uitându-se în spate, văzu că sora ei adormise.

Cu păpușa strânsă la piept și urme de înghețată în jurul gurii, Jill era imaginea unui copil mulțumit. Teri zâmbi. În doar o singură zi, fetița se

bucurase la Vins Doux, mai mult decât în toate acele luni de la moartea părinților ei. Și vor fi și alte momente plăcute pentru ea, Teri o știa. În ceea ce o privea pe Jill, hotărârea de a veni la Cape fusese corectă.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când în minte i se ivi o întrebare ... "Fusese corectă hotărârea pentru ea?"

Aroma cafelei proaspete plutea în aer când Teri și Jill intrară pe ușile camerei însorite, în dimineața următoare. Cina fusese servită în sufragerie, dar Emmei îi plăcea să ia micul dejun în camera cu pereți de sticlă din partea de est, unde era soare în majoritatea zilei. Camera fusese recent adăugată casei. Erau plante peste tot și spre deosebire de restul casei unde mobila era antică, aici mesele și scaunele erau din trestie, și o față de masă alb cu roșu, cu desene specifice africane. Teri știu că după bibliotecă, aceasta va fi camera ei favorită.

Zâmbea când intră în camera unde Emma turna cafea.

– Bună dimineața, îmi pare rău că am întârziat. Dar aerul este ...

Se opri. Sloan era la masă și se întrebă cum de nu-l văzuse imediat.

– Nu ați întârziat deloc, dragele mele, zâmbi Emma. Vino și așază-te, și servește-te cu biscuiți calzi din cuptor.

– Cum este aerul? întrebă Sloan.

– Amețitor, răspunse Teri după un moment. Auzisem de aerul ca șampania și n-am știut niciodată ce înseamnă, dar acum știu, pentru că aici cred că mă simt puțin cam beată. Nu am dormit așa de mult de ani întregi!

Se întrebă dacă vorbele ei îi ascundeau sentimentul de conștientizare a prezenței lui. După ce se trezise, făcuse un duș și se îmbrăcase în blugi și o bluză simplă. Părul îi atârna în jurul umerilor și singura concesie făcută înfrumusețării fusese o tușă strălucitoare pe buze. O privire în oglindă îi arătase o fată mult mai tânără decât anii ei, o imagine foarte diferită de cea pe care i-o prezentase lui Sloan cu o zi în urmă. Înfățișarea ei n-ar fi trebuit să aibă importanță, totuși, din anumite motive, avea. Chiar în pantaloni obișnuiți, și cu cămașa deschisă la gât, Sloan arăta atât

de sigur pe sine, încât regretă că nu poseda imaginea de cu o zi mai înainte, care fusese un soi de mască, o fațadă din spatele căreia încercase să fie la egalitate cu el.

Ceea ce era o prostie. Ea era cine era, și nici hainele, nici machiajul n-ar schimba-o. Hotărând asta, luă un biscuit din coșuleț, îl unse cu unt și-l puse pe noua farfurie roșie a lui Jill.

– Sper să dormi târziu mai des, Teri, spuse Emma. Apropo, Sloan, ți-am spus ce am auzit de la Bruce și Virginia? Vor sosi în după-amiaza asta.

– Ah.

Pe cale de a-și unge un biscuit pentru sine, Teri se uită în sus, surprinsă de o inflexiune în vocea lui Sloan. Fața lui era lipsită de expresie. Stătea sprijinit de spătarul scaunului părând relaxat. Și totuși, Teri ar fi spus că era orice în afară de relaxat și se întrebă cum de știa.

– Nepoata și nepotul meu, îi explică Emma.

– Vin să stea la Vins Doux? fu curioasă Teri, auzind pentru prima dată menționându-se familia Emmei.

– Da ... Emma se uită la cafetieră și mai turnă cafea într-o ceașcă deja plină ... Sloan, vii să cinezi cu noi?

– Sigur.

Nu pentru prima oară Teri fu surprinsă de relația curioasă dintre cei doi. Emma părea să-l stimeze pe Sloan. Comportamentul ei cu ceilalți membri ai personalului, deși întotdeauna prietenos, era diferit.

– M-am gândit să mâncăm pe la șapte și jumătate. Asta ne va da timp să ... se opri ea.

Timp pentru ce? se întrebă Teri, iar Emma continuă:

– O iei pe Teri cu tine în această dimineață, Sloan?

– Nu mai am nevoie să fac cumpărături, spuse repede Teri.

– Sloan o să te ducă să-ți arate totul la Vins Doux.

Teri reuși să-și înghită refuzul care-i apăruse instinctiv pe buze.

– Am văzut deja casa și via.

– N-ai mers prea departe, observă Sloan.

Gura lui căpătase o expresie amuzată pe care începea s-o cunoască, și ochii erau ușor ironici. Știe, gândi Teri, știe ce simt despre a merge cu el.

– Nu cred că Jill se poate descurca singură, spuse ea refuzând să-i dea satisfacția de a se uita în altă parte.

– Jill poate petrece dimineața cu mine, spuse Emma. Și dacă voi obosi, se va ocupa Jessie de ea.

Sloan zâmbi.

– Crede că vom merge călare.

Ea putea să spună că nu știe să călărească, dar el i-ar spune că ar învăța-o. În afară de asta, Emma știa de noul costum de călărie din geamantanul lui Teri, fiindcă ea o îndemnase să-l includă între cumpărături.

Teri se uită de la unul la celălalt și-și dădu seama că era bine să-și păstreze scuzele pentru o altă ocazie. Și încercă să-și stăpânească fiorul de excitare, nejustificatul fior care o pătrunsese la gândul de a fi singură cu Sloan. Era posibil chiar să-i facă plăcere.

Îi făcea plăcere, hotărî ea o jumătate de oră mai târziu. Era pentru prima oară pe un cal, dar departe de a fi nervoasă, cum ar fi crezut Emma, Teri se simțea încântată. Era o călăreață înnăscută, gândi ea cu bucurie și știu că o să mai facă asta din nou, și des.

Își prinsese părul la spate cu o cordeluță roșie care se asorta cu bluza ei simplă și râse când simți cum vântul i se joacă în păr. Sub ea, iapa pe care Sloan o alesese pentru ea, mergea ușor și ritmic, iar în față se afla Sloan însuși, înalt și suplu, pe calul lui. Acesta se întoarse când vântul îi aduse la urechi sunet de râs, cu o față întrebătoare, dar ea îi zâmbi și scutură din cap.

Fusese o fraieră că se gândise atât de mult dacă să-l lase să-i arate împrejurimile. Aerul era răcoros și dulceag și pe ambele părți ale cărării, via se întindea până la munți. Călăriseră o bucată bună de drum

printr-un domeniu care era mai mare decât își închipuise. Noi priveliști o înconjurau pe Teri la fiecare întorsătură a potecii.

Și în tot acest timp era conștientă de bărbatul de pe cal dinaintea ei. Chiar dacă ochii ei erau pe vie, pe ciorchinii de struguri care se vor coace și se vor transforma în vin, era conștientă de Sloan. Cu o ușoară senzație de șoc realiză că nu era nevoie să-i vadă fața ca să știe cum arată. Trupul suplu, trăsăturile aspre, totul îi era imprimat în minte la fel de clar cum erau cuvintele pe paginile unei cărți.

Cum se întâmplase acest lucru? Și atât de repede? Trebuie să fie aerul. Îi spusese Emmei și lui Sloan că acesta o făcea să se simtă amețită și că îi făcea percepția mai acută. Trăsăturile lui Andy ar trebui să-i fie la fel de clare. Închizând ochii, Teri se concentră asupra lui Andy. Exista o impresie de bunătate, de adevărată cumsecădenie. O față rotundă și păr nisipiu. Ușor șocată, Teri se uită din nou la silueta din fața ei și, cu efort de data aceasta, își îndreptă atenția înapoi spre vie.

La pivnițele de vinuri, Sloan descălecă repede, și când îl văzu că vine spre ea, Teri dădu să facă la fel. Dar el fu mai rapid ca ea și mâinile i se așezară pe mijloc, coborând-o.

Ea crezu că îi va da drumul când va ajunge la pământ, dar el n-o făcu imediat. Stătu aproape de ea, foarte aproape, cu mâinile pe talie. Teri privi în sus și văzu că o privea. Era foarte înalt și deși doar mâinile lui o atingeau, într-un fel ciudat, părea să aibă contact cu fiecare părticică a trupului lui. În restaurant, fusese încercată de un elan straniu. Acum, când îi văzu ochii ațintiți asupra buzelor, simți din nou același lucru.

Îi coborâră ochii pe gura lui. Cum ar fi s-o simtă peste a ei? Era o nebunie chiar să se întrebe! Buzele unui bărbat erau foarte asemănătoare cu ale altuia, fusese sărutată de Andy și de alți bărbați înaintea lui. Cum putea fi atât de sigură că sărutul lui Sloan ar fi diferit?

Mâinile de pe mijlocul ei se strânseră, mișcarea aducând-o mai aproape de el. Îi simțea fiecare din degetele care păreau s-o ardă prin țesătura îmbrăcămintii. După un moment îi dădu drumul – și nu știu

dacă era ușurată sau dezamăgită. " Ce creatură sucită sunt" gândi ea dezgustată.

În pivniță era întuneric. Era un miros înțepător pe care Teri îl va asocia întotdeauna cu făcutul vinului. Și cu Sloan.

Ea gândi că nu va fi în stare să se concentreze când Sloan îi explică variatele procese prin care trece strugurele înainte ca vinul să fie îmbuteliat. Totuși, nu se știe când, interesul ei fu cucerit și îl urmări prin pivnițe, sorbindu-i cuvintele de pe buze.

El vorbea cu ușurință și ea era fascinată ca atunci când discutaseră în restaurant, despre pasiunile lor reciproce.

– Ești un bun ghid, observă ea în cele din urmă, când privea sticlele sigilate și etichetate.

– Mulțumesc, bună domniță. Un motiv în plus pentru mine să-ți completez turul vizitei, râse Sloan când îi văzu privirea uimită. Gustarea vinului este ceea ce noi păstrăm pentru la urmă, în general.

În general ... Pe câți alții îi dusese Sloan în acest tur? Și dintre ei, câți fuseseră femei? Hotărâtă, alungă întrebarea din minte.

– Ultima și cea mai bună, sper, răspunse ea cu un mic râs.

– Tu decizi. Ce să fie? Vin alb sau roșu? Ce te tentează, Teri?

Ei îi plăcea vinul, dar nu era o cunoscătoare. Se uită la sticle, vinul alb, Riesling, de culoarea chihlimbarului. Cel roșu, mai întunecat ca sângele. El aștepta să aleagă.

– Roșu, propuse ea.

Sloan turnă vin într-un mic pahar de cristal. Ea îl urmări luând o înghițitură.

– Un alt obicei al nostru, zâmbi el. Rândul tău acum, Teri.

Îl aștepta să-i umple un al doilea pahar, dar el nu o făcu. În loc de asta, îi întinse paharul și i-l ridică la buze. Acum era foarte aproape de ea.

Simți cum mâna lui îi atinge obrazul. Atingerea era ca o mângâiere a cărei trăsătură dominantă nu era căldură ci senzualitate. Involuntar, Teri

își ridică ochii și când întâlni privirea lui Sloan, răsuflarea i se opri în piept. Luă o înghițitură de vin, dar nu o gustă. Era ca și cum singurul gust pe care simțurile ei îl puteau percepe era cel pe care buzele lui îl lăsaseră pe pahar.

– Îți place? întrebă el încet.

– Da, spuse ea nesigură și știu că chiar dacă vorbeau despre vin, vorbeau și despre altceva. Dar ție?

El nu răspunse imediat. Un lung moment el îi studie fața atât de intens de parcă vroia să-i memoreze fiecare trăsătură, înainte ca ochii să-i cadă pe gâtul unde un puls bătea nebunește și pe conturul sânilor strânși sub bluza ușor umedă din cauza călăritului. Apoi spuse:

– De ce nu? Mai vrei? adăugă el, nedându-i timp să cântărească ciudata întorsătură a frazei.

Teri nu se simțise niciodată mai nesigură pe sine.

– Nu sunt sigură.

– Nu știi ce vrei, Teri?

Vocea lui era aspră. Ea știa că se referea la altceva, dar nu știa la ce. Nu știu ce o făcu să spună:

– Tu știi întotdeauna ce vrei?

– Da. Și când vreau ceva îmi fac un obicei din a obține.

În vocea lui era ceva periculos.

– Cu orice preț? rămase ea fără suflare.

– Uneori. Dar am reguli după care joc. Mă întreb dacă tu joci după aceleași reguli, Teri?

Capitolul 5

Dintr-o dată se simți înfricoșată. Exista o duritate în tonul lui Sloan pe care nu și-o putea explica, o semnificație în cuvintele lui pe care nu o înțelegea. Orice încerca să spună el, nu îi era clar. Era pe cale să-l întrebe unde vrea să ajungă, când el spuse:

– Mai vrei vin?

– Nu, mulțumesc.

– Ai spus că-ți place.

Poate că nici el n-o înțelegea, nu știa că refuzul ei stabilea faptul că modul lui de comportare cerea refuz.

– Nu așa de mult.

El ridică din umeri și puse paharul înapoi pe masă. Această rundă este a mea, chiar dacă nu o voi câștiga până la sfârșit", se gândi Teri.

Sfârșitul a ce? A unei bătălii? Ieri ea luase schimbarea lui de dispoziție drept un armistițiu. Fusese atât de drăguț. Nu, nu drăguț, era un cuvânt care nu i s-ar putea aplica niciodată lui Sloan. Fusese generos cu Jill, se amuzase cu Teri. Astăzi fusese instructiv ... și seducător. Mai ales seducător.

Și acum se părea că în fond există o bătălie. De ce? se întrebă ea, când ieșiră din pivnițe și clipi din ochi în lumina orbitoare a soarelui. Nu-i venea nimic în minte să fi făcut ca să-l ofenseze pe Sloan. În afară că

aruncase cu noroi în mașina lui. Putea oare să-i poarte încă pică pentru incident? Precis nu! Sloan nu era omul care ar purta pică. Și apoi poate că era. Era posibil să-l fi judecat greșit.

Ajunseră la cai și, de această dată, Teri se urcă repede, scăpând de mâinile lui care, altfel, ar fi ajutat-o. Își spuse că nu voia să experimenteze din nou atingerea lor. Probabil niciodată, se corectă ea cu fermitate.

La sfârșitul turului pivnițelor, își închipuise că se vor întoarce pe drumul pe care veniseră, dar Sloan își mână calul într-o nouă direcție, și fără nici un ordin din partea lui Teri, iapa procedă la fel, urmându-l.

Poteca urcă prin vie înainte de a se schimba peisajul. Erau acum în câmp deschis, o zonă bătută de vânt pe coasta unui deal. Câțiva copaci pitici delimitau locul. Ici și colo creșteau plante de aloe.

Uitându-se la silueta înaltă din fața ei, Teri se întrebă asupra gândurilor lui. De când părăsiseră pivnițele, Sloan nu se întorsese în șa, nu-i adresase nici un cuvânt. De ce i se schimbase dispoziția? O să ajungă vreodată să-l înțeleagă? Oare vroia?

Neliniștită, își schimbă poziția. Erau lucruri pe care Sloan nu le știa despre ea. Credea că Jill era copilul ei și fără îndoială îi atribuia lui Teri un trecut dubios. Era timpul să-i spună adevărul. Poate că dacă va vedea că este cinstită cu el, atitudinea lui se va schimba.

Călăriră mai departe și terenul deveni mai neospitalier. Mai erau încă la Vins Doux? Dacă erau, turul se sfârșise în mod evident. Teri se întrebă unde mergeau pe acest drum.

Pe culmea dealului, Sloan își opri calul și descălecă. Văzându-l, Teri făcu repede la fel, știind după strâmbătura gurii lui că înțelegea motivul grabei ei.

Ușor îngrijorată dintr-o dată, ea întrebă:

– De ce m-ai adus aici?

El dădu din umeri și gesticulă.

– Este o vedere bună a văii. Nu pentru plimbare.

Priveliștea era într-adevăr bună, încuviință Teri câteva minute mai târziu, când privi viile întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Totuși, nu-și putea alunga senzația că Sloan o adusese aici cu un motiv anume. Fuseseră și alte priveliști, nu ca aceasta ...

Își întoarse capul brusc, sperând să-l surprindă nepregătit. Nu trebui să se uite departe fiindcă era foarte aproape de el – prea aproape pentru confortul ei – și văzu că privirea lui era aspră.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea din nou.

– Să vorbim.

– Despre cărți și muzică? întrebă ea indiferentă, ascunzându-și teama care o cuprindea.

– Nu prea.

Cuvintele lui confirmau ceea ce știa deja. Sloan arăta a om care știa ce are în cap și o flecăreală nu era printre ele.

– Nu cred că putem vorbi despre altceva.

– Te înșeli, Teri.

Vocea lui era blândă, periculoasă.

Simțind că nu poate să-i înfrunte privirea, se uită în altă parte. Nu departe, un vultur zbura pe cer și ea îl invidie pentru libertatea lui. Măcar de ar putea pleca din acest loc cu tot atâta ușurință, departe de acest bărbat!

Era foarte multă liniște pe deal, atât de liniște că ai fi putut auzi crescând iarba dacă ai fi ascultat. Ce vroia Sloan să discute?

– Noroiul pe care l-am azvârlit în mașina ta. Nu m-ai iertat încă?

El scoase un râs scurt.

– Nu este pe agendă pentru astăzi. Deși vom avea ocazia să discutăm și despre asta ... Făcu o pauză, apoi vocea i se schimbă, devenind foarte serioasă ... Vorbește– mi despre prietenia ta cu Emma.

De aceea o adusese aici? Uluită, ripostă:

– Știi deja.

– Spune-mi oricum din nou, o invită el.

– Ne-am întâlnit în supermarket. Emma a căzut și s-a întâmplat să fiu acolo. Am devenit prietene. Când s-a hotărât să se întoarcă la Cape mi-a cerut să vin cu ea. Asta-i tot.

– Nu, spuse el, de această dată nemulțumit. Cred că este mai mult.

– Poate tu ar trebui să-mi spui, spuse Teri după un moment.

– Poate ar trebui. Există o fată în această poveste, Teri, o fată care și-a cumpărat o grămadă de haine mai târziu și doar dintre cele scumpe.

Teri se înfurie. Cum îndrăznea Sloan să facă pe judecătorul a ceea ce purta și cheltuia ea!

– N-ai văzut nici jumătate dintre ele, spuse ea ironic.

– Nu mă îndoiesc că este adevărat. Câți bani au mers pe aceste haine, Teri?

– Sugerezi că n-au fost ai mei?

– Știu că n-au fost.

– Mi-am câștigat pâinea înainte de a veni aici, accentuă ea foarte liniștită, stăpânindu-și furia.

– Așa ai făcut și ai administrat banii cu grijă. Fata care a aruncat cu noroi în mașina mea era furioasă fiindcă rochia ei drăguță era unica pe care o avea.

Semnificația conversației începea să devină mai clară cu fiecare minut.

– Te puteam minți în legătură cu asta. Și tu erai furios și a trebuit să găsesc un motiv pentru a-mi scuza comportamentul.

– Încă îi administrezi cu grijă, insistă el. Nu-ți poți permite să-i cumperi fiicei tale o păpușică. Te-ai abținut de la înghețată, când este evident că îți place. Cred că trăiești de la un salariu la altul.

– Și ce dacă? se ridică vocea ei furioasă. Sunt milioane de femei care se luptă să se descurce cu ceea ce câștigă. Crezi că este vreo rușine în asta, domnule Garfield?

– Dimpotrivă, îi respect pe oamenii care lucrează din greu pentru ceea ce au. Care trebuie să-și cântărească prioritățile ...

Tonul i se schimbă ... Aș fi un prost dacă n-aș face-o.

Eu sunt proasta, gândi ea cu amărăciune. Am fost dusă de nas de ceea ce am crezut că era generozitatea ta – și în tot acest timp, totul nu era decât o capcană.

– M-ai tras pe sfoară ieri, spuse ea tare.

– Nu m-am gândit la asta. Nu mă aștept să mă crezi.

Te-am crezut ieri. Am crezut că ai cumpărat păpușa pentru Jill doar pentru că vroiai să vezi o fetiță fericită. Am crezut că m-ai tratat cu înghețată din același motiv. Cel mai rău, când mi-ai desfăcut părul și mi-ai vorbit într-un fel special, am crezut că m-ai găsit atrăgătoare, că mă dorești. Dumnezeu să mă ajute, am crezut că te-am judecat greșit înainte, am crezut că ar putea fi ceva între tine și mine, ceva bun ... trebuie să fi fost nebună!

– Nu te cred, spuse ea rece trecând peste durerea din piept.

– Emma ți-a cumpărat haine ție și lui Jill?

– Mi-a dat bani pentru ele, da, îl privi Teri direct. Vroia să arătăm frumos la Vins Doux, să fim îmbrăcate corespunzător. Este atât de greu de înțeles?

– Și tu ai mers până la capăt și ai cumpărat cele mai scumpe lucruri pe care le puteai găsi.

Tot timpul avusese impresia că se uită la hainele ei. Acum știa de ce.

– Vroia să arătăm bine, spuse ea din nou.

– Faci să pară atât de simplu ...

– Este simplu.

– În felul în care o spui, da.

Ochii albaștri nu-și pierdură duritatea. Disprețul părea să fie gravat în fiecare trăsătură a feței bronzate. El nu era convins.

– Crezi, întrebă rar Teri, nevenindu-i să creadă, că am înșelat-o pe Emma ca să-mi dea ceva?

– Mi-a trecut prin cap, spuse el plat, fără urmă de scuză.

Asta nu mi se poate întâmpla mie, gândi Teri furioasă.

Venirea la Vins Doux era o oportunitate minunată și acum se transforma într-un coșmar. Se uită la Sloan și, spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi înainte de a le putea stăpâni. Simți cum îi tremură buzele.

Dumnezeule, nu trebuie să mă vadă așa, gândi ea. Nu trebuie să știe ce îmi face.

Brusc, își plecă fața, dorindu-și ca astăzi să fi avut părul desfăcut pentru a-i ascunde suferința.

Se smuci, când o mână îi prinse bărbia. Încercă să se retragă, dar strângerea era prea puternică. Nici o tandrețe seducătoare în aceste degete, de data aceasta. Sloan o forță să se uite la el.

Ochii lui aveau o expresie ciudată. Disprețul se afla încă acolo, dar mai exista și altceva, de parcă Sloan Garfield zărise ceva ce nu se așteptase să vadă. Teri era prea nervoasă ca să dea un nume expresiei. Nici măcar nu încercă.

– Lasă-mă în pace!

– Nevinovată, rosti el rar.

– Ce?

– Imaginea îndurerată a tinerei inocente ... Tonul lui deveni mai dur ... Inocența este un lucru pe care nu-l ai, Teri.

Doar pentru o clipă, fu uluită.

Și apoi realiză că vorbea despre Jill. Toată dimineața intenționase să-i spună adevărul despre sora ei, dar momentul trecuse. Sloan nu merita onestitatea ei.

Se strădui să-i zâmbească. Un zâmbet care îi era total străin , feminin, provocator și atotcunoscător. Habar n-avea că, împreună cu lacrimile care-i atârnau de gene, efectul lui era devastator.

– Ai dreptate Sloan, nu sunt inocentă.

Vocea lui era mai aspră când o auzi.

– Emma trebuie să fi fost o jucărie! Pentru o clipă, aproape m-ai păcălit!

– Ce moment trebuie să fi fost! ... Acum se afla pe teren periculos, dar furia o împingea. Nu ești obișnuit să fii păcălit, Sloan, nu-i așa?

Se pregătea pentru o altă ironie, când mâini nemiloase o traseră spre el. Ea încercă să se răsucească pentru a scăpa, dar lupta era inegală. Mâinile lui îi cuprinseră fața. El se uită în jos pentru o clipă, cu ochi cercetători, de parcă ar fi vrut să-i citească în adâncul sufletului. Îl auzi râzând aspru, și apoi gura lui o găsi pe a ei și o trata cu brutalitate. Pentru un moment, Teri nu putea gândi, nu putea respira. Exista doar conștiința gurii crude peste a ei, a picioarelor și coapselor tari lângă moliciunea alor ei. Simțurile i se treziră la viață. Când buzele lui i le desfăcură cu forța pe ale ei, se simți ametită.

Și apoi, dintr-o dată, o copleși revolta. Mai târziu, se va întreba de ce durase atât de mult să reacționeze.

Când Sloan își ridică gura ca să respire, furia îi dădu puterea să se smulgă din strânsoarea lui.

– A fost o demonstrație a puterii tale de brută? întrebă ea.

Sub bronz, fața lui se albise puțin, dar altfel părea stăpân pe sine.

– Este felul meu de a spune că nu sunt bărbatul care să fie păcălit.

Ceea ce ea știa deja. La fel cum știa că nu fusese niciodată atât de tulburată.

– Și nu voi permite ca oamenii lipsiți de apărare să fie păcăliți, adăugă el.

– Atunci, n-ai decât să stai cu ochii pe mine, nu crezi? îl zeflemisi ea, aruncându-i cuvintele de parcă i le-ar fi aruncat calului.

– Așteaptă! îi ordonă el.

– Nici gând! strigă ea fără a-și încetini pasul.

Ca un fulger încălecă iapa și o mână înapoi spre casă. Deși știa că Sloan o va prinde în câteva minute, nu se opri să se uite înapoi.

Pe alee era o mașină, una pe care n-o recunoscu. Mergând rapid în spatele casei, unde se aflau grajdurile, Teri se opri scurt. Avea musafiri Emma Roland?

Apoi își aminti de Bruce și Virginia, nepotul și nepoata care erau așteptați să sosească astăzi. Crezuse că vor veni târziu după-amiază, dar ei deja sosiseră.

Trecându-și mâinile prin părul care scăpase din cordeluță, Teri știa că arăta ca naiba. Nu că avea importanță că părul îi fusese răvășit de vânt, sau că bluza îi ieșise din blugi, acestea erau imperfecțiuni ușor de scuzat și explicat. Greu de explicat erau ravagiile de pe fața ei. O tentativă de a-și linge buzele îi spuse că erau umflate de la sărutările lui Sloan și lacrimile care-i curseseră la întoarcerea spre casă trebuie să fi lăsat urme pe obrajii prăfuiți.

Nu putea să apară așa în fața lui Bruce și a Virginiei. Mai important, nu putea da ochii cu Emma. Dacă vârstnica femeie avea suficient tact să nu comenteze, o privire la fața lui Teri ar face-o să tragă concluzia care, din păcate, ar fi corectă.

Emma ar fi supărată când ar afla de comportarea lui Sloan. Nimic nu i-ar putea scuza cuvintele sau acțiunile.

Ca angajat al Emmei, în mod sigur i s-ar spune să-și facă bagajele. Teri încercă să treacă peste faptul că Emma îl stima pe Sloan și va fi supărată să vadă și cealaltă față a lui.

Își spuse că nu-i păsa ce i se întâmpla lui Sloan. Se comportase scandalos și dacă era concediat merita cu vârf și îndesat. Dar nu era pregătită să-i spună Emmei ce se întâmplase. Mai întâi, trebuia să se împace cu anumite aspecte ale incidentului în mintea ei.

Sperând că nu fusese văzută, intră în casă pe o ușă laterală. Scoase un oftat de ușurare când ajunse în camera ei fără a întâlni pe nimeni.

De această dată, vederea camerei, frumos colorată și mobilată, nu-i aduse nici o bucurie. Răsuflând adânc se trânti pe pat și apoi sări în picioare când își aminti de Jill. Cu o mică înțepătură de remușcare, își dădu seama că nu-i acordase nici un gând surorii ei, toată dimineața.

– M-ai făcut să uit lucrurile care au importanță, Sloan Garfield! spuse ea cu voce tare în camera tăcută.

Jill era în grădină. Teri o putea vedea de la fereastra care domina o fâșie largă a pajiștei verzi. Jessie, o servitoare cu o față drăgălașă și liniștită era cu ea, la fel ca și un cățeluș, o minge de puf, din care va ieși mai târziu un collie de rasă. Miffy, păpușa de cauciuc – Teri simți o durere ascuțită la vederea ei – zăcea uitată în iarbă, în timp ce cățelușul și fetița alergau în cerc unul după altul. Chiar de la distanță, aerul vibra la lătratul vesel al câinelui și râsetele copilului. Era greu de spus care din ei se distra mai tare.

Părăsind fereastra, se așeză la măsuța de toaletă. Fața care o privea din oglindă era a unei străine. Mai mult decât părul ciufulit și buzele umflate, ochii erau cei pe care nu-i recunoștea. Era o tulburare în ei și de asemenea o dorință nebună. Erau emoții care păreau să erupă.

Asta nu pot fi eu! gândi Teri uitându-se la ființa din oglindă. N-am arătat așa nicicând în viața mea. Și știa că nici un Sloan Garfield nu fusese niciodată înainte, în viața ei. Nu fusese niciodată un bărbat care s-o facă să se simtă atât de vie ca în acele momente în care o sărutase.

Nu existase niciodată un bărbat pe care să-l urască atât.

Luând peria începu să-și aranjeze părul cu mișcări energice. Aceste mișcări avură darul s-o calmeze și treptat, tulburarea începu să-i dispară din ochi, dacă nu și din suflet.

În drum spre camera ei se gândise să plece de la Vins Doux, dar reflectând mai bine știu că nu o va face. Își luase un angajament față de Emma Roland și nu era cinstit s-o părăsească acum. Nu ar fi fost cinstit nici pentru Jill s-o ia dintr-un loc unde, într-un timp atât de scurt, deja începuse să dea semne că îi merge mai bine.

Dar este cinstit să trebuiască să rămân? întrebă o voce mică. Este cinstit ca liniștea mea să fie distrusă, și mai rău, lumea mea, să nu mai fie la fel, din nou?

Periatul deveni mai energic când Teri își alungă din minte senzațiile de autocompătimire. Nu fusese niciodată o lașă, de ce să înceapă acum? În afară de asta, dacă era să plece de la Vins Doux, Sloan ar ști de ce și

asta i-ar da satisfacție. Ceea ce nu se va întâmpla. Va trebui să facă ceea ce este mai bine – dat fiind frumusețea lui Vins Doux, doar nebună să fie ca să renunțe ...

Hotărându-se ce să facă de acum înainte, făcu un duș și își schimbă blugii și bluza pentru o rochie bleu. Apoi ieși în grădină și o luă pe Jill care protesta, pentru somnul de după-amiază.

După ce o aranjă pe fetiță în pat, Teri plecă în căutarea Emmei și o găsi în camera însorită în care fusese servit prânzul în ziua precedentă

– Ți-a plăcut turul cu Sloan? întrebă Emma.

După un moment de ezitare, Teri spuse cu grijă:

– A fost foarte interesant.

Ochii femeii vârstnice îi cercetară fața, apoi spuse:

– Îmi pare bine. Cu trecerea timpului o să înveți mai multe despre cum se face vinul.

Ce ai spune, se întrebă Teri, dacă ai ști că acum o jumătate de oră eram cât pe ce să plec de la Vins Doux?

Cu voce tare spuse:

– Și eu sper. Mă întrebam ce ai dori să fac.

Emma își ridică ochii care sclipeau jucăuș.

– Pentru început, de ce nu stai jos? Au sosit Virginia și Bruce – știi – și când vor veni din camerele lor vom mânca de prânz.

Sloan. Va fi și el aici să le spună bun-venit noilor sosiți? Teri simți o înțepătură de panică. Era un lucru să vezi lucrurile așa cum sunt la Vins Doux și altul să-l înfrunți din nou pe Sloan atât de curând.

– Nu mi-e prea foame, spuse ea nesigur. Te-ar deranja dacă aș sări peste prânz, astăzi?

Ochii Emmei se ațintiră din nou asupra feței ei, gânditori, întârziind mai mult de această dată. Știe, gândi Teri, știe ce s-a întâmplat astăzi.

Acesta fiind cazul, era momentul să se plângă de Sloan. Teri deschise gura, doar ca s-o închidă la loc. Va spune ce trebuie, dar nu acum. Nu-și putea explica de ce considera că nu este momentul potrivit.

– Bineînțeles că nu trebuie să mănânci dacă nu vrei, spuse Emma foarte încet. Poți să-i cunoști pe Virginia și pe Bruce mai târziu, la cină.

– Mulțumesc, aș prefera.

– Ne vom găti diseară, Teri.

– O petrecere? De data asta fu rândul Emmei să ezite.

– Este mai curând o ocazie specială.

Teri o știa pe prietena ei suficient de bine ca să mai pună întrebări. Va afla motivul la timpul potrivit.

– De ce nu-ți petreci după-amiaza explorând? sugeră Emma. Pare să-ți placă să stai afară.

– N-ai nimic de făcut pentru mine?

– Nu, dragă, n-am. Ți-am mai spus că nu sunt o invalidă care necesită atenție constantă.

– Știu asta ... Ochii cei verzi erau neliniștiți ... Mi-ar plăcea să explorez, este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată, dar simt că nu fac nimic să-mi merit salariul.

Emma zâmbi:

– O să-ți spun când o să am nevoie de tine. Jessie se pare că s-a desemnat singură ca dădacă a lui Jill și ea este un suflet bun, așa că mititica este în mâini bune. Dacă vrei să te aventurezi mai departe, ia mașina roșie, Mini. Îți voi da un set de chei. Distrează-te, Teri. O meriți, spuse ea, mult mai încet.

Teri parcă Mini în vârful stâncii și o luă pe potecuța ce cobora spre plajă. Scoțându-și sandalele, își înfundă picioarele în nisipul moale și încălzit de soare. În fața ei era oceanul. Fluxul era în creștere, valurile ridicându-se și spărgându-se de stânci într-un tunet înspumat.

Teri acceptase propunerea Emmei să exploreze fiindcă vroia să fie singură. Duelul cu Sloan dăduse naștere la emoții tulburătoare și avea nevoie să le accepte.

Plaja era aproape pustie. Lipsa urmelor pe nisip atestau faptul că puțini oameni veneau pe aici, dar la distanță, se vedea un pescar

singuratic care pescuia de pe o stâncă. În jurul lui zburau pescărușii și Teri, se gândi ce tablou minunat s-ar putea picta. Într-una din zile își va căuta hârtia și creioanele și va încerca să facă o schiță. Dar nu astăzi.

Astăzi era ziua pentru gândit. Se lungi lângă apă și închise ochii, lăsându-și și soarele să-i cadă peste față și nisipul să-i curgă printre degete.

Ar fi trebuit să se ocupe de furie dacă aceasta era unica emoție pe care Sloan o trezise în ea, existau și alte emoții care o îngrijorau mai tare. O exaltase când o sărutase. O conștiință primitivă a faptului că era femeie. Un dor ciudat care supraviețuise în ciuda revoltei ei și aroganței comportării lui. Era un dor care încă mai era în ea acum, oricât de mult ar fi negat față de sine însăși.

Venise la plajă ca să-și analizeze emoțiile – și treptat realizase că nu putea face asta. Cum putea când nici măcar nu le înțelegea?

Cel mai simplu mod de a rezolva problema ar fi să părăsească Vins Doux, dar era o idee pe care deja o respinsese. Se hotărâse să rămână. Acesta fiind cazul, trebuia să decidă cum să se descurce cu Sloan.

Și cum să mă descurc cu mine însămi, spunea o voce insistentă. Nu pot să mă las sfârâmată de câte ori îl văd. Asta nu duce decât la distrugere. Nici nu-l pot evita, cum am crezut la început că ar fi posibil. Sloan are un loc special la Vins Doux. Trebuie să găsesc o cale de a trăi cu situația. Și Sloan nu trebuie să știe ce putere are asupra mea. Dacă află, puterea lui va fi absolută.

Deschizându-și ochii, se ridică brusc în picioare. Vântul îi sufla în păr când începu să meargă. Valurile care veneau loveau țărmul și deveneau spumă, înconjurându-i gleznele, iar gustul de sare era puternic pe buze. Pescarul se pare că prinsese ceva, fiindcă își trăgea undița și Teri se întrebă dacă nevastă-sa va fi bucuroasă, sau îl va bombăni pentru că va trebui să curețe peștele.

Ce priveliște frumoasă era aceasta! Merse cât mai departe posibil pe plaja aurită de soare și treptat, simți cum încordarea îi dispare. Va veni

aici cu Emma și cu Jill. Ea și cu Emma vor sta și vor flecări sau citi în timp ce Jill va face castele din nisip.

Jill va fi extaziată aici, nici nu se putea altfel. Teri fusese ridicolă să se gândească să-l lase pe Sloan s-o priveze pe sora ei de aceste locuri.

Recăpătându-și echilibrul, făcu cale întoarsă spre Vins Doux. Fără zgomot de vase în bucătărie, casa părea pustie. Teri se uită la ceas și se întrebă dacă Emma și rudele ei începuseseră să se îmbrace pentru cină. Stătuse mai mult timp decât intenționase și-și iuți pasul spre camera ei.

Jill era deja îmbrăcată. Jessie îi alesese o rochiță roz și acum o pieptăna pe fetiță.

– Jill arată foarte bine, spuse Teri. Mulțumesc foarte mult că ai grijă de ea.

Jessie îi prinse o fundă roz în păr și apoi părăsi camera cu un zâmbet pe care-l adresă celor două surori. Era rândul lui Teri să se îmbrace.

Alegerea se dovedi surprinzător de dificilă. Remarca lui Sloan de mai devreme în acea zi o făcu să vrea să aleagă cea mai simplă dintre rochiile noi, ceva modest și relativ ieftin. Ceva care să nu atragă atenția lui Sloan asupra ei.

Și apoi, spiritul de luptă care nu o părăsea niciodată pentru multă vreme pe Teri, îi reveni. De ce să țină cont de Sloan? Ochii îi sclipiră diabolic când se hotărî la rochia ruginie. Era o rochie scumpă asupra căreia ezitase în magazin, deși vânzătoarea i-o lăudase și ea se convinsese că îi vine bine. Era o rochie de seducătoare.

Efectul era mărit de părul care fusese spălat la repezeală la întoarcerea lui Teri de la plajă și care acum îi atârna până la umeri și de ochii care fuseseră umbriți și înnegriți. Era un efect elegant și provocator totodată. Nu-i va scăpa lui Sloan, gândi ea supărată.

Din sufragerie se auzeau voci, zgomott de conversație și apoi hohote de râs. Un râs jgrav pe care Teri îl recunoștea și un altul mai ascuțit, necunoscut. Pentru o clipă se simți lipsită de curaj, apoi își ridică umerii, își compuse un zâmbet și intră în încăpere cu Jill.

Se aflau cu toții în capătul îndepărtat al camerei, turnându-și băuturi și, pentru câteva clipe, intrarea lui Teri trecu neobservată. Ea stătu nemișcată, contemplând scena. Emma, într-o rochie bleumarin stătea de vorbă cu un tânăr brunet. La câțiva pași depărtare era Sloan. Lângă el era o fată, cu capul castaniu dat pe spate și cu o mână pe brațul lui, râzând. El îi zâmbea, iar fața lui nu mai avea ironia familiară.

Își ținu răsuflarea când o înțepătură neașteptată se făcu simțită. După ce trecu momentul, Teri se simți slăbită. Nu pot fi geloasă, gândi ea năucă. O doamne, te rog, nu pe Sloan!

Capitolul 6

Emma întoarse capul și o văzu, apoi o văzură și ceilalți. Se făcu tăcere. Teri înțepeni, strânse mai tare mâna lui Jill și simțea că zâmbetul de pe buzele ei parcă ar fi fost lipit acolo.

Și apoi Emma veni spre ea, întinzându-i mâna și trăgând-o în grup.

– Teri, dragă, vreau să-i cunoști pe Virginia și pe Bruce Mansfield, nepotul și nepoata. Ginny, Bruce ... Ea este Teri Malloy.

– Însoțitoarea, spuse Virginia.

Era o fată care producea impresie, dar zâmbetul care-i arăta dinții perfecți nu-i ajungea la ochi, observă Teri.

– Și prietena mea foarte dragă.

Tonul Emmei era ușor tăios.

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse Bruce aruncându-i o privire tipic masculină, dar fără a fi obraznică.

Bună alegere, mătușă Emma.

– Mulțumesc, dragă, o auzi Teri pe prietena ei spunând și involuntar, ochii ei se îndreptară către Sloan.

Examinarea lui era obraznică, nescăpând nici o linie a trupului accentuat de rochia seducătoare. Îi văzu ochii rămânând asupra văii dintre sâni, îi văzu alunecând spre șolduri și coapse, și se gândi dintr-o dată ce proastă fusese – ar fi trebuit să îmbrace rochia cea modestă.

Ochii lui se ridicară și ea văzu cum se întoarce sclipirea ironică pe care o ura atât.

O sămânță de sfidare se iscă în vinele lui Teri. Avusese dreptate să îmbrace rochia! Ridicându-și bărbia, îi adresă lui Sloan cel mai provocator zâmbet, spunând cu afectare:

– Nu sunt sigură că Sloan este de acord.

Iată! Mingea era în terenul lui. Virginia îi aruncă o privire nedumerită când buzele lui Sloan se ridicară într-un zâmbet răutăcios.

– Cine spune că nu sunt de acord? spuse el rar, cu tonul atât de sugestiv încât numai cineva foarte naiv nu i-ar fi prins înțelesul.

Cu obrajii în flăcări, Teri îl privi. Bătălia de azi-dimineață fusese fățișă. Era clar că Sloan va utiliza orice mijloc ce-i va sta la dispoziție ca s-o umilească. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi pălmuit, și i-ar fi făcut plăcere să fie umilit la rândul lui. Dar așa cum era acum, fu foarte bucuroasă când Emma spuse cu amabilitate:

– Ce vrei să bei, Teri? Nimic? Ești sigură? De ce nu ne așezăm la masă?

Masa era mai festivă ca de obicei și mâncarea delicioasă. Asparagus ușor prăjit, urmat de un somon minunat, dar Teri abia gustă din mâncare. Își dădu la o parte farfuria, sperând ca nimeni să nu observe și apoi, când se uită în sus, descoperi ochii lui Sloan asupra ei și știu că cel puțin el văzuse cât de puțin mâncase. Cu hotărâre, își tăie o bucată de somon și începu s-o mănânce.

Jill era într-o parte a ei, Bruce în cealaltă parte. După un minut sau două, Teri realiză că era scutită de efortul de a face conversație cu el. Nu părea interesat de ea, ci era absorbit de o anecdotă spusă de Sloan.

Teri întâlnise destui bărbați ca Bruce ca să recunoască tipul. Răspunsul lui la prezentarea ei inițială fusese mecanic, masculin și galant, asta era tot. Bruce era un bărbat care ar fi fost atras de fete scânteietoare și sofisticate ca sora lui. Lui Teri nu-i păsa de lipsa lui de interes – ba chiar se simțea ușurată.

Încercă să se adapteze atmosferei, dar descoperi că era greu.

Era o conversație ușoară și spumoasă condusă în principal de Sloan și de Virginia, Bruce intervenind din când în când cu replici inteligente și mai presus de toate, exista un sentiment de separare, de parcă fiecare persoană de la masă juca un rol dintr-o piesă.

Sloan râse o dată la o glumă făcută de Virginia și Teri îi privi fața. Observă uimită că ochii lui nu erau veseli deloc, că exista o duritate în linia maxilarului. Era ceva ciudat la Sloan, astă-seară. Teri n-ar fi putut spune ce.

Dacă se gândea, Sloan nu era singurul ciudat de la masă. Deși Emma era prietenoasă ca de obicei, era și ea retrasă. Uitându-se la ea, Teri văzu că era preocupată și se întreba de ce. Cât despre oaspeți – Bruce părea plictisit, ca și cum ar fi venit la Vins Doux constrâns, iar Virginia era atât de vivace și arogantă că începu s-o calce, pe nervi.

Virginia se întoarse spre Emma, ca și cum ar fi crezut brusc că era de datoria ei s-o includă pe mătușă-sa în conversație.

– Este plăcut să fii înapoi la Vins Doux?

– Este plăcut.

– De ce ai stat plecată atât de mult?

– Aveam nevoie de o schimbare.

Tonul Emmei era liniștit.

– N-am fost niciodată la Johannesburg – Orașul Aurului s-a ridicat la nivelul așteptărilor tale? întrebă Bruce.

– Într-un fel.

– Ce ai făcut acolo? fu curioasă Virginia.

– Printre alte lucruri am văzut un fel de viață pe care nu l-am cunoscut niciodată. Mi-am scrântit glezna și mi-am făcut două prietene.

Emma îi zâmbi lui Teri și Virginia prinse zâmbetul și spuse:

– Așa, deci acolo ți-ai găsit însoțitoarea.

– Am găsit o prietenă, o corectă Emma blând. Două prietene foarte dragi.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi vocea Virginiei, mai înaltă acum, spuse:

– Se pare că atitudinea ta s-a schimbat, mătușă Emma. Obișnuiai să ai pretenții morale atât de înalte de la toată lumea.

Se referea la ea! gândi Teri și obrajii i se înroșiră, minunându-se de bădărănia fetei. Virginia nu arăta deloc a fată care ar aștepta noaptea nunții ca să se culce cu orice bărbat ar avea chef.

– Poate că sunt mai modernă decât îți dai seama ... Tonul Emmei nu-și pierduse amabilitatea, dar pentru Teri admonestarea era evidentă. Îi aruncă prietenei sale o privire de mulțumire. Nu era greșeala Emmei că Teri se învăluise într-o minciună care acum părea prostească, dar era generos din partea ei să se preteze la asta. Ar trebui să le spună tuturor adevărul despre Jill, dar va trebui să aleagă ocazia potrivită s-o facă.

Pe Virginia o irita prezența ei aici – părea evident. Mai puțin evident era de ce. Dar nu i se lăsă timp să se gândească la asta fiindcă Bruce, pentru a distrage atenția de la sora lui, schimbă subiectul.

– Când te-ai hotărât să te întorci? vru el să știe.

Emma schimbă o privire cu Sloan înainte de a spune:

– Era timpul. Și Vins Doux este căminul meu, Bruce dragă, de ce nu-ți mai torni niște vin? Și cred că și paharul Virginiei este gol.

Isteață mișcare, gândi Teri, fiindcă după ce Bruce termină de turnat vin, conversația își schimbase direcția și el nu se întoarse la întrebarea lui. Sub exteriorul pașnic al Emmei exista o femeie care știa cum să se descurce.

La această masă există multe subînțelesuri, gândi Teri iarăși. La început credeam că-mi imaginez, dar nu era așa. Precis există multe subînțelesuri, Iar Emma și Sloan sunt centrul lor.

Jessie aduse desertul, o tartă cu căpșuni și frișcă și Teri văzu că porția lui Jill, așezată în farfuria ei de plastic, avea mai multă frișcă. Jill își găsise o prietenă, nu exista nici o îndoială. Și gestul fu apreciat, fiindcă fetița atacă prăjitura cu un entuziasm pe care nu-l manifestase în restul mesei.

Teri luă doar o linguriță, apoi o lăsă. Pofta de mâncare îi dispăruse.

– Nu-ți place tarta? îl auzi pe Sloan întrebând.

Îi urmărea orice mișcare? O analiza constant?

Ea scuturǎ din cap și făcu un gest dezarmant.

– Este delicioasă, dar nu mai pot.

– Sunt dezamăgit. Te-am remarcat ca pe o fată care s-ar bucura de o tartă bună.

Vocea lui era plată, dar ochii îi sclipeau ironic.

O glumă intimă. Una pe care doar tu și cu mine o înțelegem, gândi Teri. Genul de lucru care îi încântă pe iubiți.

Dar noi nu suntem iubiți! Chiar dacă m-am lăsat dusă astăzi și pentru câteva secunde ți-am arătat cât de mult mă poți tulbura. Mă tulburi, Sloan, am fost conștientă de tine din momentul în care am revenit în această cameră, nu mă pot păcăli singură. Dar nu te iubesc. Nici măcar nu te plac. Și tu mi-ai arătat clar că nu mă placi.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse ea cu ușurință.

– Imprevizibilă, nu?

– Așa sper, îi zâmbi ea pe sub genele lungi. Previzibilitatea face viața plicticoasă, nu crezi?

Emma râse ușor și Virginia spuse:

– După cină trebuie să-mi spui ce ai mai făcut de când te-am văzut ultima dată, Sloan.

Încă o dată subiectul era definitiv schimbat. Virginia nu vroia ca atenția lui Sloan să fie centrată asupra lui Teri și, într-un sens, tânăra era ușurată. Era destul de greu să se certe cu Sloan când erau singuri. Având companie, îi era și mai greu. Oare Virginia era atrasă de el? O întrebare prostească. Cu durere, admise că cele mai multe femei ar fi atrase de Sloan. Se întrebă dacă Virginia știa că există o Miranda, că avea o rivală.

– Va trebui să afli noutăți altă dată, spuse Emma. După cină aș vrea ca toți să veniți cu mine în bibliotecă.

Absorbită cum era de propriile gânduri, Teri prinse seriozitatea din tonul prietenei sale. Într-adevăr exista ceva, gândi ea cu un fior brusc de neliniște. Și duce undeva.

Și nu sunt sigură că aș vrea să fiu prin jur când își va atinge destinația.

Biblioteca era o încăpere frumoasă. Cu paneluri de mahon, doi dintre pereți erau acoperiți cu cărți. Al treilea era în totalitate, dar acum era întuneric și draperiile fuseseră trase peste ușile mari din sticlă. Peretele care rămăsese avea un șemineu și aerul era destul de răcoros ca să fi fost aprins un foc.

Cina terminată, Teri o dusese pe Jill în pat, dar Emma insistase să vină în bibliotecă odată fetița instalată. Alăturându-se celorlalți, îi găsi așezați în jurul focului, cu pahare de lichior în mâini.

Exista o conversație, dar de genul sporadic. Virginia flirta cu Sloan, dar ea și Bruce schimbau priviri ocazionale.

Apoi Emma spuse:

– Dragii mei ...

Se făcu brusc tăcere, ca și cum așteptau cu toții ca ea să vorbească.

– Dragii mei, începu ea din nou, cred că știți că am avut un scop cerându-vă să fiți toți cu mine astă-seară ... Sorbi din pahar, în timp ce tăcerea din cameră era intensă ... Bruce m-a întrebat de ce m-am întors la Vins Doux, continuă ea. I-am spus că era timpul. Că era căminul meu. Și așa și este.

Se făcu o mică pauză când se uită la Sloan și Teri știu, aproape cu certitudine, că Sloan o convinsese să se întoarcă. Deși Emma îi spusese contrariul.

– Motivul pentru care am plecat de aici este personal. Căutam ceva și cred că am găsit. Dar Vins Doux este căminul, știu asta acum.

Teri simți cum i se urcă un nod în gât. Niciodată n-o auzise pe Emma atât de serioasă, cu vorbe pornind din inimă. Atenția celorlalți era fixată pe femeia cea vârstnică.

– Știu și că nu voi fi aici întotdeauna. În ultimele luni m-am gândit mult la domeniu și ce se va întâmpla cu el. Dragul meu Roger nu mai este cu mine și n-am copii. Tu, draga mea Virginia și tu, Bruce, sunteți singurele mele rude,

Dacă era posibil ca tăcerea să devină mai profundă, atunci asta se întâmplă acum. Un vreasc trosni în foc și sunetul păru ca de pușcă.

– Doctorul mă asigură că sunt sănătoasă și se pare că voi fi multă vreme aici, continuă Emma. Dar nu vreau ca cei apropiați să aștepte să intre în posesia moștenirii. Vreau să se bucure de ea acum, zâmbi ea. În acest fel le pot împărtăși bucuria.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, mătușă Emma, spuse Virginia mieros. Dar poate că Teri ar trebui exclusă de la această ... de la o discuție de familie.

O ușoară umbră de iritare trecu peste fața Emmei, fiind înlăturată repede.

– Dimpotrivă, se opuse ea cu fermitate, ceea ce am de spus o privește pe Teri la fel de mult ca pe voi.

Teama care fusese toată seara cu Teri se înteți. Un ciocănaș începu să-i bată în cap. Nu vroia nimic mai mult decât să părăsească încăperea, să facă o plimbare afară, în aerul răcoros al nopții.

Emma își desfăcu mâinile.

– Vreau ca voi cei patru să aveți Vins Doux acum și în părți egale.

Imediat se făcu rumoare. Teri scoase un mic icnet, nevenindu-i să creadă și-l auzi pe Bruce că exclamă.

Emma gesticulă și-i făcu pe toți să tacă.

– Voi continua să locuiesc aici. Evident, va fi casa mea cât de mult voi vrea.

– Este foarte generos din partea ta, mătușă Emma, spuse Bruce părând puțin năucit.

Virginia se ridică în picioare și-și sărută mătușa pe obraz, spunând:

– Este fantastic!

Teri nu spuse nimic. N-ar fi putut vorbi, nu acum când se simțea de parcă era într-un vis, ca și cum ar fi trebuit să se trezească în orice clipă.

Nici Sloan nu vorbi. Ea se uită la el. Ochii lui îi susțineau pe ai ei cu fermitate și văzu că erau sardonici.

Buzele îi erau strânse, iar maxilarul, o trăsătură crudă.

Teri simți că o cuprinde un tremurat și trebui să-și înfigă unghiile în palme ca să-și împiedice tremurul să devină vizibil.

Emma, ca și când n-ar fi fost conștientă de tensiunea pe care o provocase, vorbea din nou.

– Bineînțeles, există unele proceduri legale – nu vreau să intru în detalii acum. Dar este un lucru pe care vreau să-l menționez ... Se uită de la unul la altul. Deși vreau să vă gândiți la Vins Doux ca fiind al vostru, veți intra în posesia legală peste un an, din acest moment.

Bruce se uită la ea nedumerit.

– Un fel de perioadă de testare?

– Într-un sens. Vreau să petreceți aici cât mai mult timp puteți. Și pentru fiecare dintre voi va exista de asemenea un proiect special.

– Proiect? se auzi din partea Virginiei.

– Vom intra în amănunte mâine, zâmbi Emma, ridicându-se și mergând la o măsuță cu rotile pe care era așezată o sticlă de șampanie într-o frapieră. Acum este momentul pentru șampanie. Sloan, mă ajuți, te rog?

Asta nu poate fi adevărat, gândi Teri, urmărindu-l pe Sloan cum deschide șampania. Visez, cred că visez. Dar dacă nu, dacă sunt trează, de ce pare Sloan atât de supărat?

Emma turnă șampania și apoi toți se ridicară, ciocnind paharele și urându-și noroc unul altuia.

Doar atunci când gălăgia se mai potoli puțin, Virginia puse o întrebare care fusese în mintea lui Teri de când Emma făcuse anunțul.

– De ce o incluzi pe Teri, mătușă Emma?

– Fiindcă merită.

Fața Virginiei se înroși, dar insistă totuși:

– Este însoțitoarea ta!

Doar o însoțitoare, părea să sugereze tonul. Plătită să-și facă datoria.

– Este mai mult decât o însoțitoare, o corectă Emma.

Este o prietenă. O prietenă foarte dragă.

Tonul ei era amabil, dar ferm. Chiar și Virginia știu că este mai bine să renunțe la abordarea subiectului.

Cea care se foi fără încetare între cearșafuri toată noaptea era o fată neliniștită. Până la urmă se convinsese că nu visa. Că Emma vorbise serios. Într-adevăr. Teri urma să aibă o parte din Vins Doux.

Era minunat. Incredibil. Mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată.

Dar era și imposibil.

Cu fiecare minut care trecea realitatea situației îi devenea mai clară. Una era să trăiască la Vins Doux ca însoțitoare a Emmei. Dar era altceva să fie unul dintre proprietari, trebuind să facă față resentimentului Virginiei și al lui Bruce, resentiment inevitabil, deoarece ca rude ale Emmei nu vor simți că cineva venit din afară să fie îndreptățit la o parte din domeniul Vins Doux.

Cel mai greu lucru dintre toate va fi faptul că Sloan va fi acolo. Sloan, cu aroganța și disprețul lui. Sloan, care o putea stârni pe Teri cu o atingere, care putea s-o tulbure chiar cu simplul fapt al prezenței lui în aceeași cameră.

Soluția îi veni brusc. Era atât de simplu încât se întrebă de ce nu se gândise mai devreme. Până la urmă, veni și somnul.

În ciuda nopții neliniștite, se trezi în zori. Jill vorbea deja cu păpușa ei în camera alăturată și o întâmpină pe Teri cu un zâmbet strălucitor și cu două brațe în jurul gâtului.

– O să te îmbrac, puișor, îi spuse Teri, apoi vom merge afară. Dar este foarte devreme și toți dorm, așa că trebuie să nu facem zgomot.

Ieșiră din casă în vârful picioarelor, Jill cu Miffy cea de cauciuc – tovarășa ei de nedespărțit – ținută strâns într-o mână. În grădină, tufișurile erau încă pline de rouă și pământul era umed. Aerul era răcoros și cu miros dulce. Teri era bucuroasă că o îmbrăcase călduros pe Jill.

Se plimbară puțin, oprindu-se o clipă să urmărească niște păsărele care ciripeau într-un copac, câteva minute mai târziu văzură un miriapod

traversând poteca. Un fluture zbura deasupra ierbii și Teri stătu zâmbind când Jill fugi extaziată să-l prindă.

Unde grădina dădea spre vie, se opriră și începură să se întoarcă. Era prea devreme să meargă acolo, pentru că Jill s-ar fi udat.

Casa era înaintea lor când începură să se întoarcă. Stătea misterioasă în lumina dimineaii. Cu storurile trase și încă închisă, dar în pragul unei zile noi.

O nouă eră, gândi Teri. Prima zi în care patru oameni vor începe să se gândească la Vins Doux în moduri diferite. Cu mândrie, cu interes. Cu dragoste. Fondarea ei se întindea cu două sute de ani în urmă; Vins Doux avea o istorie remarcabilă, un nou capitol era pe cale să se deschidă.

Patru oameni – Bruce și Virginia; Sloan; Teri. Fiecare va contribui în felul său la istoria frumosului domeniu viticol. Teri simți un nod în gât și-și stăpâni lacrimile.

Patru oameni? La ce naiba se gândea? Noaptea trecută luase o hotărâre și trebuia să nu abdice de la ea. Luând-o pe Jill de mână, se întoarse înapoi de unde venise și încercă să-și ferească ochii de la casa cea frumoasă.

– Ce gând delicios! zâmbi Emma Roland, când luă ceașca aburindă de la Teri. Cafea în pat – un lux pentru o bătrână doamnă!

– Nu ești o bătrână doamnă și o știi, îi întoarse Teri zâmbetul. Pot să rămân cât bei cafeaua?

– Știi că poți. Așază-te, Teri și spune-mi ce te deranjează, chicoti ea în vreme ce fata o privi uluită. Ai venit aici cu neliniștea înscrisă pe față.

– Am vrut să te prind înainte de a te întâlni cu ceilalți la micul dejun recunoscu Teri gânditoare.

Luă o înghițitură din propria cafea. Acum că era aici, era surprinzător de greu să-și spună păsul.

– De ce să nu începi cu începutul? sugeră Emma.

Teri, râse mișcată.

– Ești o zână din povești, perceptivă și isteață ... și oferind tot soiul de tentații. Bine, Emma, voi începe cu începutul. Îți voi spune ceea ce ar fi trebuit să spun seara trecută, că îți mulțumesc. Nu am putut să spun, îmi pare rău.

– Erai în stare de șoc.

– Da, eram. Emma îți mulțumesc din tot sufletul. A fost un lucru - minunat ceea ce ai făcut pentru mine. Prea minunat ... Se uită în sus cu ochi tulburați ... Nu pot accepta.

– De ce nu?

– Simt că nu am dreptul.

– Aici greșești.

– Virginia și Bruce sunt familia ta.

Sloan, bineînțeles nu era, dar nu-l putea menționa. Era foarte greu să rostească numele lui Sloan cu naturalețe.

– Virginia și Bruce sunt copiii surorii mele. Îi iubesc foarte mult, mai mult poate pentru că nu am avut copii mei. Dar nu sunt oarbă, Teri, sunt conștientă de defectele lor.

– Nu trebuie să-mi spui mie asta, spuse Teri încet.

– Nu voi intra în detalii. Dar îți voi spune ceva – în majoritatea vieții mele, Teri, oamenii mi-au acordat prietenie și respect fiindcă eram Emma Roland. Fiindcă aveam bani și statut social.

– Nu, scutură Teri din cap. Te plac pentru ceea ce ești. Caldă, prietenoasă și miloasă ... Se opri brusc. Deci, din cauza aceasta ai plecat de la Vins Doux ...

– Acum, tu ești perspicace. Aveam nevoie să trăiesc incognito, să văd dacă mă descurc pe cont propriu. Poți înțelege?

– Da, spuse Teri după un moment, minunându-se.

– Am avut o perioadă minunată la Johannesburg. Nu întotdeauna ușoară, dar minunată. Am descoperit lucruri despre mine pe care nu le știusem niciodată. Lucruri despre oameni, zâmbi încă o dată. Aș putea continua la nesfârșit, dar acum vreau să vorbesc despre tine.

Ai ajutat o doamnă în vârstă care și-a scrântit glezna în supermarket.

– Oricine ar fi făcut asta, spuse Teri stânjenită.

– Nu oamenii pe care-i cunoscusem până acum, draga mea. A fost mai mult decât să mă ajuți în acea zi. Te-ai purtat ca o prietenă. Mi-ai făcut cumpărături și mi-ai adus cărți de la bibliotecă. M-ai vizitat când timpul tău era atât de ocupat. Habar n-ai cât m-a înveselit Jill când eram imobilizată.

– Emma ... începu Teri, dar cealaltă femeie îi făcu semn să tacă.

– Ai făcut toate acestea fiindcă ai vrut. Fără să te gândești la tine sau la poziția mea – nu știai că aveam una. Ai câteva calități, draga mea, care sunt din ce în ce mai rare în lumea de astăzi.

– Sunt foarte obișnuită, protestă Teri.

– Nu în ochii mei. Vreau să ai o parte din Vins Doux, Teri.

– Oricum nu mi se pare corect ... Se opri și apoi: Sloan este special pentru tine?

Până când rostise întrebarea nu știuse că o va face.

– Foarte special. Sloan Garfield este unul dintre cei mai corecți bărbați pe care-i cunosc.

Ochii cenușii ai doamnei Roland erau ațintiți asupra ei, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva peste cuvintele pronunțate. Teri nu-i putu susține privirea și se uită în altă parte.

– Nu pot accepta partea mea, spuse ea nesigură.

– Am crezut că motivele pentru care ți-o dau îți sunt acum clare.

– Sunt ... oh, sunt, dar Emma, nu mă presa.

Lui Teri îi zvâcneau tâmplele. Nu se gândise că va fi atât de greu. Continuă după un minut:

– Emma ... cred că poate ar trebui să plec de aici.

– Nu ... Vocea bătrânei doamne era fermă. Nici să nu aud. Ți-ai luat un angajament și vreau să rămâi.

– Nu înțelegi ... spuse Teri cu ușoară disperare.

– Poate că înțeleg, spuse ea blând. Hai să facem o înțelegere.

Nu spune celorlalți că ți-ai refuzat partea. Acordă-ți timp să te gândești. Un an, Teri, asta-i tot ce-ți cer.

Un an. Un timp atât de scurt pentru o viață ... Un an pentru Jill să se bucure de soarele și nisipul de la Cape, de mâncarea bună și luxul de la Vins Doux.

Un an în prezența lui Sloan. Putea trece Teri prin asta rămânând cu liniștea minții și a inimii intacte?

– Nu există prea multe de făcut pentru mine aici, spuse ea până la urmă. Nu este ca și când ai avea nevoie de cineva să aibă grijă de tine.

– Adevărat. Seara trecută am vorbit despre proiecte. O să-ți spun acum ce am în minte pentru tine, Teri.

O istorie a domeniului Vins Doux. Bibliotecara din Teri se extazia în timp ce Emma vorbea. Istoria lui Vins Doux era lungă și complicată, și se întrepătrundea cu istoria Cape-ului. Dar cuvintele scrise erau fragmentate – nu fuseseră niciodată puse cap la cap.

– Este un proiect foarte drag inimii mele, spuse Emma. De asemenea este unul care presupune luni de cercetare înainte de a pune pe hârtie. Crezi că ți-ar plăcea? întrebă Emma.

– Mi-ar plăcea, spuse Teri încet.

– Și vei rămâne?

– Da.

Teri era în grădină cu Jill, când Jessie veni afară și întrebă dacă poate să se joace cu fetița. Teri era încântată să spună da.

Biblioteca era chiar mai frumoasă decât realizase. Până acum nu avusese mai mult decât o impresie. Acum, singură, liberă să se plimbe în jurul pereților plini de cărți, era fascinată. Nici nu visase că o astfel de bogăție de cărți puteau fi într-o colecție particulară.

Erau cărți de tot felul. Biografice, istorice, povestiri ale explorărilor. Cărți de ficțiune clasice și moderne. Cărți despre prepararea vinului. Cărți despre istoria Capeuului.

Ca Jill în raionul de jucării nu știa la ce să se uite mai întâi.

Vroia să vadă totul, să citească totul și știa că ar putea petrece ani în această încăpere și n-ar reuși.

– Sunt captivată, spuse ea tare, cu voioșie. Știai că așa va fi, Emma, isteață femeie!

Știa de unde va începe. Istoria Cape-ului conținea o parte a relatării despre Vins Doux ca producător de vinuri. Ceva din ea știa deja, dar era timpul să-și reîmprospăteze memoria.

Stătea la fereastră cu atenția concentrată asupra unei povestiri din trecut, când cineva întrebă:

– Interesantă carte?

– Oh Sloan, da! O poveste despre o femeie numită Anna Deltjie. Cea mai fascinantă femeie. Știi despre ea?

Pe fața ei frumoasă, ochii verzi străluceau.

– Un nume familiar, spuse el sec.

– Întrebare prostească, îi zâmbi ea. Ai citit biografii, ar trebui să știi despre ea. Ce caracter, Sloan!

– Nu ca tine, spuse el încet.

– Eu?

Zâmbetul o părăsi și ceva de pe fața lui o făcu să se dea înapoi.

Ca de obicei, era îmbrăcat obișnuit, un tricou cafeniu accentuându-i mușchii pieptului și umerilor, pantalonii din catifea dezvăluindu-i pe cei ai picioarelor. Virilitatea emana din fiecare fibră a lui.

– Nu te recunoști în Anna? zâmbi el, dar fără nici un amuzament în ochii albaștri și buzele sardonice.

– Nu ... Dintr-un anumit motiv, bucuria îi dispăruse. Ar trebui?

– Anna era lipsită de scrupule, dar a ieșit basma curată fiindcă era o femeie cu mult farmec. Se spunea că putea vrăji păsărelele din copac. Poți să crezi că, la fel ca și tine, le făcea să cânte după muzica ei.

Capitolul 7

Culoarea părăsi obrajii lui Teri.

– Cum îndrăznești, Sloan? Sugerezi că am înșelat-o pe Emma ...

– Ea era și foarte sexy, continuă el, de parcă n-ar fi auzit nici un cuvânt din ceea ce spusese ea.

Inima începând să-i bată mai tare, se uită la el. Sexy? Sloan credea că ea era sexy?

– Despre Emma, tu nu înțelegi ...

– Și frumoasă.

Furia i se temperă sub uluiala complimentelor lui.

– Sloan, eu nu sunt sexy și frumoasă ... și apoi mai nesigură: Sunt?

– Nu știi?

Lui îi trebuiră câteva secunde pentru a parcurge micul spațiu ce-i despărțea. Nu avu timp să se dea la o parte și nici cum să scape. Dar și așa, o parte a ei știa că nu voia să scape.

O trase spre el prinzându-i umerii, ca apoi mâinile să-i alunece senzual pe spate până spre talie. Pentru un lung moment, stătu nemișcat, uitându-se la ea. Era atât de aproape, încât îi putea vedea fiecare punctușor din irisul ochilor albaștri.

– Sloan?

Din gâtul uscat, numele ieși ca o șoaptă.

– Vrei să te sărut, nu-i așa, Teri?

Ea scutură din cap.

– Chiar sunt frumoasă ... și sexy?

– Îți voi dovedi.

Gura lui o atinse pe a ei ușor, mângâietor. Trecu după aceea la ochi și la obraji, iar apoi în jos spre gât. Ultima oară când o sărutase existase asprime, furie. Acest sărut era diferit, slăbindu-i rezistența și făcând-o să se simtă slabă. Chiar înainte ca mâinile lui să-i ajungă pe șolduri, trăgând-o mai aproape de el, simți cum se stârnește dorința în ea.

Când buzele lui le căutară pe ale ei din nou, răspunsul ei fu negândit, instinctiv și gura i se deschise de bunăvoie sub a lui, înapoindu-i sărutare după sărutare.

Trupul îi era cuprins de o emoție puternică, emoție care creștea din minut în minut când mâinile lui începură să se plimbe peste ea, de la șolduri înapoi la talie, și apoi sus în spre sâni. Abia era conștientă de degetele care umblau la nasturii bluzei, și mai târziu știu că nu l-ar fi putut opri. El o săruta acum profund, gura lui nepărăsind-o pe a ei și, când îi simți mâna peste pieptul gol, îi scăpă un geamăt. Înnebunită, îi încolăci gâtul cu brațele, lipindu-se și mai tare de el, înfigându-și propriile degete în părul lui des.

Sloan fu primul care întrerupse primul contactul. Își ridică fața și se uită la ea, iar sub bronz era puțin cam palid.

– Ești sexy, murmură el răgușit.

Doar pentru tine, vru ea să spună.

– Ca Anna, adăugă el

– Anna? îl privi ea neînțelegând.

– Sexy și frumoasă.

– Și lipsită de scrupule, spuse ea impasibil.

Privirea lui o susținu pe a ei un moment, apoi se duse către buzele pe care tocmai le sărutase.

– Acum, sexy și frumoasă este tot ce am în cap.

– Dar gândești că sunt lipsită de scrupule?

– Vorbești prea mult. Vino aici, Teri.

El vroia s-o sărute din nou. Și ea vroia același lucru, Doamne, ce mai vroia! Dar nu în aceste circumstanțe.

– Lasă-mă, Sloan! mormăi ea.

– Îți place asta, spuse el răgușit. Amândurora ne place. Nu poți nega. Nu după felul în care ai răspuns.

– Nu pot nega că mă tulburi, cum aș putea ... Cuvintele ieșeau cu greutate. Dar trebuie să fii crezut înainte de a putea fi ...

Se opri, îngrozită, din cauza cuvântului care aproape îi țâșnise dintre buze: "dragoste".

– ... înainte de a putea fi sărutată, continuă ea stângace.

El nu răspunse imediat. În loc de asta, mâinile lui o traseră spre el. Teri își simțea picioarele de vată.

– O să-ți arăt cât de tare te înșeli, murmură el încet când își coborî capul.

În momentul în care gura lui era gata să pună stăpânire pe a ei, găsi puterea să-și îndepărteze capul.

– Tu nu mă crezi, insistă ea. Chiar crezi că am păcălit-o pe Emma.

– Părerile mele mă privesc.

Vocea lui era aspră.

– Crezi că am convins-o să-mi dea o parte din Vins Doux?

– Ai făcut asta?

Ce ai zice dacă ți-aș spune că mi-am refuzat partea? Asta ți-ar înlătura obrăznicia tonului și zâmbetul sardonic de pe față, pe care îl urăsc atât de mult?

– Ai făcut-o? întrebă el din nou.

Chiar dacă nu i-aș fi promis Emmei, tot nu ți-aș spune, gândi Teri. Încrederea trebuie acordată de bunăvoie. Asta vreau eu de la tine.

– Crede ce vrei, spuse ea cu o indiferență care era departe de ceea ce simțea.

– Ceea ce vreau să cred și ceea ce știu sunt două lucruri diferite ... Tonul lui era furios și degetele de pe mijlocul ei i se înfipseră în carne cu cruzime. Mă uit la tine și văd fața unui înger. Frumoasă, inocentă. Dar știu că nu ești deloc inocentă.

– Ieși afară de aici!

Vocea ei tremura.

O mână veni la sânii ei. Cu o ușurință tulburătoare. Teri închise ochii, dorindu-și să reziste senzațiilor pe care le simțea.

– Nu, murmură ea printre dinții încleștați.

– Știi că vrei asta, spuse el cu o voce surprinzător de răgușită. Trupul tău te dă de gol.

– Da, spuse ea, deschizându-și ochii și forțându-se să-i întâlnească pe ai lui. Dar nu așa. Nu fără încrederea ta.

– Nu pune condiții imposibile, șopti el. Între noi se naște ceva promițător, Teri.

Cealaltă mână începu să se plimbe de-a lungul gâtului și apoi o sărută din nou. Sărutări amețitoare, senzuale, sărutări care-i subminau hotărârea și smulgeau un răspuns din partea ei.

Era greu să gândească rațional când tot ce dorea era să se supună cererilor lui și unei dorințe care o ardea ca un foc interior.

Greu, dar nu imposibil. Undeva, în adâncul minții, rămăsese un rest de rațiune, care acum îi veni în ajutor.

– Nu este de loc promițător, spuse ea când făcu o pauză pentru a-și recăpătă răsuflarea.

– Despre ce naiba vorbești? Este foarte minunat și tu știi asta.

– Nu fără încredere, Sloan.

Nu credea că va reuși să se smulgă din brațele lui, dar într-un fel, reuși. Cu mâini care-i tremurau începu să-și încheie nasturii de la bluză.

– Ești o fraieră dacă tu crezi că se pot confunda sexul cu încrederea.

În ochii lui era o expresie ciudată când îi urmări încercările de a-și încheia bluza.

– Atunci, sunt o fraieră.

– Nu ești o virgină, Teri. Nu te compara cu una.

Ea nu se putea uita la el. Îi venea să plângă și nu vroia ca el să fie aici când se va întâmpla acest lucru.

– Afară, Sloan! Vocea ei abia se auzea. Ieși afară, altfel o să apăs pe sonerie și o să cer ajutor.

– Nu te obosi, spuse el ironic. N-a trebuit niciodată să forțez o femeie și nu intenționez să încep acum. O cuprinse un tremur chiar în momentul în care el închise ușa, lăsând-o atât de slăbită, încât se sprijini de perete ca să nu cadă. Trecu un minut sau două până când începu să se simtă mai bine. Înspirând adânc își șterse lacrimile cu o mână furioasă și hotărî să nu-i mai permită vreodată lui Sloan Garfield s-o umilească.

După ce-și făcu o oarecare ordine în înfățișare, luă cartea pe care o citea când intrase Sloan și o puse la locul ei în raft. Va trece ceva timp până când se va simți în stare să afle mai multe despre Anna Deltjie.

Luând alte două cărți de pe rafturi se așeză la un birou din nuc, înarmată cu un stilou și un teanc de fișe. Bucuria de mai devreme, când fusese încântată de ideea de a citi și cerceta, se dusese. Totuși, îi era recunoscătoare Emmei pentru sarcina pe care i-o dăduse, pentru că îi va consuma timpul. În hotărârea ei de a-l evita pe Sloan și nevoia de a-și umple zilele, biblioteca va fi binevenită, un rai și o evadare.

Deschizând una dintre cărți, începu să citească. Citise trei pagini după care își dădu seama că nu reținuse nici un cuvânt. O a doua încercare se dovedi la fel de nereușită.

Supărată, se ridică în picioare și merse la fereastră. Dedesubt se afla o tufă de liliac. Mirosul probabil era delicios în aerul cald, dar Teri nu-l putea simți.

Era ca și cum Sloan i-ar fi monopolizat senzațiile. Încă avea gustul lui pe buze, încă îi simțea mâinile acolo unde o atinsese. Nările îi erau pline de mirosul lui bărbătesc. Cel mai îngrozitor lucru era că nu știa cum să scape de senzații.

– Dumnezeule, gemu ea disperată, în tăcerea camerei pline de cărți, ce să fac?

Lui Teri îi trecu prin minte să nu se ducă la masa de prânz, dar apoi respinse ideea ca fiind o prostie. Absența ei i-ar fi arătat lui Sloan cât de mult o afectaseră sărutările lui. I-ar fi dat satisfacție și l-ar fi îndemnat poate la asalturi și mai hotărâte.

"Nu vreau să mă mai atingă", își spuse ea supărată. "Și trebuie să știe că nu mă poate intimida".

Din întâmplare, Sloan nu era acolo și Teri nu știa sigur dacă să fie ușurată sau supărată. Mâncarea, ca și micul dejun, se servea în stil bufet și doar Bruce era prezent.

– Teri! exclamă el cu o notă de plăcere în glas, când se întoarse de la masa de servit, cu farfuria plină de mâncare. Tocmai mă gândeam la tine.

– Cred că de bine, spuse ea.

– Nu cred că ar putea fi ceva rău în ceea ce te privește, spuse el încet. Ce drăguță ești în rochia asta. Verdele ți se potrivește cu ochii, știai?

Ea zâmbi trist.

– Mulțumesc.

– Ia-ți și tu ceva de mâncare și vino cu mine. Chiar mă bucur că am venit amândoi în același timp.

Tonul lui era călduros.

Evenimentele dimineții o lăsaseră pe Teri fără apetit, dar își luă o bucățică de pui și salată de cartofi și varză.

– Atât de puțin? se miră Bruce când îi văzu conținutul farfuriei.

– Nu prea mi-e foame.

– Nu-i de mirare că ești așa de subțire. Foarte feminină, totuși, dacă nu te deranjează că spun asta.

Lui Sloan nu-i păsa de reacția ei pentru lucrurile pe care le spunea sau le făcea. O imagine îi veni în minte, neinvitată ... mâinile lui Sloan pe gât și pe sâni. Se înfioră. Dacă doar amintirea singură era suficientă să-i

producă asemenea senzații, pentru ea vreo speranță la Vins Doux? Ce să fac? se gândi ea iarăși.

– Te simți bine?

Teri reveni înapoi pe pământ. Ușor surprinsă, văzu că Bruce era lângă ea. O urmărea cu o prvire neliniștită. Pentru câteva momente, nu fusese conștientă de prezența lui.

– Te simți bine? întrebă el din nou.

– Da, bineînțeles.

– Pentru o clipă, m-ai îngrijorat. Păreai cam palidă ...

– Sunt bine.

Îi acordă un alt zâmbet, străduindu-se să pară mai veselă de această dată. Bruce nu era Sloan. Era o persoană afectuoasă, era drăguț. Drăguț era adjectivul care nu se putea folosi în cazul lui Sloan.

– De ce nu mănânci?

– O să mănânc.

– Ți-a vorbit Emma despre proiectul ei?

– Da.

– Spune-mi despre el, o invită.

Teri își înălță privirea de la mâncarea pe care o tot împingea fără chef cu furculița. Bruce îi întâlni privirea, zâmbi și spuse:

– Te rog ...

Pe fața lui exista ceva atrăgător, ceva ce nu remarcase înainte.

Îl apreciase greșit. Seara trecută îl luase drept un bărbat care galant cu toate femeile, dar care era interesat doar de fete sofisticate. Păruse că se plictisise cu ea. Trebuie să mă fi înșelat, admise ea acum.

El o asculta atent în timp ce vorbea. Având grijă să nu o menționeze pe Anna Deltjie, îi povesti despre faptele pe care le descoperise din trecutul podgoriei.

– Fascinant, exclamă Bruce când Teri tăcu.

– Și eu cred la fel.

– Sper totuși să nu fii prea ocupată.

Voi petrece ceva timp la Vins Doux de acum încolo și mi-ar plăcea să cred că vom petrece o parte din el împreună.

Uitându-se la el văzu că o observa. Așa cum făcea adesea și Sloan. Dar ochii lui Bruce erau lipsiți de ironia și asprimea de care ajunsese să se teamă. Ochii lui Bruce erau căprui, calzi și prietenoși.

I-ar fi de folos un prieten. Exista Emma, desigur. Dar se putea împrieteni și cu un bărbat care o plăcea pentru ea însăși, necondiționat.

Figura ei se lumină.

– Mi-ar plăcea să petrec ceva timp cu tine, zâmbi ea.

– Bun.

O mână se întinse peste masă și-i acoperi degetele. Nu simt nimic, gândi Teri, știind că Sloan nu trebuia s-o atingă ca s-o tulbure. Simpla lui prezență în cameră era suficientă. Într-un fel, era dezastruos. Bruce putea foarte bine fie oricare bărbat. Oricare în afară de Sloan. Dar Sloan nu era pentru ea și niciodată nu va putea fi. Însemna că era destinată să-și petreacă restul vieții singură?

– Întrerup ceva? întrebă o voce răgușită.

– Nu, răspunse Teri Virginiei cu toată demnitatea, retrăgându-și mâna în același timp.

– Ce mănânci, Ginny? o întrebă Bruce.

– Ceva din toate porcăriile astea.

– Ginny ... începu Bruce mustrător.

– Nu țipa la mine! Pentru tine, frate dragă, este bine. Va trebui să mai înveți câte ceva despre treaba cu vinul, dar nu este mare lucru. Și în același timp, te vei și distra.

Ultimele cuvinte fură însoțite de o privire plină de înțeles spre Teri, care se înroși de supărare. Aceasta deschise gura să riposteze, dar fu împiedicată de Bruce, care spuse din nou dojenitor:

– Ginny!

– Bine, bine! Am petrecut ultima oră cu mătușa Emma. N-o să ghiciți niciodată ... plănuiește pentru mine să încep un proiect de grădunită.

– Cum? întrebă Bruce uluit.

– Grădiniță, pentru numele lui Dumnezeu. Un loc unde lucrătorii de la fermă să-și poată lăsa copiii.

– Pare un proiect care merită, spuse Teri repede. Mă plimbam prin împrejurimi chiar ieri și mă întrebam de toți micuții ai căror părinți își petrec zilele în vie.

– Merită pe naiba! Sunt manechin de modă, nu o doică stupidă!

– Va trebui să renunți la modeling? se interesă Bruce, nevenindu-i să creadă.

– Mătușa Emma știe mai bine decât să mă întrebe pe mine. Se așteaptă să pun pe picioare bazaconia asta. O va conduce altcineva, dar vrea de la mine să supervizez. La naiba!

– Vom vorbi despre asta mai târziu, Ginny.

Bruce vorbea cu o fermitate care o surprinse pe Teri și evident o impresionă pe sora lui, fiindcă aceasta își reveni înainte de a spune:

– Sigur ... Apoi un zâmbet apăru peste trăsăturile încordate ... Mai mult timp la Vins Doux, va avea compensațiile sale, bineînțeles. Nu poți spune că ai obiecții să-l văd mai mult pe Sloan. Este un tip bine, nu-i așa, Teri?

– N-am observat, spuse Teri printre buzele uscate.

– Hai! Este cea mai sexy creatură în nădragi în jur de câteva mile.

– Există Miranda, spuse Bruce laconic. Mi s-a spus că n-a ieșit din scenă.

Virginia râse strident.

– N-aș fi crezut că mi-o vei da pe Miranda ca pe un motiv de a da înapoi, frate dragă. În afară de asta, competiția adaugă sare și piper vieții, nu ești de acord, Teri?

– Nu știu, răspunse Teri simțind o înțepătură de durere.

– Și eu care credeam că te pricepi la astfel de lucruri, replică Virginia ironic.

Înțelesul era clar.

Ca o mamă nemăritată, Teri era de presupus că se pricepea la lucrurile lumești. Ce șocată va fi Virginia când va afla adevărul. Ce șocați vor fi cu toții!

Tocmai atunci intră Emma în cameră, scutind-o pe Teri de necesitatea unei replici. Dar vor exista și alte remarce, știa asta. Remarce referitoare la prezența lui Jill în viața ei. Până când va fi gata s-o declare pe fetiță ca fiind sora ei, va trebui să învețe să le facă față.

– Ce frumos să vă găsesc aici pe toți, zâmbi femeia vârstnică.

– Tocmai le spuneam lui Bruce și lui Teri despre proiectul meu, spuse Virginia pe un ton plin de un entuziasm pe care Teri nu-l mai auzise înainte. Atât de meritoriu ... Atâția copilași lăsați singuri toată ziua în timp ce părinții lucrează. Va fi minunat pentru ei să aibă un loc unde să li se poarte de grijă.

– Îmi pare bine că simți așa, Virginia, spuse Emma încet, timp în care Teri își ținu respirația. Mai devreme am crezut că observ un resentiment. Sunt atât de bucuroasă că m-am înșelat.

– Te-ai înșelat, mătușă Emma. De-abia aștept să încep. N-ai plecat deja, Teri?

– Dacă mă scuzați, se uită Teri la Emma. Este mai târziu decât credeam. Jill trebuie să mănânce. Cred că voi ieși puțin cu ea.

Teri își petrecu după-amiaza în grădină, cu Jill și cu Emma. Jill era nedespărțită de păpușica ei de cauciuc cu care se juca, în timp ce celelalte două croșetau. Era liniște și plăcut în grădină și Teri îi spuse Emmei câte ceva despre ce citise în bibliotecă.

– Cred că te vei descurca de minune, spuse femeia mai vârstnică.

– Așa sper.

– Eu sunt sigură. Vins Doux va avea în sfârșit o istorie cu care generația viitoare se va putea mândri. Teri dragă, nu vreau să cercetezi prea mult în trecut – dar amintește-ți ce mi-ai promis, da? Mi-ai promis să stai aici un an, și să nu spui nimănui că ți-ai refuzat partea din Vins Doux.

O promisiune care aparent n-ar fi greu de ținut, gândi Teri puțin mai târziu, când se plimba singură prin grădină. Ea și cu Jill n-ar fi putut avea mai mult în privința confortului și Emma era o bijuterie de stăpână.

Se lăsa amurgul. Soarele apunea într-o strălucire sângerie, iar liniștea domnea peste vale și munți. Din direcția caselor veneau mirosuri de lemn ars și carne friptă. În depărtare lătra un câine, apoi tăcu. Totul era atât de frumos, gândi Teri, făcând o pauză ca să se pătrundă de splendoarea din jur.

Nemulțumirile pe care le simțea la Vins Doux păreau în acest moment să existe în altă lume. Păcat că Sloan nu era în acea lume cu ele. El era în mintea ei, în simțurile ei. Fiecare trăsătură a feței lui îi era limpede în minte, la fel cum îi erau vocea și gesturile, gustul buzelor și atingerea mâinilor sale.

– Măcar de aș putea găsi o cale să nu mă gândesc la el, murmură ea pentru sine. Trebuie să găsesc o cale ...

– Vorbești singură? întrebă vesel o voce și întorcându-se îl văzu pe Bruce. Ce spuneai? vru el să știe.

– Ceva în legătură cu frumusețea din jur, minți ea, făcând un gest larg. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

– Este frumos, încuviință el. Cunoști Kirstenbosch, Teri? Și Cape Point?

Ea zâmbi.

– Doar nume familiare pentru mine.

– Trebuie să remediezi asta. Merg pe același drum cu tine, așa că ne putem plimba împreună.

Acestea fiind zise, îi înconjură umerii cu brațul. Primul impuls al ei fu să-l respingă, apoi realiză că era un simplu gest. Plin de afecțiune, cald – puțin galant poate. Dar Bruce era prietenul ei și ea avea nevoie de un prieten. Nu făcu nici un efort să se îndepărteze de el.

– Într-o zi o să-ți arăt tot ce este de văzut la Cape, spuse el. Sunt atât de multe ...

Se întrerupse când se ivi o siluetă, înaltă și zveltă, cu o față bronzată și aspră. Pe acea față exista o expresie severă și buzele senzuale erau strânse într-o linie crudă. Sloan era supărat, Teri văzu imediat, și se întrebă de ce.

Toți trei se opriseră din drumul lor. Bruce alese momentul s-o tragă pe Teri mai aproape de el, alunecându-și mâna de-a lungul brațului ei. Un gest protector care nu-i scăpă lui Sloan, fiindcă sprâncenele i se ridicară ironic. Scurt, dădu din cap către ei, apoi plecă mai departe.

– Arogant bastard, mormăi Bruce.

În orice alt moment, Teri ar fi fost de acord cu el, dar acum gâtul i era uscat și nu-i veniră cuvinte pe buze.

– Îți pare bine că ai venit?

– Mmm, murmură Teri de plăcere.

Plaja era moale și caldă sub costumul de baie. Vuietul valurilor era un sunet de care nu se sătura niciodată și soarele era potrivit de fierbinte. Era o senzație minunată.

– Mai bine decât să-ți petreci timpul în bibliotecă?

– Fantastic. Mi-am greșit vocația. Ar fi trebuit să fiu o căutătoare în nisipurile de pe plaje. Oh, Bruce, asta-i viața!

El râse.

– Căutătorii în nisip arată mai bine fără bretele pe spate. De ce nu-ți desfaci sutienul?

De ce nu, într-adevăr? Cu rochia ei de plajă fără spate, urmele lăsate de bretele după o zi în soare, ar strica tot efectul. Dacă stătea cu fața spre nisip sânii nu i se vedeau. În afară de asta, era o plajă singuratică, aproape privată.

– Lasă-mă pe mine, spuse Bruce, și fără a-i aștepta consimțământul, îi desfăcu sutienul. Apoi își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, spre șolduri. "Nu simt nimic" își spuse Teri nu pentru prima oară.

– Nu ... spuse ea încet.

– N-am putut rezista, dulceață.

– Jill este aici. Nu vreau să vadă ...

O scuză. Jill era ocupată să facă un castel de nisip și chiar dacă ar fi văzut ce face Bruce, era prea mică să știe că atingerea mâinii unui bărbat putea fi sugestivă. "Nu-mi place să mă atingă Bruce", gândi Teri.

Se înfioră de un dor brusc când îi veni în minte imaginea lui Sloan. Stătea întinsă, nemișcată. La distanță se auzeau voci. "Trebuie să încetez să mă gândesc la Sloan" își zise ea cu fermitate. "Nu-mi pot controla visele noaptea, dar trebuie să încerc să mă gândesc la alte lucruri când sunt trează".

– O să te arzi, spuse Bruce în timp ce vocile începeau să se audă mai tare.

– Am nevoie de niște loțiune solară, încuviință ea.

O unsese pe Jill foarte bine, dar nu se știe din ce motiv, se neglijase pe sine. Pipăindu-se la spate, își căută închizătoarea pentru a se putea ridica în capul oaselor și a se unge.

Bruce i-o luă înainte.

– Lasă-mă pe mine. Jill nu va fi impresionată neplăcut.

Turnând un pic de loțiune pe spatele ei, începu s-o întindă. Teri stătea nemișcată, cu capul întors, dorindu-și ca mâna să-i aparțină lui Sloan, în ciuda hotărârii de a nu se mai gândi la el.

Vocile deveniră mai puternice. Voci de femei. Și apoi un râs, râsul unui bărbat, grav, răgușit și seducător. Teri ar fi recunoscut acest râs oriunde. Mușchii de la stomac i se încordară într-o alarmă bruscă.

– Bruce! auzi vocea Virginiei. Ne-ai părăsit?

– Nu chiar, răspunse el.

– Sloan și Virginia? Știai că vin?

Teri își răsuci capul să se uite la Bruce, care era aplecat peste ea, ungându-i spatele cu loțiune.

– Sigur că știam. Miranda este cu ei.

Mușchii lui Teri erau acum atât de încordați că, încât respira cu greutate

– De ce nu mi-ai spus?

– Presupun că nu m-am gândit la asta, spune Bruce suav.

Mințea. Nu-i spusese în mod deliberat. Dar de ce?

Întrebarea îi zbură din minte când o pereche de picioare apărură brusc în câmpul ei vizual. Picioare puternice, frumos modelate, care erau atât de aproape de ea încât putea vedea perișorii negri ondulați pe pielea bronzată. Fascinată, ridică ochii și văzu coapsele lungi ale lui Sloan și șoldurile înguste îmbrăcate într-un slip alb. Încet, aproape involuntar, ochii ei merseră mai departe, spre mijlocul subțire și pieptul lat, ajungând să se oprească pe o față bronzată și aspră, mai ales supărată.

El era foarte masculin, gândi ea într-o izbucnire de plăcere. Masculin într-un fel pe care nu-l mai întâlnise. Dar era și o imagine a iritării.

– Bună, Sloan, reuși ea să spună.

– Bună, Teri.

Tonul lui era la fel de supărat ca și fața. Motivul atitudinii lui îi veni brusc în minte. În ultimul minut îi ieșise din minte sutienul deschis la spate și pe Bruce ungând-o. Atât de indiferentă era față de tânăr că situația nu însemna nimic pentru ea. Fusese conștientă doar de apropierea lui Sloan. Acum, uitându-se la scenă cu ochii lui Sloan, realiză motivul iritării lui.

Deschise gura pentru a rosti o explicație ... doar ca s-o închidă la loc. Indiferent ce senzații stârnea Sloan în ea, nu-i datora nimic în materie de scuze sau explicații.

– Destul, îi spuse ea încet lui Bruce.

Cu toată demnitatea de care era capabilă își prinse închizătoarea de la sutien și se ridică.

Capitolul 8

– Teri, nu cred că ai cunoscut-o pe Miranda, făcu Virginia prezentarea când își puse cearșafurile și sacoșele pe nisip.

– Îmi pare bine să te cunosc, Teri, spuse Miranda cu un zâmbet rece. Dragule, către Sloan, ține prosopul drept până mă așez. Știi cât urăsc să mă umplu de nisip.

Era frumoasă, gândi Teri indiferentă. Înaltă, cu părul șaten răsucit într-un coc sofisticat și cu o siluetă care se potrivea la perfecție cu fața sa, Miranda arăta a manechin așa cum arăta și Virginia.

Undeva în adâncul sufletului lui Teri existase speranța că ar putea rivaliza cu Miranda.

Miranda cea nevăzută așa cum fusese până acum. Ei bine, acum nu mai era nevăzută. Nu pot rivaliza cu ea, hotărî Teri. Nici cu Miranda, nici cu Virginia.

Se mișcă pe prosop și tresări când veni în contact cu coapsele tari și pieptul unui bărbat. Bruce. În confuzia ei, nu observase că se apropiase atât de mult în spatele ei. Primul ei impuls fu să se îndepărteze. Și apoi întâlni ochii lui Sloan, iar expresia lor era mai supărată ca oricând. Supărată și disprețuitoare.

O expresie care o îndemna să-l sfideze de câte ori o vedea. Aruncându-i lui Sloan un zâmbet provocator, se mută un centimetru mai

aproape de Bruce și trebui să se abțină să tresară când îi simți mâna în jurul taliei.

– Drăguț, murmură el în urechea ei, dar destul de tare ca să audă și ceilalți. Foarte drăguț!

Teri văzu cum se mișcă un mușchi pe maxilarul lui Sloan, când Miranda remarcă:

– Habar n-aveam că Emma și-a luat o însoțitoare așa de atrăgătoare.

– Nu numai atrăgătoare, râse ușor ascuțit Virginia. Teri știe să se și poarte.

– Da?

– Nu știi că mătușa Emma i-a dat lui Teri o parte egală din Vins Doux?

– Dragă, nu mi-ai spus, se uită Miranda cu reproș la Sloan și apoi , cu un nou interes, la Teri. Știe să se poarte și cu bărbații, se pare, dacă mica scenă pe care am întrerupt-o când am venit este vreo indicație.

– De ce nu schimbăm subiectul? întrebă Teri iritată, cu o privire spre fața furioasă a lui Sloan. Cred că devine cam plictisitor.

– Eu nu sunt plictisit, dulceață, răsuflarea lui Bruce îi atinse urechea. Pot confirma că știi să te porți cu bărbații.

– S-a purtat Teri și cu tine așa, Sloan? vocea Mirandei era răgușită.

Umerii de culoarea aramei se mișcară indiferenți.

– Pe tine te-am adus la plajă, îți amintești?

– Așa ai făcut.

Când Miranda râse, se uită la Teri și în ochii ei păru să apară o amenințare ... "Sloan nu este pentru tine, ia aminte".

– De ce, Miranda, spuse Virginia ușor, nu crezi că lui Sloan îi este suficient să ne țină în mâini pe amândouă?

O provocare? Un fel de a spune o femeie alteia că se află în rivalitate pentru același bărbat? Teri se uită la Virginia, mirată de ostentația remarcei. Dar Miranda, se pare, se putea descurca și singură. Zâmbetul ei de răspuns era radios când spuse:

– Ah, dar Sloan are virilitatea a doi bărbați. Nu-i așa, dragul meu?

Sunt rivale, gândi Teri uluită, și într-un fel ciudat nu pot concepe că sunt și prietene. Poate din cauză că se înțeleg una pe una.

– Mare lucru să fii dorit de două femei! chicoti Bruce când se aplecă și depuse o sărutare pe urechea lui Teri. Pentru mine, o femeie este mai mult decât destul.

De această dată, Teri nu putu să-și stăpânească fiorul de repulsie. În spate, îl simți pe Bruce că se încordează. Reacția ei nu-i scăpase acestuia.

Ea se uită la Sloan. El îi întâlni privirea cu fermitate. Și apoi își mută ochii deliberat, de la ochii la gura ei, apoi pe gât și spre sâni. Acolo, ochii lui părură să întârzie un moment, înainte de a se plimba peste stomacul plat și coapsele armonioase. Costumul de baie al lui Teri nu era atât de ostentativ ca cele purtate de celelalte două fete și totuși se simțea dezbrăcată și umilită.

Să te ia naiba, Sloan! Cuvintele îi răsunau în cap atât de tare încât avea impresia că le aud și ceilalți. Și să te ia valul și pe tine, Bruce!

Smulgându-se de lângă Bruce, se ridică în picioare.

– Dulceață, unde te duci? îl auzi întrebând-o.

Oriunde! Habar n-am. Vreau doar să fiu singură. Departe de tine, de Virginia și de Miranda, departe de un joc care nu-mi place. Departe de Sloan, care mă umilește și se uită la mine cu dispreț.

– Mă duc să înot, spuse ea, uimită că vocea îi sună atât de natural.

– S-ar putea să fie apa rece, scumpete.

Ea zâmbi.

– Am sângele fierbinte.

Apa era într-adevăr rece. Dar era minunat, stimulator. Un val se ridică și râse tare când apa o stropi. Deja se simțea mai bine. Întorcându-se, văzu grupul pe care-l părăsise pe plajă. Păreau atât de departe, de mici, de neimportanți. Ar fi trebuit să-i părăsească mai devreme.

Merse mai departe. Un val se ridică și ea se lăsă acoperită. Oceanul se ridica și cobora și se lungi pe spate lăsându-se purtată de apă. Cerul era de un albastru metalic, cu o strălucire care o făcea s-o doară ochii,

așa că îi închise. Urcând, coborând, cu trupul lipsit de greutate, în mișcarea ritmică a valurilor. Teri se simțea legănată, total relaxată.

Nu știu ce sesiză mai întâi, mâna care îi atinse spatele sau vocea care exclamă:

– Prostuțo!

Inspirând adânc, vru să se ridice în picioare și descoperi că nu putea atinge fundul.

– Apa este prea adâncă pentru tine.

Mâna lui Sloan era încă pe spatele ei, și era atât de aproape încât îi vedea picăturile de apă ce străluceau în părul de pe piept.

Ochii lui erau de un albastru mai intens ca cerul și genele erau lungi și blonde. Buzele erau ușor desfăcute, dinții albi în contrast cu bronzul lui. Arăta ca un pirat, un pirat care fura inima fiecărei fete pe care o întâlnea.

Oh da, apa era prea adâncă pentru ea.

– Sunt bună înotătoare.

El râse când brațul trecu din spatele ei în față într-o mișcare rapidă.

– Îmi pare bine să aud asta. Începe să înoți.

– Așa și intenționez și ... Cuvintele i se opriră în gât ... Sutienul meu! exclamă ea.

– Ce? o ironiză el.

– Mi-ai luat sutienul!

Se uita la el nevenindu-i să creadă, în timp ce călca apa.

– L-am salvat ... Dinții albi sclipiră poznaș când flutură bucățica de pânză verde din mână ... Dacă nu eram eu, acest nimic ar fi fost acum în drum spre China, nimfo!

Nimfă. Sunase a dezmierdare.

– L-ai salvat?

– Îl țin, nu vezi?

Atât de stupefiată fusese Teri de sosirea lui neașteptată, încât ar fi putut foarte bine să-i desfacă sutienul fără să observe.

Dar nici măcar Sloan nu ar face un astfel de lucru. Sau face?

– Dă-mi-l.

– Un moment.

– Dă-mi-l acum!

– Vom vorbi mai întâi.

– Să vorbim? Ești nebun? ... Se chinui să ajungă la sutien, dar el își întinse mâna și o ridică făcând imposibil pentru ea să-l ajungă ... Nu avem despre ce vorbi! Sloan, nu-mi poți face asta!

Vroia s-o irite și lui îi făcea plăcere. Dar îi făcea plăcere și ei, încuviință ea fără rușine după un moment de gândire. Dar nu-l va lăsa să afle acest lucru și nu-i va cânta în strună. O să-i smulgă sutienul când el se va gândi mai puțin.

– Despre ce vroiai să vorbim?

– Bruce.

– Ah, Bruce, zâmbi ea. Este o persoană drăguță, Sloan.

– Drăguță!

Ochii albaștri deveniră ca oțelul, iar gura râzătoare deveni brusc supărată.

Spusese ce nu trebuie. Acum era timpul, când nu era atent, înainte de a deveni mai supărat. Călcând repede apa, se întinse din nou spre mâna lui, care era departe de ea. Nu mizase că reacția lui va fi atât de rapidă.

Nici nu realizase că mișcarea o va aduce lângă el. Picioarele le atingeau pe ale lui, sânii goi la câțiva centimetri de pieptul lui. Își ținu respirația, șocată de valul brusc de dorință care o cuprinse. Pentru câteva clipe, nu putu respira. Apoi, revenindu-și cumva în fire, încercă să se dezlipească de el, dar descoperi că nu putea.

Îi înconjurase mijlocul cu brațul liber și o ținea lângă el. Își simțea picioarele așa de moi încât le lăsă lipite de ale lui un moment. Și apoi, rațiunea revenindu-i, se uită la el rugător:

– Sloan ...

– Vrei să fac dragoste cu tine?

Da! Oh Doamne, da! Vreau să mă săruți și să faci dragoste cu mine mai mult decât mi-am dorit ceva în viață.

– Bineînțeles că nu!

– Ah, spuse el, atât de indolent încât nu fu pregătită pentru capul care se aplecă brusc, pentru sărutul lui.

– Nu te cred, spuse el.

– Sloan ...

– Vrei să fac dragoste cu tine.

– Nu!

– Ești supărată că te-am sărutat?

Era posibil să fie supărată când gura arzătoare a unui pirat era atât de tentant de aproape de a ei?

– Teribil de supărată, șopti ea. Dă-mi sutienul.

– Când o să vorbim.

Ea își aminti:

– Despre Bruce ...

– Drăguțul Bruce, da.

Urmă un nou sărut și ea își simți sânii striviți de pieptul lui.

– Asta nu este drăguț, spuse el. Este delicios ... O ridică ușor, încât umerii să-i iasă din apă, și apoi buzele lui alunecară peste pielea umedă ... Mai mult decât delicios.

Teri se înfioră.

– Hai să vorbim.

– Asta preferi?

Râsul îi fusese înlocuit de o expresie tăioasă.

– Da.

– Bine, atunci.

Teri crezu că-i va da drumul, că-i va da sutienul înapoi, dar el n-o făcu. Doamne, ajută-mă să-mi păstrez mintea întreagă, se rugă ea în timp ce erau loviți de valuri și-i simțea picioarele mișcându-se lângă ale ei.

– Despre Bruce, țipă el ca să acopere zgomotul oceanului, deși nu era nevoie, fiindcă erau atât de aproape unul de altul încât își puteau citi pe buze orice cuvânt. Lasă-l în pace, Teri.

– Nu înțeleg.

– Ar trebui. Am surprins o mică scenă intimă pe plajă, acum câteva minute.

Deloc atât de intimă ca cea de acum. Ea râse:

– Trebuie că glumești!

– Teri!

Tonul lui era aspru. Puțin perplexă acum, ea spuse:

– Bruce mă ungea cu loțiune de bronzat, asta-i tot.

– Nu așa părea.

– Dar nu-i așa rău, se ridică vocea lui Teri, furioasă.

– Nu-l încuraja, Teri, îi ordonă Sloan.

– Crezi că-l încurajez?

– Poate ... Coapsele lui se mișcară lângă ea și Teri știu că de această dată nu fusese împins de nici un val ... Ești o mică vrăjitoare care tentează. Și ai avut și experiență.

Palma de pe obrazul lui era puternică și răsună acoperind sunetul valurilor. Sub bronz, Sloan păli ușor.

– Să nu mai faci niciodată asta, îi ordonă el.

În ochii lui era o expresie ciudată pe care Teri nu și-o putea explica. De-a lungul șirei spinării îi trecu un fior.

– Ești foarte frumoasă, observă Sloan în cele din urmă, cu o voce răgușită. Atât de frumoasă încât aș putea crede că Bruce nu este de învinuit pentru ceea ce poate obține.

Pentru o clipă, ideea că Sloan o consideră frumoasă îi ocupă mintea. Trecură câteva secunde înainte ca restul constatării să aibă un impact și Teri spuse:

– Despre ce naiba vorbești?

– Nu știi?

– Ce este de știut?

– Dacă Bruce se însoară cu tine, amândoi veți moșteni jumătate din Vins Doux.

Îl privi cu ochii mari și confuză.

– Ultimul lucru din mintea mea este căsătoria. Dumnezeule, Sloan, Bruce este prietenul meu! Ar fi uimit, ca și mine dacă ar ști ce spui.

– Între mine și Bruce n-a fost niciodată vreo simpatie. I-ar conveni să aibă un eventual control la Vins Doux, o asigură Sloan.

Nu puteau vorbi despre afaceri. Nu aici! Și apoi, Sloan n-o urmase în apă fiindcă vroia să fie cu ea, se gândea doar la Vins Doux, la o cale de a-și apăra propriile interese.

– Tu mi-ai dat jos sutienul, spuse ea brusc.

– Ce naiba are asta de-a face?

– Ai spus că mi l-ai salvat ... Lacrimile îi înțepau ochii dar era hotărâtă ca el să nu i le vadă ... Mi l-ai dat jos intenționat, ca să mă ții ostatică.

– Și am primit mai mult decât visam. Ești incredibil de frumoasă, constată el, brusc răgușit.

Teri reuși să se îndepărteze puțin de el.

– Vorbeam despre Bruce, reluă Sloan. Vreau să te ții departe de el.

– Îl voi vedea pe Bruce de câte ori voi avea chef, spuse ea ridicându-și bărbia.

– Ce vrei de la el? Sex?

– De ce nu? răspunse ea cu insolență.

– O să-ți arăt de ce nu ... Tonul lui își pierduse asprimea ... Pot să-ți dau tot ce ai nevoie, nimfă de mare.

– Sloan ...

– Ceilalți trebuie să se întrebe unde suntem. În orice moment, cavalerul tău cel lacom va veni să te caute.

– Dă-mi sutienul! șuieră ea printre dinți.

– Vom ajunge la acel punct altă dată, Teri, în patul tău sau al meu.

– Niciodată! exclamă ea cu pasiune.

Ai de gând să-mi dai sutienul sau mă duc spre plajă fără el?

– Ca să-l înnebunești pe nenorocitul de Bruce? întrebă el cu o voce tăioasă. Stai liniștită, ți-l prind eu.

– Mă pot descurca și singură.

– Ar fi riscant. Nu atingi fundul apei, îi reaminti el.

– Dulceață! veni Bruce în întâmpinarea ei când ieși din apă. Ați stat cam mult.

– Nu așa de mult, se apără ea, neplăcându-i nota de acuzare din tonul lui.

– Bruce devine gelos, zâmbi răutăcioasă Virginia. A observat două capete plutind prea aproape pe apă. Cred că și l-a imaginat pe Sloan făcând dragoste cu tine.

– Dacă era îngrijorat, ar fi trebuit să cerceteze.

Tonul lui Teri era indiferent. Învăța limbajul lor, dar nu-i plăcea să-l folosească.

– Lui Bruce nu-i place apa rece, o informă Virginia.

Miranda interveni cu un râs ușor strident.

– Lui Sloan nu-i place să facă dragoste în ocean – preferă confortul unui pat cald! spuse ea cu satisfacția lăudăroasă a cuiva care știa.

Teri simți cum tâmplele îi zvâcnesc de durere și fu cuprinsă de un val de greață. Se întoarse brusc, alungându-și din fața ochilor trei fețe care o studiau cu expresii variind de la răutate la calcul. O văzu pe Jill absorbită de castelul ei de nisip și-l văzu pe Sloan înotând cu mișcări largi.

Întorcându-se, îi spuse lui Bruce.

– Cred că o să plec.

– Dar abia a început ziua, protestă el.

– Sunt puțin obosită. Și Jill trebuie să doarmă.

– Dar se distrează de minune.

Ceea ce era adevărat. Teri se simți vinovată că o lipsea pe fetiță de încă o oră sau două de plajă, dar ei îi fusese prea destul.

Vor mai exista și alte zile de plajă. O va aduce din nou pe Jill, dar singură.

– Totuși, aș vrea să plec, insistă ea cu un calm care îi ascundea durerea. Pot să-ți iau mașina, Bruce? Tu poți veni cu ceilalți.

Fața lui era ușor bosumflată când consimți.

– Bine. Dar nu te voi mai lăsa să scurtezi viitoarele noastre întâlniri, Teri scumpă.

Teri se întoarse la Vins Doux ca s-o găsească pe Emma încheind o conversație cu Esther, menajera, cu o expresie de frustrare pe fața ei în mod normal placidă. O problemă în bucătărie poate, presupuse Teri, fără prea mult interes – propriile ei probleme îi erau suficiente.

– Te-ai întors devreme, dragă, remarcă Emma când Esther, arătând și ea îngrijorată le părăsi.

– M-am săturat de soare și Jill trebuie să tragă un pui de somn. Am găsit o carte minunată, Emma, cred că o să citesc ceva.

– Atâta timp cât poți să stai și cu ochii pe Jill. Jessie nu este aici să te ajute cu ea astăzi.

– Nu-i nimic. Este duminică și nu m-am așteptat la vreun ajutor.

– Nici măcar nu știu unde este. Nici Esther nu știe.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Teri îngrijorată.

– S-ar putea să nu fie nimic, bineînțeles. Pe de altă parte ... Emma ezită un moment. Teri dragă, știu că Jessie vorbește cu tine uneori. Îți spune ceva numele de Lucas?

– Lucas? Nu ... Ar trebui?

– Nu ar trebui, spuse Emma posomorâtă. Lucas este un tânăr care a petrecut un timp în spatele gratiilor.

– De ce?

– Pentru că a furat o mașină.

– Și este iubitul lui Jessie? întrebă Teri intuitiv.

– Era. Cred că și-a închipuit că este îndrăgostită de el cândva ... A fost eliberat recent.

– Crezi că Jessie este cu el?

– I-am interzis să-l vadă.

Interzis? Un cuvânt tare pentru a fi destinat unei fete îndrăgostite. Un cuvânt pe care Teri nu l-ar fi crezut folosit de buna, înțelegătoarea Emma.

– Pentru binele ei, adăugă Emma. Acel tânăr nu i-ar aduce nimic altceva decât de suferință.

– Jessie poate a plecat undeva în altă parte, sugeră Teri.

– Poate.

Dar Emma nu părea convinsă. Nici Teri nu era convinsă, gândi aceasta puțin mai târziu. Aranjând-o pe Jill pentru somnul de după-amiază, își luă o carte și ieși în grădină. Dar mintea nu îi era la povestea despre cum se face vinul. Era la fața dulce a servitoarei care-i devenise dragă lui Teri pentru drăgălășenia față de Jill. Îi veni în gând că Jessie nu fusese ieri ca de obicei. Comportamentul ei fusese mai rezervat, ochii prea strălucitori.

Ar fi trebuit s-o întrebe dacă i s-a întâmplat ceva, gândi Teri cu o împunsătură de regret. Poate că dacă n-ar fi fost atât de preocupată de propriile ei probleme ar fi făcut-o.

Inima i se îndreptă către fata care era îndrăgostită de un bărbat care îi era inaccesibil. Avem ceva în comun, gândi ea. Bărbatul pe care îl iubesc este și el inaccesibil.

Respirația i se opri. Pentru prima dată recunoscuse față de sine că era îndrăgostită de Sloan. Era adevărat? Sigur că nu! Oh, Doamne, te rog nu mă lăsa să-l iubesc pe Sloan. Te rog! Nu vreau să-l iubesc. Nu există nici un viitor pentru mine dacă fac asta.

Capitolul 9

Viața la Vins Doux începu să intre în rutină. Virginia își luă concediu de la slujba ei de modeling și începu să organizeze un centru de îngrijire zilnică pentru copii fermierilor. În prezența mătușii sale, zelul ei era fără limite.

– Toți acei copii scumpi, exclamă ea. Am atâtea planuri pentru ei!

– O să te mai intereseze proiectul după ce o să te întorci la Cape Town?

– Încearcă să mă oprești! N-am lucrat niciodată cu copiii înainte, mătușă Emma, n-am știut ce distractiv poate fi. Oh da, voi fi aici în mod regulat să văd că lucrurile merg cum trebuie.

– Mă bucur, Virginia, chiar mă bucur, rosti mișcată Emma.

Mai târziu în timpul zilei, Teri stătea cu Jill în grădină. În timp ce fetița se juca, bineînțeles cu păpușa ei favorită de cauciuc, Teri se relaxa la umbra unui stejar. Era pe jumătate adormită când o auzi pe Virginia vorbind, vorbele fiindu-i aduse de vânt.

-Am ajuns la limită, Bruce!

– Adevărat. Dar presupun că n-ai altă opțiune decât să te conformezi.

– Așa cum faci tu, frate dragă!

– Începe să-mi placă afacerea cu vinuri.

– Și fata care este legată de afacere.

La naiba, Bruce, nu dau nici o ceapă degerată pe ce faci tu – dar această grădiniță mă scoate din sărite! Dacă fetele de la agenție m-ar putea vedea îngrijind o șleahtă de mucoși s-ar prăpădi de râs!

– Mă îndoiesc că îngrijești de ei, râse Bruce.

Apoi își schimbară direcția când merseră mai departe și cu vântul suflându-le în spate, restul cuvintelor lor se pierdu.

Lui Teri nu-i părea rău. Avea o aversiune față de trasul cu urechea. Nu că aflase ceva nou. Bănuise că atitudinea mieroasă a Virginiei era o cale de a-și acoperi adevăratele sentimente. Și asta era trist, fiindcă părea să însemne mult pentru Emma ca rudele ei să fie interesate de ceea ce urma să fie al lor.

Din partea lui, Bruce părea cu adevărat interesat. Vorbea cu entuziasm despre tot ce învăța și entuziasmul nu părea prefăcut. Teri se certă în gând, pentru că gândise, măcar pentru o clipă că ar putea fi. Suspiciunea era un lucru îngrozitor, hotărî ea, și-și dori ca Sloan să nu i-o fi vârât în cap. Bruce continuă să-și arate afecțiunea, existau chiar situații când sugera că avea mai mult decât prietenie în minte. Deși Teri nu făcea astfel de aprecieri nu se putea abține să nu-și pună întrebări. Destul de probabil că simpatia lui Bruce, era accentuată din cauza beneficiilor pe care el presupunea că ar însoți-o. Asta nu înseamnă că afecțiunea era prefăcută, la fel cum nu exista nici un motiv să crezi că interesul lui în Vins Doux era altfel decât sincer.

Teri petrecea majoritatea zilelor în bibliotecă. Vraful de notițe creștea pe măsură ce cercetarea ei prindea formă. Erau atâtea cărți minunate în biblioteca de la Vins Doux. Citi nu numai despre facerea vinului, ci și despre istoria Cape-ului, despre bărbați și femei care au făcut acea istorie. Pentru o bibliotecară care iubea cercetarea trecutului, zilele pe care le petrecea erau idilice.

Aproape idilice. Absorbită de o carte, se trezea brusc gândindu-se la Sloan. Părea că îi intra în minte cu o ușurință uluitoare. Trebuia să citească doar despre niște figuri istorice energice și fața lui Sloan îi

umplea pagina. Încercă din greu să nu se mai gândească la el. Uneori avea succes, alteori nu.

Existau zile când abia îl vedea. Nu prea des se alătura celorlalți la masă. Teri se întreba unde mănâncă, unde doarme. Nu locuia în casa principală, cel puțin asta știa. În acea primă seară la Vins Doux, Emma se referise la domiciliul lui. Teri ar fi dat mult să afle unde era – simplă curiozitate, nimic mai mult, își spunea ea – dar în hoinărelile ei pe domeniu, nu-l văzuse niciodată. Emma ar fi putut să-i spună, dar Teri nu vroia să întrebe. Emma era deja prea conștientă de relația încordată dintre Sloan și ea, iar fata avea senzația ambiguă că era amuzată de asta.

Existau și alți oameni pe care i-ar fi putut întreba – Jessie sau Esther. Chiar Virginia și Bruce i-ar fi putut răspunde la întrebare. Dar Teri se simțea ciudat de șovăitoare să aducă în discuție numele lui Sloan. Nu știa dacă ar fi putut s-o facă pe un ton indiferent. Mai era și conștiința faptului că nu vroia să discute cu alții despre el.

Nu era atât de naivă ca să nu știe ce simțea în privința lui. Îl iubea. Se îndrăgostise de bărbatul înalt cu fața aspră. Era o vreme când încercase să-și spună că era afectată pur și simplu de felul lui dinamic de a arăta, că era doar atracție fizică. Acum știa că se păcălise singură. Îl iubea, probabil îl va iubi întotdeauna și tot ce va primi în schimb era o inimă zdrobită.

Dacă aș avea minte, aș pleca mâine de la Vins Doux, își spuse ea când cuvintele de pe pagină i se încețoșară ca de obicei. Voi pune cât mai multă distanță posibilă între mine și Sloan și mă voi asigura că nu voi da ochi cu el niciodată. S-ar putea să întâlnesc un alt bărbat, să învăț să-l iubesc.

Dar pentru asta ar trebui să aibă loc un miracol, Teri știa. Fusese în brațele lui Sloan, fusese sărutată de el. Ar fi imposibil să se simtă tulburată de altcineva. Un miracol? Ar trebui mai mult decât atât.

În afară de asta, nu exista o cale să poată părăsi Vins Doux. Își dăduse cuvântul Emmei. Și mai era de luat în calcul și Jill. Cu fiecare zi, obrajii

fetiței căpătau mai multă culoare. Micuțul trup se împlinise și tusea dispăruse. Teri își dorea ca Louise s-o fi putut vedea – prietena ei ar fi uluită de transformare.

– Sloan vine la cină diseară? întrebă Virginia într-o zi la masa de prânz.

– Nu, din câte știu, spuse mătușa ei.

– Te deranjează dacă-l întreb?

Fără a aștepta vreun răspuns fata se duse la telefon. Conversația fu scurtă și Virginia părea nemulțumită.

– Are de gând să iasă. Mă întreb ce vede la Miranda?

– Este foarte atrăgătoare.

Exista o oarecare iritare în vocea lui Bruce, dar Teri nu puse întrebări. Faptul că Sloan se întâlnea cu Miranda nu era o noutate. Nu era noapte în care să nu se tortureze cu imaginile lor împreună, să nu-i vadă vorbind, râzând, făcând dragoste... Totuși, când faptul fu pus în cuvinte simți o durere aproape fizică.

– Ce părere ai despre ea, Teri? întrebă Virginia.

Îi era greu să vorbească peste uscăciunea din piept.

– Sunt de acord cu Bruce, reuși Teri să spună. Este atrăgătoare.

– Își încearcă șansele cu Sloan? Doamne, Teri, arăți îngrozitor. Să nu-mi spui că-l placi și tu!

– Sigur că nu, îngăimă Teri. Mă simt puțin cam rău. Dacă mă scuzați vreau să mai fac puțină lectură după-amiază.

Le văzu fețele când se ridică de pe scaun. Curiozitatea momentană a Virginiei se dusese – interesul ei pentru alții nu dura mult – și neastâmpărul se întorsese. Bruce avea buzele strânse, Emma care rămăsese tăcută în timpul scurtului schimb de cuvinte, o privea gânditoare.

Teri petrecu restul zilei în bibliotecă, ca și dimineața următoare. Deodată, cărțile n-o mai atrăgeau. Imaginea lui Sloan și a Mirandei o făcuseră să doarmă prost și acum o durea capul. Când Bruce o invitase

să iasă cu el să prânzească, acceptă, nu din dorința de a petrece timpul cu el, ci fiindcă gândea că o ieșire ar fi fost o diversiune binevenită de la gândurile care nu-i dădeau pace.

Șoseaua îi duse spre un restaurant așezat între copaci argintii de pe o coastă însorită de munte. Exteriorul era vesel și îmbietor și când Teri ieși din mașină, moralul îi crescuse. O schimbare de decor fusese mult mai necesară decât crezuse.

– Este drăguț aici, îi zâmbi ea lui Bruce, când o urmară pe chelneriță înăuntru. Este așa de ...

Cuvintele îi muriră pe buze. Sloan era la masă și Miranda era cu el.

Dacă Teri ar fi fost singură ar fi ieșit din restaurant înainte ca ei s-o vadă. Dar așa cum era situația, Bruce avea mâna pe mijlocul ei chiar o împingea înainte.

Miranda vorbea și Sloan asculta cu atenție. Cu puțin noroc, Teri putea trece pe lângă ei fără a fi observată.

– Am știut întotdeauna cum vor decurge lucrurile pentru noi, o auzi Teri pe Miranda spunând și apoi, pe un alt ton: Uite cine-i aici!

Sloan își înălță capul. Ochii lui trecură de la Teri la Bruce, apoi înapoi. Ochi albaștri lipsiți de orice expresie. Doar asprimea gurii îi indicau neplăcerea.

Miranda și Bruce se salutară aproape simultan și Sloan murmură un scurt bună ziua, dar Teri, spre rușinea ei, descoperi că gura îi era atât de uscată, încât nu era în stare să spună nimic.

– Poftă bună, spuse Bruce amabil. Văd că masa noastră e gata.

Teri merse înainte orbește. O chelneriță veni să ia comanda și Teri îi ceru lui Bruce să hotărască pentru amândoi. Nu avea importanță ce alegea, știa că pentru ea mâncarea nu va mai avea nici un gust. Nu știa nici măcar dacă putea mânca.

Fără să vrea, ochii îi erau atrași spre Sloan și Miranda.

– Știai că vor fi aici nu-i așa? întrebă ea cu voce joasă, primele cuvinte pe care le pronunțase de la intrarea în restaurant.

– Orice este posibil ...

Teri simți că o ustură gâtul. Își înăbuși lacrimile care o amenințau. Nu va plânge.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea, când putu vorbi din nou.

Bruce zâmbi.

– Ca să mănânci, evident, draga mea fată.

– Cred că ai avut alt motiv.

Ochii care până atunci fuseseră calzi deveniră brusc reci.

– Ei bine, m-am gândit că ar fi o idee bună să vezi către cine se îndreaptă afecțiunea lui Sloan.

– Știam deja. De ce mi-ar păsa, oricum?

– Am văzut felul în care te uiți la el ... În vocea lui era o urmă neașteptată de cruzime. Sloan nu este pentru tine.

– Un avertisment?

– Unul prietenesc.

Unul brutal. Mai brutal decât fusese al lui Sloan când o avertizase să stea departe de Bruce.

Nu se știe cum, se strădui să zâmbească.

– Nu am nevoie de avertismente. Pot să-mi port singură de grijă.

După un moment, Bruce spuse:

– Ai dovedit asta, nu-i așa? Păstrezi legătura cu tatăl lui Jill?

În expresia lui era ceva lipsit de jenă, aproape obraznic. Era la fel de neașteptat ca și cruzimea din tonul lui de mai devreme.

Teri simți cum o cuprinde o răceală.

– Cred, spuse ea cu toată demnitatea de care dispunea, că ar trebui să schimbăm subiectul.

– Foarte bine. Sloan și Miranda par să sărbătorească ceva special. Crezi că tu și cu mine am putea avea sărbătorirea noastră, Teri?

Ea îl privi uimită, întrebându-se dacă înțelesese corect.

– Nu avem nimic de sărbătorit, protestă ea nesigur.

– Am putea avea ... Se intinse și-i luă mâna.

Trebuie să știi ce simt pentru tine, Teri. Te vei mărita cu mine?

Acesta este un vis, gândi Teri. Și apoi simți mâna lui Bruce strângând-o pe a ei. El zâmbea așteptându-i răspunsul și ea știu că nu era un vis.

– De-abia ne cunoaștem, murmură ea în cele din urmă.

– Vom avea timp pentru asta.

Teri simți mai curând decât văzu tăcerea bruscă de la masa lui Sloan. Aruncându-i lui Bruce o privire intenționat poznașă, spuse:

– M-ai mai vrea dacă n-aș fi părtașă la Vins Doux?

Era o întrebare provocatoare, o întrebare îngrozitor de provocatoare. Zâmbetul îngheță pe fața lui Bruce și degetele îi apăsară cu cruzime încheietura delicată a mâinii.

Și apoi zâmbetul se lărgi încă o dată.

– Scumpo, nu știam că ești așa glumeață.

Ea ar fi putut repeta întrebarea, ar fi putut insista să obțină un răspuns, dar nu era necesar.

– Te vei mărita cu mine?

– Nu am în plan să mă mărit cu nimeni, îi spuse ea clar. Nu acum. Poate niciodată.

Nici nu avea în plan să se uite la Sloan. Trădători, prin propria lor voință, ochii ei se mutară în direcția lui. Incredibil, el se uita spre ea în acel moment și privirile li se întâlniră.

Teri își simți inima bătând ca o nebună în piept. Apoi Sloan se întoarse către Miranda și încet, foarte încet, bătăile inimii lui Teri reveniră la normal.

Sloan veni să cineze două seri mai târziu. În ciuda faptului că Teri se forțase să rămână calmă și relaxată, simțurile o luară razna la vederea lui.

Doar Emma lipsea din micul grup care se adunase pentru a bea un pahar înainte de cină. Sloan stătea lăsat pe spate în scaunul de nuiele, cu un picior peste celălalt. În pantaloni bej și o cămașă mai închisă la culoare, deschisă la gât, arăta atât de atrăgător încât Teri își simți pulsul

accelerându-i-se. Nepăsător, sorbea o bere și râse când Virginia îi atinse obrazul cu mângâiere curtenitoare, iar Teri se întrebă ce ar simți Miranda dacă ar vedea asta.

– Mă întreb ce este cu mătușa Emma? murmură Bruce.

– Nu-mi pasă să aștept, îi zâmbi seducător Virginia lui Sloan. Aud că tu și cu Miranda ați sărbătorit.

Sloan nu păru jenat.

– Bruce spune povești?

– Când știe că sora lui este interesată. Vrei să ne spui despre asta?

Lui Teri i se opri răsuflarea. Sloan se uită la ea, apoi înapoi la Virginia.

– La momentul potrivit, zâmbi el, arătând dezgustător de satisfăcut de sine.

Unde era Emma? Teri nu mai putea suporta tensiunea. Ar fi o ușurare să meargă spre sufragerie, chiar dacă nu se va bucura de mâncare. Nici nu-și mai amintea ultima mâncare care îi făcuse plăcere.

Tocmai atunci ușa se deschise și Emma intră în cameră. Ochii îi erau strălucitori și obrajii roșii și Teri văzu că era supărată.

– Îmi pare rău că am întârziat. Am fost reținută de unele vești.

– Vești proaste? întrebă Teri, neliniștită.

– Rele ... dar nu neașteptate. Jessie este însărcinată.

Sloan spuse:

– Lucas?

– Cine altcineva? I-am interzis să-l vadă. Dumnezeule, fata asta nu are deloc minte! El a furat o mașină, a stat la pușcărie, am avertizat-o că nu-i va aduce nimic în afară de necazuri.

– Ar fi trebuit să te asculte, spuse Virginia compătimitoare. Acum, presupun că vrea ajutorul tău.

– Nu mi-a cerut în prea multe cuvinte. Sunt atât de furioasă, că dacă mă hotărăsc s-o ajut, va trebui să fie în condițiile mele.

– Cred că este teribil!

Cuvintele lui Teri se auziră clar și distinct în camera tăcută.

– Dacă altcineva și nu Lucas ar fi tatăl n-ai fi așa de supărată.

– Este adevărat ... încuviință Emma.

– I-ai interzis lui Jessie să-l vadă, ea totuși a continuat și acum ești supărată.

– De ce am senzația, întrebă Emma Roland iritată, că mă critici?

În sufragerie era foarte liniște. Virginia părea șocată. Bruce părea uluit. El scutură ușor din cap, a avertizare tăcută, dar Teri hotărî să nu-l bage în seamă.

Expresia lui Sloan era greu de citit. Teri nu era în dispoziția s-o analizeze.

Ea inspiră adânc.

– Nu vreau să te jignesc, Emma, dar este viața lui Jessie. Nu cred că ai dreptul să-i spui cum să o ducă.

– Dar ce vrei, Teri? se auzi din partea Virginiei. Îi ceri mătușii Emma să ierte ce a făcut Jessie și s-o și ajute pe deasupra?

– Tocmai spun că nu are dreptul s-o condamne pe Jessie, spuse Teri cu încăpățânare.

– Nu ți-am cerut părerea, Teri, vorbi Emma foarte calm. Nici ție, nici celorlalți.

– Iar eu, spuse Teri la fel de calm, voi face tot ce pot s-o ajut pe Jessie.

– Nu știi ce spui, Teri – după tot ce a făcut tanti Emma pentru ...

Avalanșa de cuvinte ale lui Bruce se opri când ușa se deschise și Esther o chemă pe Emma la telefon.

Când ușa se închise, Bruce fu primul care vorbi:

– Potolește-te, Teri.

Ea îl privi cu răceală.

– Te gândești la partea mea din Vins Doux?

După o clipă, Bruce răspunse:

– Da.

Nu era momentul să le spună că își refuzase partea. Promisiunea pe care o făcuse Emmei era încă valabilă. Dar după ce va fi părăsit Vins Doux – Emma n-o va mai vrea aici după toate acestea – ceilalți vor afla adevărul. Așa că spuse:

– Susțin tot ce am spus.

– Nu vorbești serios.

– Ba da. Dacă Jessie îl iubește pe Lucas – și eu cred că-l iubește – atunci ceea ce face este treaba ei.

– Pot înțelege de ce Teri ar sprijini-o pe Jessie, vorbi Virginia cu o voce tărăgănată. Și ea a fost în aceeași poziție cândva. Nu sunt surprinsă, dar tu, Sloan?

Încordată, Teri își înfipse unghiile în palme și se uită la Sloan. El nu scosese de mult nici o vorbă. Avusese doar o expresie pe care nu încercase s-o analizeze. O expresie, realiză acum, asemănătoare cu surprinderea, ca și cum ar fi fost pus în față cu ceva neașteptat. Expresia fusese de moment. Acum, dispăruse. Ochii albaștri erau plecați, imposibil de descifrat.

Mă condamni și tu, Sloan? gândi Teri. Ridicându-și bărbia, spuse tare:

– Eu o înțeleg pe Jessie.

Cuvintele sunau a sfidare.

– Unde este tatăl lui Jill? întrebă Virginia într-o doară.

Teri răspunse sec:

– Este mort.

Rezumă-te la asta. Te rog, rezumă-te doar la asta. Nu știi ce răni redeschizi.

Dar Bruce spuse:

– Te-am întrebat dacă mai ții legătura cu el. N-ai spus că era mort.

Ea își aminti întrebarea. I-o pusese în restaurant, la câțiva metri de Sloan și Miranda care sărbătoreau.

– Ți-am spus atunci că vreau să schimb subiectul.

Bruce se uită nesigur o clipă. Nu mai era nimic de spus, și totuși:

– L-ai iubit? întrebă el.

Asta nu mi se poate întâmpla mie! Trebuie că visez.

Într-un val de durere, Teri închise ochii. Îi putea vedea pe părinții săi, maică-sa și taică-său jucându-se cu bebelușul pe care-l adorau.

Deschizându-și ochii, se uită în jur. Pentru câteva clipe, se simți de parcă ar fi fost în altă parte, înapoi în casa veche care cândva fusese căminul ei. Fu aproape un șoc să vadă trei fețe privind-o. Bruce și Virginia vădit curioași. Sloan, mai supărat decât îl văzuse vreodată.

– L-am iubit pe tatăl lui Jill, spuse ea încet, simțindu-se că se sufocă și oprind-o cu mâna pe Virginia care vroia să spună ceva. Nu mă întrebați mai mult.

Orbită de lacrimi, se ridică și părăsi camera.

Mai târziu în acea seară, Teri deschise ușa la o ciocănitură.

– Pot intra? întrebă Emma.

– Da, bineînțeles.

Bătrâna doamnă se duse la fereastră și se uită câteva secunde în noapte. Apoi se întoarse.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Îți pare rău? Vocea lui Teri era nesigură.

– S-ar putea să fiu o femeie proastă, Teri, dar nu sunt proastă. Tu ai susținut cu tărie ceva în care credeai și ai avut dreptate.

– Emma ...

– Lasă-mă să termin. Ai avut dreptate, draga mea. Am greșit crezând că i-aș putea spune lui Jessie cum să-și trăiască viața.

– Cred că-l iubește pe Lucas, spuse Teri cu blândețe.

– Îl iubește. Am aflat de asemenea că Lucas regretă profund faptul că a intrat într-o tovărășie proastă. Prietenii lui l-au împins să fure mașina și el a fost prea slab să spună nu. A plătit scump pentru slăbiciune.

– Se va mărita Jessie cu el? întrebă Teri.

– Da. Și intenționez să-i ajut. Dumnezeu știe că-mi pot permite.

– Oh, Emma sunt așa de bucuroasă.

Pentru prima dată, Emma Roland zâmbi.

– Nu știi cât de bucuroasă sunt eu ... că mi-am venit la timp în fire.

– Trebuie să-ți cer iertare, spuse Teri. Am fost foarte aspră cu tine.

– Ai fost cinstită. Și este mai mult decât pot spune despre familia mea. Nici Virginia sau Bruce nu sunt îngeri în viața lor particulară, știu asta, dar ei erau pregătiți să-mi țină partea și s-o condamne pe Jessie fiindcă gândeau că eu asta vroiam să aud.

– Nu știi asta.

– Ba da, Teri, știu. De prea mulți ani am fost înconjurată de oameni care mi-au ridicat osanale lipsite de sinceritate fiindcă sunt o femeie bogată. Până când te-am întâlnit pe tine credeam că Sloan era singura excepție.

Sloan. Mereu Sloan.

– Te-ai împrietenit cu mine când habar n-aveai cine eram. Astăzi, ți-ai arătat cinstea și sinceritatea.

– Dacă mai spui ceva, voi deveni înfumurată, zâmbi Teri, stăpânindu-și nodul din gât.

– Îți voi spune încă un lucru, adăugă Emma. Poți să uiți să pleci de la Vins Doux.

Teri se uită la femeia mai vârstnică.

– De unde ai știut?

– Știu, draga mea, ai o față foarte transparentă.

Știi și că-l iubesc pe Sloan? Că nu pot suporta gândul că se va căsători cu Miranda? Că plecând de la Vins Doux va însemna să nu fie nevoie să-i văd împreună ca soț și soție, ca amanți?

– Mi-ai făcut o promisiune, îi reaminti Emma.

– Știu.

– Nu intenționez să te scutesc de ea.

– Ești o femeie nemiloasă Emma, oftă Teri.

– O tigroaică, spuse prietena ei, voioasă.

Noapte bună, draga mea. Mâine vom vorbi despre cum s-o ajutăm pe Jessie.

Teri termină de mâncat devreme în acea dimineață, înainte ca ceilalți să-și fi făcut apariția. Se lungi un timp la cafea, rumegând la cele întâmplate noaptea trecută. Era bucuroasă că se împăcase cu Emma. Va veni vremea când va trebui să părăsească Vins Doux, dar ajunsese s-o îndrăgească foarte mult pe Emma Roland, și era ușurată că eventuala despărțire va fi prietenoasă și nu ostilă.

Își termină cafeaua și era pe cale să iasă din cameră când privirea îi fu atrasă de un taburet ce stătea într-un colț, replica unuia pe care-l văzuse într-o carte chiar ieri. Plină de încântare se duse la el.

Îngenunchind, începu să examineze lemnul sculptat frumos. La sunetul de pași nu se întoarse și chiar când două picioare în pantaloni se opriră lângă ea, nu-și ridică ochii.

– Bruce, acest taburet trebuie să aibă două sute de ani vechime! exclamă ea entuziasmată. Ce minunat este! Trebuie să valoreze o avere!

Nu se auzi nici un răspuns. Asta putea însemna că Bruce nu era un cunoscător al mobilei fine. Fără să-i pese, Teri continuă să studieze sculptura. Dar treptat, simți o înțepătură în părul de la ceafă și trupul i se încordă.

Foarte încet, se uită în sus. Sloan o privea și ochii lui erau lipsiți de amuzament.

– Este o piesă frumoasă, spuse ea șovăind, întrebându-se de ce era așa de supărat.

– Și valorează o avere, după cum bănuiești. Speri ca acest taburet să formeze o parte din moștenirea ta?

Cuvintele, ca și asprimea din tonul lui, o ridicară în picioare.

– Ești în toane grozave azi-dimineață.

– Lasă-mă pe mine să aduc acuzații.

Îl iubea. Dar trebuia să recunoască și faptul că era imposibil de arogant.

– Ce altceva crezi că mai caut? Ai controlat argintăria? Aș putea s-o fur, ca să mă asigur că-mi voi mări partea.

El făcu un gest iritat.

– Nu fi caraghioasă. Am venit aici ca să vorbesc cu tine.

Măcar dacă inima ei și-ar înceta bătăile nebunești. Acum nu era timpul să se minuneze cât de teribil arăta el.

– Nu avem despre ce vorbi.

– Avem.

– Lăcomia mea? întrebă sarcastic Teri.

– Nu ne vom referi la acest subiect acum. Despre Bruce vreau să discut. Despre perechea pe care o formați.

– Crezi că suntem o pereche?

– Așa arătați la restaurant.

Și cum crezi că arătai tu, tu și Miranda? Toastând cu vin, sau era șampanie? Vise îndeplinite, ceea ce întotdeauna vroiați?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Eu vreau. De fapt, am venit aici seara trecută pentru acest motiv. Și până la urmă s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Teri, deja ți-am dat un avertisment.

– Nu dau atenție avertismentelor tale, Sloan.

Buzele lui se subțiară.

– Vă vedeți destul de des?

Nu avea dreptul s-o pună într-o situație dificilă, gândi ea și se hotărî să mintă.

– Destul de des. Te îngrijorează, Sloan?

Ceva scăpără în ochii lui. Apoi spuse aspru:

– Numai pentru că tu și Bruce puteți foarte bine să distrugeți Vins Doux.

– Gândești deci ce-i mai rău despre noi?

Era surprinzător că putea susține conversația cu atâta calm.

– Vă văd pe amândoi ca pe niște vânători de avere.

Calmul o părăsi și o cuprinse furia.

– Cum îndrăznești, Sloan! Tu ești mai bun? Un angajat la Vins Doux care acum va avea o parte din domeniu a lui proprie. Cine ești să ne judeci pe noi?

Când văzu propria ei furie oglindită în ochii lui Sloan, Teri deveni încordată. Îl provocase și Sloan, știa, putea fi periculos când era provocat. Un mic fior de teamă îi străbătu ființaa, dar în același timp era conștientă și de exaltarea ce o cuprindea.

Maxilarele lui se strânseră și ochii care îi examinau fața aveau o sclipire amenințătoare. Ce va spune? Ce va face?

Trecu o clipă sau două înainte ca el să vorbească și când o făcu, tonul lui era neașteptat de blând:

– Cred, Teri, că tu și cu mine ar trebui să petrecem ziua împreună.

Ea tresări. Aproape că spuse da – în ciuda Mirandei. În ciuda disprețului rece care era în ochii lui Sloan de câte ori se uita la ea.

Judecata îi veni la timp în ajutor.

– Ești nebun?

O mână se întinse și-i prinse încheietura, degetele ca oțelul arzându-i pielea.

– Îți place să mă provoci, nu-i așa?

– Tot ce am făcut a fost să refuz o invitație, spuse ea cu asprime și se întrebă dacă el îi simte pulsul agitat.

– O invitație? ... Nici unul dintre ei n-o auzise pe Virginia intrând în cameră ... Sună excitant. Ce fel de invitație?

Încleștarea de pe încheietura mâinii lui Teri slăbi brusc când Sloan murmură:

– I-am cerut lui Teri să petreacă ziua cu mine. M-a refuzat.

– Ei bine! Virginia îi observa pe amândoi, vădit curioasă. Dacă micuța noastră mămică declină invitația, aș fi fericită s-o preiau eu.

Ea zâmbi cu ochii ei verzi întredeschiși, ca de pisică. Puțin ca ai lui Bruce, gândi Teri și se întrebă de ce nu observase asemănarea înainte.

În zâmbet exista răutate. Pentru Teri, cu nervii deja încordați, cuvintele răutăcioase și zâmbetul erau o provocare. Aruncându-i și ea un zâmbet lui Sloan, spuse:

– M-am răzgândit, mi-ar plăcea să petrec ziua cu tine.

– Poți fi gata într-o jumătate de oră?

– Bineînțeles.

Gata pentru ce? Unde mergem? Și ce să îmbrace? Întrebări la care s-ar fi putut răspunde dacă Sloan i-ar fi spus ce intenționa.

Jessie, o Jessie radioasă astăzi, o luă pe Jill în bucătărie pentru micul dejun. Perplexă, Teri stătea în fața dulapului ei, și se întreba de ce orice întâlnire cu Sloan o punea în dilemă ce să poarte. Rochia galbenă cu breteluțe înguste și cu fusta simplă era probabil nepotrivită. Se hotărî s-o îmbrace în pofida a toate.

În camera însorită, o găsi pe Emma vorbind cu Sloan.

– N-ar trebui s-o las singură pe Jill, spuse Teri.

– Voi fi și eu, iar Jessie este umbra ei devotată.

– Cauți o scuză? o întrebă Sloan cu o sclipire de amuzament în ochi.

O studia alene, dar ea știa că nu-i scăpa nici un detaliu al înfățișării ei – rochia care-i reliefa curbele zvelte ale trupului armonios, picioarele goale în sandale cochete, părul proaspăt spălat care era desfăcut și atârna moale și strălucitor în jurul feței.

Teri își dori să-și ascundă roșeața care-i colora obrajii.

– Nu-mi căutam scuze.

– Sigur că nu, spuse Emma zâmbind, când îi conduse până la ușă.

Capitolul 10

Afară aștepta o mașină; vehiculul care sclipea argintiu îi evoca lui Teri amintiri de câte ori îl vedea. Când Sloan porni mașina de-a lungul aleii străjuite de stejari, fu cuprinsă de înfiorarea familiară. El încă nu-i spusese unde mergeau și ea nu întrebase. Ochii îi erau îndreptați spre fereastră, dar tot ce vedeau era Sloan. Era în ochii, în mintea, în inima ei. Nu era nevoie să se uite la el, fiindcă el era prezent în fiecare fibră a ființei ei. Așa cum va fi întotdeauna. Cu mult după ce va fi părăsit Vins Doux pentru totdeauna.

Ajunseră la drumul principal și spre surprinderea ei, Sloan nu porni în direcția pe care o știa, ci spre partea opusă. Nu merseseră departe când el coti pe un drum asemănător celui care ducea la Vins Doux. Iar acum, Teri nu-și mai putu stăpâni curiozitatea.

– Mergem să vizităm pe cineva?

Fața care se întoarse spre ea era amuzată.

– Așteaptă și ai să vezi.

Drumul se lărgi la apropierea unei perechi de porți albe încastrate într-un zid de piatră. Peste porți, cu litere din metal, era scris numele "Bienvenue".

– Numele mi se pare cunoscut, își ridică Teri o sprânceană. Oh, îmi amintesc. Vinul pe care l-am băut în acea primă seară ... favoritul Emmei.

A fost îmbuteliat aici?

– Corect.

– Este un nume frumos. Bienvenue – bun venit.

– Ceea ce ești și tu, spuse Sloan.

Teri nu știu de ce i se acceleră respirația puțin când trecură printre porți și de-a lungul unei alei plantată cu pomi. O înfioră un sentiment de anticipare, cât și puțină teamă. Știu dintr-o dată că Sloan o adusese aici pentru un motiv foarte special.

Bienvenue era într-adevăr un domeniu viticol. Teri realiză curând că era mai mare decât Vins Doux, chiar mai impresionant, deși n-ar fi crezut că un asemenea lucru ar putea fi posibil. Era ca și cum vița rodise mai mult, iar ciorchinii erau mai mari și mai frumoși.

I se opri respirația când luară o curbă și o casă apăru brusc la vedere. În același moment, mașina încetini.

– Ei bine? întrebă Sloan cu o voce ciudată.

– Este fantastică!

Își reamintea că reacționase în acest mod când văzuse prima oară Vins Doux. Aproape că spuse "Este chiar mai frumoasă decât Vins Doux", dar se opri la timp, deoarece cuvintele ar fi fost într-un fel neloiale.

Și totuși, într-un fel, casa era chiar mai frumoasă. Ca și la Vins Doux, arhitectura era olandeză. Existau frontoane curbate, pereți albi și ferestre din lemn. Dar părea să aibă o grație și o splendoare în plus.

"Cine locuiește aici?" vru Teri să întrebe când Sloan porni mai departe. O privire spre fața lui o făcu să se răzgândească. Îi putea vedea doar profilul, dar simți o încordare care nu fusese înainte acolo și păstră tăcerea. La timpul potrivit va descoperi de ce o adusese aici.

O femeie îmbrăcată curat – menajera, bănui Teri – uda o gardenie într-un vas de pământ de la picioarele scărilor. Ea se uită când mașina se opri și când coborâră, spuse:

– Au fost două telefoane cât ați fost plecat, domnule Sloan.

Teri simți cum îi fuge sângele din obraji. Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să-și controleze expresia, când bărbatul de lângă ea spuse:

– Îmi poți spune mai târziu despre ele. Teri, vreau s-o cunoști pe Letiția. Letiția, ea este domnișoara Malloy.

Letiția încuviință politicos, dar ochii ei trădau o curiozitate mascată.

– Ceaiul este gata. Îl pot aduce în grădina de trandafiri? întrebă ea.

– Mulțumesc ... Sloan puse mâna sub cotul lui Teri și menajera se îndepărtă ... Mai întâi ceaiul, se pare. Poți vedea casa mai târziu.

Teri își păstră expresia indiferentă până când se asigură că nu mai putea fi auzită de altcineva și atunci se întoarse spre el.

– De ce nu mi-ai spus?

El dădu din umeri.

– N-ai întrebat niciodată.

– M-ai lăsat să cred că locuiești la Vins Doux.

– Nu-mi amintesc să fi spus asta.

Era greu să gândești când degetele de pe cotul ei se mișcară ușor să mângâie pielea mătăsoasă a brațului ei.

– Credeam că locuiești undeva pe proprietate. Și Emma nu mi-a spus niciodată ...

Își mușcă buza și tăcu. Existau lucruri despre Sloan pe care Emma nu i le spusese niciodată. Păstrase secret față de Teri. Ce spusese? "Sunt bună la păstrat secrete ... " Și în ochii ei se citise râsul.

Grădina de trandafiri era la mică distanță de casă. Trandafirii erau în floare, o bogăție de culori roșii, galbene și albe. Sloan se opri și atinse petalele unei flori rozalii.

– Una dinre cele mai noi flori ale mele.

Un trandafir neobișnuit și foarte frumos, dar mintea lui Teri era la alte lucruri.

– Sloan, respiră ea adânc înainte de a pune întrebarea căreia îi presimțea răspunsul, dar spera să se înșele. Ești angajat și la Bienvenue?

În ochii care îi întâlniră pe ai ei era o sclipire de umor.

– Nu.

– Nu vorbești serios ... doar nu stăpânești Bienvenue?

– La drept vorbind, da ... O mână se ridică la obrazul ei cuprinzându-l ... Te deranjează?

Senzualitatea atingerii o făcu să tremure. Teri se străduí să stea liniștită.

– De ce ar trebui să mă deranjeze? întrebă ea.

Letiția sosi cu tava de ceai, iar Teri fu bucuroasă de diversiune.

– De ce nu faci tu onorurile? sugeră Sloan.

Serviciul de ceai era din argint, antic și frumos lucrat, iar cestile dintr-un porțelan atât de delicat, încât Teri se gândi că un bobârnac ușor le-ar putea sparge. Se felicită că o lăsase pe Jill la Vins Doux.

– Știi, remarcă Sloan încet, arăți chiar cum trebuie turnând acest ceai.

– Nimic de zis.

Zâmbetul lui Teri ascundea durerea din inima ei. Se simțea exact cum trebuie turnând ceaiul, întinzându-i ceașca lui Sloan. Simțea că ar face fericită aceeași treabă iar și iar peste ani. Nu era așa de naivă ca să nu înțeleagă imaginea care-i venise în minte. Și era destul de inteligentă să știe că pe cât de repede o va alunga din minte, cu atât era mai bine. Astăzi era un eveniment care se întâmpla numai o dată, o bijuterie pe care o va păstra în memorie. Miranda va fi cea care va turna ceaiul în toate zilele ce vor urma în viitor. Miranda va împărți gândurile și visurile lui Sloan. Care va sta în pat cu el și se va bucura de dragostea lui ...

Teri avu o mișcare involuntară din cap ca și cum și-ar fi alungat gândul din minte. Un gând care era prea dureros de suportat.

– A fost o figură de stil, spuse el râzând. Te-a deranjat gluma?

– N-a fost o glumă.

Vocea ei era joasă. Atât de aproape era de lacrimi, încât orice pretenție de indiferență rămase în urmă.

– Teri?

– De ce m-ai adus aici?

Ochii lui deveniră serioși.

– Păreai să crezi că n-am dreptul să te avertizez în privința lui Bruce. Ai insinuat că și eu m-aș preta să iau tot ce pot.

– N-am știut ...

– Cum ai putut?

Virginia sau Bruce ar fi putut menționa statutul lui Sloan, dar probabil presupuneau că ea îl cunoștea. Emma ar fi putut s-o lămurească – dar Emma, se pare, avusese motive să păstreze tăcerea.

Se uită în jur. Grădina de trandafiri era pe o porțiune de pământ mai înaltă. Coborând, se întindea via pe trei părți, o vedere de aur și roșu strălucitor sub soarele amiezii.

– De ce vrei o parte din Vins Doux? făcu ea un gest. Ai atâta pământ al tău ... Se uită la el, întrebându-se dacă a depășit cumva limita politeții, dar având totuși nevoie de un răspuns ... Nu poți avea nevoie de mai mult?

– N-am nevoie. Bienvenue nu este singura proprietate pe care o am, Teri. Niciodată nu am dorit ceva din Vins Doux.

– Atunci, de ce?

– Ai văzut vreodată, întrebă el rar, ce se întâmplă cu un loc când obțin controlul oameni care nu merită? Oameni care nu știu ce este munca? Care sunt interesați doar de profituri rapide, și care nu pun nimic în schimb? Cel mai valoros domeniu poate fi ruinat în timpul pe care ți-l ia să-ți cumperi un iaht de vis sau câteva automobile scumpe.

– Crezi că asta s-ar întâmpla cu Vins Doux, cu Virginia și Bruce controlându-l. Și cu mine, desigur.

Ultimele cuvinte fuseseră adăugate fiindcă Sloan n-avea de unde să știe că ea hotărâse să nu accepte partea ei de podgorie – doar dacă Emma nu-i vorbise, ceeea ce era puțin probabil.

– Exact ... Buzele lui se strânseră. Mă ocup de Vins Doux de când a murit Jonathan Roland.

– De aceea ți-a dat Emma o parte?

– Corect. N-am nevoie de ea, Teri, dar locul înseamnă mult pentru mine. Aproape la fel de mult ca Bienvenue. Am acceptat fiindcă este singura cale prin care mă pot asigura că Vins Doux nu va fi distrus din ignoranță și lăcomie.

– Înțeleg acum de ce m-ai adus aici azi, spuse Teri cam fără chef.

– A existat un alt motiv. Am vrut să-mi vezi casa.

El îi căuta fața, năsucul ars de soare și obrajii și buzele care se deschiseseră de bunăvoie sub ale lui și în ochii lui era o expresie care trimise un val de adrenalină prin venele lui Teri.

Dintr-o dată i se tăie răsuflarea.

– Mi-ar plăcea foarte mult s-o văd.

Ceaiul fiind terminat, o luară spre casă, viitorul cămin al Mirandei. Sunt nebună să-i permit lui Sloan să mi-o arate, gândi Teri în timp ce mergea alături de el, urcând scările ce duceau la o ușă masivă de stejar. Voi fi mai nefericită după aceea. Ar trebui să-i spun să mă ducă înapoi la Vins Doux înainte de a merge mei departe. Pașii i se răriră, aproape se opri.

– Teri?

Sloan se uită la ea. Zâmbea, dar în ochii lui exista o încordare. O luă de talie ca pentru a o grăbi să meargă înainte. Încordarea era prezentă și în mâna lui, Teri o simțea. Și brusc, se simți și ea încordată. Fără un cuvânt, continuă să meargă.

Dintr-un hol elegant, cu pereții lambrisați și un covor persan minunat, cu nuanțe de verde, alb și albastru, Sloan o conduse în salon, sufragerie, bibliotecă.

Toate camerele erau frumoase, așa cum gândise Teri. Existau foarte multe asemănări cu Vins Doux fiindcă ambele case fuseseră construite în același timp. Dușumelele erau din stejar lustruit și mobilele vechi. Dar existau și diferențe. Sentimentul că Bienvenue era un loc special fu întărit. Era imposibil pentru Teri să vadă totul. Tot ce putea era să

constate o impresie de tradiție și eleganță. La altă vizită va putea aprofunda detaliile.

Gândul o luă prin surprindere. Va mai exista o altă vizită? Puțin probabil. Sloan o adusese aici cu un scop. N-avea nici un motiv s-o mai aducă.

Încordarea care o cuprinsese pe Teri pe treptele reședinței n-o părăsise încă. La aceasta se adăuga conștiința prezenței lui Sloan, a atracției și bărbăției ce păreau să-l însoțească. Era aproape de ea, și aerul dintre ei părea încărcat de electricitate. Îi vibra în urechi și Sloan trebuia să simtă la fel. Se uită spre el. Dacă era conștient de vibrația aerului dintre ei, expresia lui n-o arăta. Fața cea puternică era distantă și severă încât, pentru o clipă, Teri se întrebă dacă nu cumva îl jignise în vreun fel.

Văzând partea din față a casei, Teri era sigură că se vor întoarce afară, înapoi la Vins Doux. Când Sloan o duse pe un coridor ce ducea spre aripa dormitorului, se uită la el întrebător. Încordarea ce o cuprinsese mai devreme crescu, dar mâna de pe mijlocul ei o îndemnă să continue. Dintr-o dată aerul devenise greu de respirat.

Pierduse șirul dormitoarelor. Era conștientă doar de încordarea din interiorul ei și de o dorință dureroasă pe care încerca s-o înăbușe și nu putea.

Era o senzație de inevitabilitate cu care Teri îl urmărea pe Sloan care deschidea ultima ușă. Nu mai exista nici o surprindere când trecu pe lângă el, intrând într-o cameră în maro și auriu. O cameră elegantă și masculină în același timp.

– Dormitorul tău?

Era o întrebare care n-avea nevoie de răspuns și-și dori să n-o fi pus, fiindcă vorbele ieșiseră prea precipitat.

– Da.

Se întoarse, cu intenția de a trece pe lângă el înapoi spre ușă, și-l găsi blocându-i ieșirea.

Inima îi zvâcni în piept.

– Sloan?

El închise ușa, încet dar ferm.

– Teri?

– Este o cameră drăguță.

Vocea ei era răgușită, trădând nervozitatea.

– Îmi pare bine că îți place, spuse el.

– Oh, îmi place. Mergem în camera următoare?

– Asta este ultima.

– În acest caz, presupun că este timpul să mă întorc la Vins Doux.

El nu se mișcă din dreptul ușii. Părea foarte înalt, foarte puternic, așa cum stătea în fața ei, încordat ca un animal la pândă. O analogie nefericită în acest moment special, gândi Teri și bătăile inimii ei deveniră mai dureroase.

Ridicându-și capul și compunându-și cel mai încrezător zâmbet, spuse:

– Chiar este timpul să plec.

– Nu cred.

– Te joci cu mine, Sloan.

– Mi-ar plăcea să mă joc cu tine, fu răspunsul lui blând.

Un fior de alarmă o cuprinse când făcu un pas înapoi, doar ca să descopere că ajunsese cu picioarele lângă pat.

– Ai luat-o în direcția bună, râse el, răgușit și seducător.

Ridicându-și o mână ca și cum asta ar fi putut să-l îndepărteze – ea zise:

– Ce vrei, Sloan?

– Știu ce vreau, scumpa mea.

Dezmierdarea îi scăpase. Era conștientă doar de o dorință care era mai mare decât tot ce o încercase vreodată.

– Dacă vrei și tu, spuse el făcând un pas spre ea.

Da! Vreau să mă săruți, să faci dragoste cu mine. Doamne, cât de mult vreau!

Tare, spuse:

– Nu! Lasă-mă să plec, Sloan.

Ochii lui scânteiară.

– Avem o treabă neterminată, tu și cu mine, Teri.

Ea îl privi mirată.

– Treabă?

– O mică problemă, noroiul aruncat în mașina mea.

– Oh, asta.

– Da.

– Am putea ... n-am putea discuta în altă parte?

– Cred că este locul perfect.

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea căldura trupului prin micul spațiu care îi separa. O mână îi cuprinse obrazul, degetele arzând acolo unde o atingeau. Simțea că se sufocă.

– Nu ești de acord? întrebă el încet.

– Da ... adică nu! Sloan, mă zăpăcești!

– Încântător! ... Degetele lui se mișcau explorându-i zona din spatele urechii, trimițându-i fiori de-a lungul spinării. Ai știut întotdeauna că într-o zi vei plăti.

Ea știuse. În adâncul ființei, știuse. Știuse și că nu va fi simplu. Cu Sloan, se părea că nimic nu era niciodată simplu.

– Ți-aș putea spăla mașina, propuse ea.

– Am un grădinar care poate face asta ... Respirația lui caldă îi mângâia obrajii. Ți-aș putea da o palmă la fund, dar eu nu bat femeile ... Mâinile lui îi cuprinseră fața, înfundându-se în păr. Aș putea face dragoste cu tine.

– Sloan, fă dragoste cu mine – asta vrei să spun?

– Da!

– Nu, bineînțeles că nu. Sloan, nu pot!

– Sloan, nu pot, o imită el ... Cu mâinile în părul ei, îi îndepărtă puțin capul pentru a o putea privi în ochi... Pari inocentă, Teri. Ca o

virgină ... Vocea lui deveni mai dură ... Singurul lucru care nu ești. Nu-l respingi pe Bruce. Și mai este și tatăl lui Jill. N-ai vrut niciodată să vorbești despre el.

Ea închise ochii.

– Încă nu vreau.

Îi auzi ușorul fluierat din respirație.

– Oricum el este în trecut. Ceea ce contează este prezentul. Tu și cu mine, acum. Chiar dacă te prefaci, trupul tău spune altceva.

Buzele lui erau dezmierdătoare. Ele îi presărau fața și gâtul cu sărutări erotice, găsind cele mai sensibile locuri. Sărutările lui erau pasionale, solicitante, cerând un răspuns din partea ei.

– Așa i-ai răspuns lui Bruce? întrebă Sloan când își ridică fața.

Mai târziu, Teri se va întreba de ce era așa de important să-l provoace.

– Bineînțeles, minți ea.

Îl auzi înjurând în surdină și apoi începu s-o sărute din nou, cu mai multă asprime de această dată, ca și cum ar fi fost cuprins de o furie inexplicabilă. Dar Teri nu se mai gândi la asta. Gura lui devenise mai posesivă, mai exigentă.

Nu rezistă când simți că îi trage fermoarul rochiei sau când îi scoase sutienul. Scoase un geamăt de plăcere când mâinile lui se îndreptară spre sâni, mângâindu-i.

Apoi mâinile ei găsiră nasturii de la cămașa lui, îi deschise și începu să-i mângâiee mușchii pieptului.

Îl auzi gemând și sunetul o umplu de o mare bucurie. O dorea tot atât de mult pe cât îl dorea și ea. Era ceva minunat în această cunoaștere.

– Ești atât de frumoasă!

Cuvintele îi păreau smulse din gât.

Și tu ești frumos, gândi ea.

O luă în brațe și o duse spre pat, iar ea nu se opuse. Timpul rezistenței trecuse de mult. Nu mai exista voința de a rezista. Îl iubea pe

Sloan, și vroia să experimenteze acea dragoste fizică în felul unei femei mature.

Ce urma să se întâmple era inevitabil. Poate că în subconștient, recunoscuse faptul când încuviințase să inspecteze casa lui Sloan cu el. Îl iubea mai mult decât crezuse că este posibil să iubească un bărbat și murea de dorință să fie în brațele lui, în patul lui.

Lungindu-se în pat lângă ea, Sloan o trase spre el. Începu din nou s-o sărute, s-o mângâie, cu o mai mare tandrețe, de această dată.

– Nu mai pot aștepta, șopti el în cele din urmă.

– Știu, spuse ea cu o voce răgușită.

Ea îi cuprinse spatele cu brațele ... îl dorea și ea. Și-apoi, când intră în trupul ei, o săgetă o durere ascuțită și neașteptată și se smuci în pat. I se ridică un țipăt de pe buze, dar reuși să-l înăbușe.

Sloan încremeni și trupul îi deveni nemișcat. Și apoi se retrase. Părăsind patul, se duse spre fereastră.

Ceva era greșit, teribil de greșit. Teri își acoperi gura cu pătura ca să-și oprească plânsul, când urmări silueta goală și înaltă, cu umerii rigizi.

– Sloan.

Era o șoaptă. El nu răspunse. Șopti iarăși:

– Sloan. Ce s-a întâmplat?

Fără să se întoarcă, el spuse:

– Te-am rănit.

– Nu ... doar puțin. Data viitoare va fi diferit.

– Data viitoare! Se întoarse rapid, cu o față atât de supărată încât ea se chirci.

Miranda. O uitase pe Miranda. Bineînțeles – nu va exista nici o dată viitoare.

– Nu te-aș fi rănit dacă aș fi știut ...

Un mușchi i se zbătu în maxilar. De ce naiba nu mi-ai spus că erai virgină?

Ea îl privi năucă, incapabilă să răspundă, întrebându-se de ce era atât de supărat.

– Jill nu este fiica ta.

Teri își găsi vocea.

– Este sora mea.

– Înțeleg ... Fața lui deveni rece, lipsită de orice expresie. Se mișcă de la fereastră și-și luă pantalonii ... Îți propun să te îmbraci, Teri. Când ești gata, te voi duce înapoi la Vins Doux.

Emma va trebui s-o elibereze de promisiunea ei. Nu mai era posibil să rămână la Vins Doux. Nu după ceea ce se întâmplase.

Pe drumul înapoi către Vins Doux se gândise să-i explice lui Sloan de ce ascunsese identitatea lui Jill, chiar încercase. Dar Sloan nu fusese binevoitor, îi spusese clar că nu era interesat și după un minut, Teri hotărî să nu se mai deranjeze. Sloan avusese și el secretele lui și nu păruse să se simtă vinovat. De ce trebuia ca el să aibă un standard dublu când era vorba de treburile ei?

Închisese gura și-și înălțase capul, înainte de a privi pe fereastră ca și cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Ajungând la Vins Doux, îi mulțumi lui Sloan pentru ziua interesantă-interesantă? fusese devastatoare! – și apoi trecu pe lângă el, pe lângă Emma care ieșise afară auzind mașina și se retrase în paradisul camerei sale. Acolo, se chirci pe pat, unde plânse până îi secară toate lacrimile.

O oră mai târziu, uitându-se în oglindă oare asta era adevărata Teri Malloy, această fată cu fața trasă, cu ochi hăituiți, obraji pătați de lacrimi? – ajunse la o hotărâre. Nu va sta aici să-l vadă pe Sloan de câteva ori pe săptămână. Iubindu-l așa cum îi iubea, ar fi un chin să-i îndure disprețul.

Jill nu era copilul pe care-l adusese cu ea din Johannesburg. Fața îi era plină de culoare acum și piciorușele ei deveniseră dolofane. Îi prinseseră bine aerul de la Cape și hrana bună. Era un păcat s-o ia pe Jill de la Vins Doux. Dar plecarea nu era nevoie să fie în detrimentul fetiței, gândi Teri. Nu exista nici un motiv să se întoarcă la Johannesburg. Va

găsi o slujbă în Cape Town și cu banii pe care îi economisise de când venise la Vins Doux, va fi în stare să-i ofere surorii sale multe din plăcerile de care înainte trebuise s-o lipsească.

Emma, bineînțeles, era un obstacol. Păruse să însemne foarte mult pentru ea ca Teri să mai stea un an la ea. Cum va primi brusca ei decizie de a pleca?

Surprinzător, Emma nu făcu nici o obiecție. Ascultă liniștită în timp ce Teri vorbea.

– O să-mi fie dor de tine, spuse ea în cele din urmă.

Ochii cenușii erau înțelegători. Știe! gândi Teri. Ținându-și răsuflarea, așteptă ca Emma să facă vreun comentariu asupra situației.

Emma spuse doar:

– Mă bucur că nu te întorci la Johannesburg. O să mă vizitați din când în când, tu și Jill?

– Sigur.

Dar știa că o va întâlni pe Emma doar în Cape Town, unde nu exista nici o șansă să-l întâlnească pe Sloan.

– Când te gândești să pleci?

Astăzi, dacă ar fi posibil. Dar nu era. Trebuia să-și acorde câteva zile să se gândească, să-și planifice ce va face când va ajunge în oraș.

– Într-o săptămână?

– Vineri? E-n ordine, Teri dragă. Îmi va părea foarte rău să văd că pleci, dar îmi dau seama că nu te pot forța să rămâi, dacă nu vrei.

Teri crezu că o să-i crape capul în zilele care urmară, Erau atâtea la care să se gândească, atâtea de plănuit. Dacă ar fi fost vorba numai despre ea, ar putea înfrunta viitorul cu încrederea că lucrurile se vor aranja. Dar exista Jill. Trebuia să știe că fetița va fi în siguranță înainte de a se înhăma la o nouă viață.

Telefonă la biblioteci, la școli și muzee. Nu exista o ofertă pozitivă pentru o slujbă nu se așteptase să fie ușor – dar câteva dintre răspunsuri sunau pline de speranță și se aranjă pentru interviuri.

Teri vroia să lă spună lui Bruce și Virginiei că pleacă, și descoperi că nu putea. Doar gândul la iminenta plecare îi usca gâtul, încât nu putea vorbi.

– Le voi spune la revedere când va veni vremea, îi spuse Emmei.

Cum îi va spune la revedere lui Sloan? Va fi în stare să-i spună? Să-și imagineze scena noaptea, în pat, n-o ajuta cu nimic. În ciuda a ceea ce se întâmplase, simplul gând de a-i spune la revedere bărbatului pe care-l iubea, o făcea să plângă de fiecare dată.

Măcar de ar putea evita să dea peste el până vineri. Nu-l văzuse la Vins Doux. Nu că ar fi fost prea multe ocazii. Fiecare moment liber era petrecut în bibliotecă. "Încearcă să termini capitolul de care te-ai ocupat" îi spusese Emma. Chiar și dacă nu i-ar fi cerut-o, Teri ar fi făcut-o. Emma Roland îi arătase numai bunătate și era hotărâtă să-și lase treaba în ordine, așa încât succesorului ei să-i fie ușor s-o continue.

– Mi-aș putea continua cercetările la Cape Town, spuse ea. Mi-a plăcut munca aceasta atât de mult, că ți-aș putea trimite notițe.

– Este o idee de luat în considerare ... Emma făcu o pauză ... Mă întreb dacă mi-ai putea face o ultimă favoare?

– Știi că aș face-o.

– Știu și că ai multe pe cap, acum. Crezi că te-ai putea uita la unele cărți pentru mine, Teri?

– Sigur.

– M-ai auzit pomenind de Herman Kruger? Nu? A fost un erudit faimos și are o colecție de cărți la care vrea să renunțe. Vreau să pun mâna pe ele de ani de zile.

– Vrei să vin cu tine să le vedem?

– Eu nu pot pleca. Nu înainte de vineri.

– Mă duc singură, deci.

– Herman se retrage câteodată și locuiește într-o căsuță de-a lungul coastei. Nu este deloc ușor de găsit.

– Ai putea să-mi dai o hartă, sugeră Teri.

– Nu sunt sigură că nu te-ai pierde. Sloan cunoaște drumul.

Teri simți că îngheață.

– Sloan mă va îndruma?

– A fost de acord să te ducă acolo.

Lui Teri îi dispăru culoarea din obraji.

– Nu!

Cuvintele fură rostite înainte de a le putea opri.

Ochii cenușii deveniră calzi.

– Cer prea mult de la tine?

– Știi bine, șopti Teri.

– Este vorba doar de o zi, Teri. Nu-i nevoie după aceea să-l mai vezi vreodată pe Sloan ... Cărțile înseamnă atât de mult pentru mine.

Fata inspiră adânc.

– Bine. O să-i spun la revedere lui Sloan cu această ocazie.

Capitolul 11

Sloan veni după ea dimineață și primele momente fură stânjenitoare. Ultima dată când îl văzuse la Bienvenue, când o acuzase – o acuzase, nu-i așa? – că era virgină și-i spusese să se îmbrace.

Când plecară cu mașina de la Vins Doux ea nu-l putu privi. Chiar înainte de a ajunge la autostradă, el opri. Teri era surprinsă, dar nu se întoarse. Sloan avea motivele lui să facă unele lucruri.

I se opri răsuflarea când degetele lui îi atinseră părul și două agrafe fură aruncate pe jos. Se întoarse spre el .

– Ce crezi că faci!

– Transform femeia severă în fata dulce pe care o prefer.

– Ai tupeu, Sloan!

– Da? Probabil că am. Aș spune că merită, în cazul acesta.

Ochii albaștri erau calzi de amuzament și în ciuda a orice, Teri își simți inima că-i bate pentru el.

– Cocul ăsta nu te prinde, Teri.

Ea știuse când își prinsese părul în coc și se privise în oglindă că avea o înfățișare severă și distantă.

Imaginea pe care să și-o creeze ca pe-o armură, gândise atunci.

– Îmi place să-mi țin părul așa, se răsti ea.

– Mincinoaso, spuse el, dar fără ranchiună.

Teri stătea foarte tăcută în timp ce și mai multe agrafe fură scoase. În cele din urmă Sloan își trecu mâinile prin părul ei, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri.

– Teri pe care o cunosc, spuse el încet. Vrei să te relaxezi, acum?

Incredibil, dar se relaxă. Era o zi minunată, fără urmă din vântul care sufla atât de des pe coastă. Aerul mirosea a ace de pin și flori sălbatice, iar cerul și marea erau de un albastru intens. Va mai exista vreodată o zi ca asta?

Teri se întoarse să se uite la Sloan. Arăta atât de chipeș, încât pulsul i se acceleră.

Trebuie s-o fi simțit că se uită la el, pentru că își întoarse capul și privirile li se întâlniră.

– Ești mai relaxată, zâmbi el și-i acoperi mâna cu a lui. Hai să facem din asta o zi specială.

– Bine.

Când îi întoarse zâmbetul, ea știa că vroia să fie specială. Singură cu Sloan, departe de Miranda, și de Bruce și Virginia. Departe de Vins Doux și de Bienvenue.

Ea se hotărâse să nu-l mai vadă pe Sloan și totuși, soarta, sub forma Emmei Roland, intervenise . Acesta fiind cazul, și ea dorea ca ziua să fie specială. O ultimă zi de adăugat la stocul ei prețios de amintiri.

Știa oare că pleacă? Probabil că nu, fiindcă dacă ar fi știut ar fi menționat în mod sigur faptul. Îi va spune înainte de a se întoarce la Vins Doux, hotărî ea. Dar nu acum, nu cu ziua desfășurându-se în fața lor.

Teri crezuse că Sloan se va grăbi s-o ducă la Herman Kruger, ca să se poată întoarce la Bienvenue, dar nu părea deloc să fie cazul.

– Ia-ți un bikini, îi spusese el și ea cugetase îndelung dacă să consimtă sau nu.

Când conduse până la plajă și tentația nisipului auriu și a valurilor se întinse în fața ei, fu bucuroasă că nu se încăpățânase.

– Ce s-a întâmplat cu bikinii? o cercetară ochii lui Sloan când apăru din tufișuri într-un costum de baie întreg.

Ea îi aruncă un zâmbet provocator.

– N-am vrut să-mi asum nici un risc.

Ochii albaștri străluciră și colțurile buzelor se ridicară.

– Îmi închipui că nu te-ai gândit că acest costum ar putea fi și mai sexy? zâmbi el. Haide, Teri, să încercăm valurile.

Înotară un timp, apoi ieșiră din ocean și-și lăsară trupurile ude să se usuce în soare. Teri stătea întinsă pe prosop, bucurându-se de căldura soarelui pe pielea ei. Ochii îi erau închiși așa că nu-l vedea pe Sloan, dar era foarte conștientă de prezența lui.

Acum, deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Sloan arăta ca un zeu păgân, gândi ea, ținându-și respirația. Umerii îi erau lați, talia și șoldurile înguste, picioarele frumos modelate și musculoase.

Genele îi umbreau obrajii și buzele îi erau ușor curbate, de parcă se bucura de un gând ascuns. Teri murea să-l atingă, să-și lase mâinile să-i cerceteze trupul. Întinse o mână, o lăsă să ajungă la un centimetru de pieptul lui, apoi și-o retrase brusc.

Fără nici un avertisment, ochii lui se deschiseră. Pentru ceea ce părea o eternitate, ochii albaștri îi susținură pe cei verzi. Sloan se ridică într-un cot și-i atinse gâtul și un umăr cu mâna. Atingerea era ca un fulg. Dar era și erotică.

Urma s-o sărute. Asta vroia ea ... vroia așa de mult.

Mi-am pierdut mințile, gândi ea. Este ultima noastră zi împreună și se va sfârși prin a-mi frânge inima. Dar îl iubesc pe acest bărbat și rațiunea n– are ce căuta aici.

El nu o sărută. În loc de asta spuse:

– Hai să ne înapoiem la mașină și să căutăm un loc unde să mâncăm.

Hanul la care o duse era cocoțat pe o stâncă. Mese vopsite în alb și scaune erau așezate pe lespedea uzată de vreme. Pâlcuri de flori sălbatice creșteau printre pietre, dând aerului o aromă plăcută. Înconjurând stânca din trei părți era marea, valurile ridicându-se doar ca să se lovească de stânci într-un murmur nesfârșit.

Sloan îi trecu meniul lui Teri.

– Ce vrei să iei?

– Un biscuit cu unt și niște ceai, te rog.

Chelnerița veni și luă comanda.

– Ceai pentru doi și o înghețată cu multă ciocolată.

– Sloan! îl privi Teri mustrător după ce fata plecase.

Fruntea i se brăzdase de o cută și buzele îi erau strânse, dar indignarea ei era falsă. Nu era posibil să fie supărată pe el. Nu astăzi.

– Nu ai vrut numai ceai.

– Ba am vrut. Ți-am spus asta.

– Îmi amintesc de o fată care a spus același lucru înainte, și în tot acest timp murea de pofta unei înghețate. Ți-o amintești pe acea fată, Teri?

– Vag. Aceeași fată care a spus că era experimentată în dragoste când de fapt era virgină, îl privi ea curajoasă.

– Virginitate și pasiune pentru înghețată, strălucirăochii lui a râs. Grozavă combinație!

– Nu foarte atrăgătoare, își ținu ea respirația.

– Am spus eu asta?

– Nu ... Nu știu ce o făcu să adauge: Nu ca Miranda.

Ceva licări în ochii albaștri.

– Deloc ca Miranda, încuviință Sloan și puțin din magia zilei dispăru.

Sosi chelnerița cu tava. Pentru un han izolat, înghețata era incredibil de bună, dar Teri nu se putu bucura de ea. Făcu un efort să mănânce, Sloan ar fi fost dezamăgit dacă nu ar fi făcut-o, dar îi pierise orice poftă de înghețată.

Gâtul îi era încleștat, amenințat de lacrimi. Îl iubea pe Sloan, îl iubea mai mult decât visase să poată iubi un bărbat. Și totuși, după ziua de astăzi, nu-l va mai vedea.

Era clar că Sloan, care-și sorbea ceaiul cu evidentă plăcere, nu era deranjat de gânduri similare. Era doar o chestiune de timp până se va însura cu Miranda.

Dacă și-o va mai aminti pe Teri, va fi doar pentru minciunile ei și pasiunea pentru înghețată.

Soarele apunea când ajunseră la căsușa lui Herman Kruger. Așezată departe de autostradă, se ajungea la ea pe un drum vechi, plin de curbe. Emma avusese dreptate, Teri n-ar fi fost în stare s-o găsească singură.

Un om cu o față crâncenă, sprâncene stufoase și păr alb, domnul Kruger nu păru deloc surprins de sosirea lor târzie. După ce îi servi cu o supă groasă de legume cu brânză și pâine, scoase cărțile.

Erau interesante, Teri văzu imediat – volumele primei ediții pe care nu le mai văzuse înainte. Ar fi o completare minunată a bibliotecii de la Vins Doux. Herman Kruger era nerăbdător să vândă, Emma la fel de nerăbdătoare să cumpere și nu fu greu să ajungă la un preț.

– Crezi că ne-ai putea găzdui peste noapte? întrebă Sloan imediat ce se încheie târgul.

– Nu prea, mormăi bătrânul, când Teri se întoarse să se uite la Sloan cu o privire nedumerită. Am doar o cameră și nu o împart cu nimeni. N-am făcut-o și n-o voi face niciodată.

– Nu ne-am gândit să vă deranjăm, spuse Sloan care era acum blândețea întruchipată. Nu vrem să vă deranjăm, dar am văzut afară o magazioară.

– Coliba de pescuit, râse bătrânul. Sunteți bineveniți în ea. Doar un pat ... ar fi suficient dacă voi doi sunteți prieteni.

– Domnule Kruger, dumneavoastră nu înțelegeți, începu Teri cu obrajii roșii de jenă, doar pentru a fi întreruptă de Sloan.

– Mulțumim, o luăm.

Când Sloan terminase de împachetat cărțile și le pusese în mașină, Herman Kruger îi dădu o lampă cu kerosen și câteva cearșafuri. Cu inima bătându-i tare, Teri îl urmă în colibă.

– Nu înțeleg, spuse ea intrând după el.

Sloan așeză lampa pe o masă de lemn și mări flacăra. Fluierând ușor, se uită în jur și Teri făcu la fel. Coliba era mică, dar surprinzător de curată. Exista un miros ușor de alge și într-un colț era o legătură de plase. Exista și un pat. Teri îl privi și simți că o cuprinde isteria.

– Sloan! Locul acesta!

– Nu este rău deloc. Herman păstrează aici câteva din sculele lui de pescuit. Cearșafurile pe care mi le-a dat sunt curate, nu trebuie decât să le punem peste pat.

– Nu putem dormi aici, protestă ea peste bubuiturile care îi sunau în urechi.

– Nu există nici un alt loc pe care-l pot propune. Ai auzit ce a spus Herman, are doar un dormitor.

Și tufișurile nu sunt sigure, putem fi atacați de un leopard, noaptea.

– De ce nu ne întoarcem?

– Și să risc să merg pe un drum neluminat și plin de cobre? Am putea sfârși în mare. Ar fi o nebunie, Teri.

Nu așa de mare ca aceasta. Nu pot împărți acest pat îngust cu tine, iubindu-te așa cum te iubesc. Știind că atunci când ne vom trezi va fi timpul să-ți spun la revedere.

– Ar trebui să existe undeva un loc unde am putea sta, spuse ea în cele din urmă. Hanul unde am mâncat ...

– Cu mile în urmă. Nu aș risca ... Veni la ea și-i puse mâinile pe umeri ... Ideea de a împărți un pat cu mine îți repugnă?

Ideea era o adevărată binecuvântare, acesta era necazul. Sub mâinile lui, umerii ei tremurau.

– Nu este ceea ce vreau.

– Ai vrut în acea zi, la Bienvenue. Sau m-am înșelat?

Era ceva ce nu putea nega.

– Nu. Nu te-ai înșelat. Dar astăzi ... Când își puse mâinile peste ochi își simți obrajii fierbinți ... Lucrurile s-au schimbat. Sloan, nu mă presa, nu înțelegi.

– Poate că înțeleg, vorbi el foarte blând. Teri, scumpa mea, te vei simți mai bine dacă îți promit să nu fac dragoste cu tine?

Scumpa mea.

Mai folosise dezmierdarea și înainte, dar nu însemna nimic, era doar un fel de a se adresa unei femei. Exista doar o femeie care însemna ceva pentru el, și aceea era Miranda. Orice cuvinte de dragoste vor fi îndreptate spre ea.

– Nu vrei să faci dragoste? îl privi ea îngrozită, cuvintele țâșnindu-i fără să vrea.

– Aș face dragoste cu tine toată noaptea dacă m-ai lăsa, spuse el cu o voce răgușită. Dar trebuie să-mi arăți că vrei. Nu vreau să te forțez din nou, Teri.

Ea inspiră cu greutate.

– Ai spus ceva despre o promisiune.

– O ai ... Tonul lui era blând. Hai să ne dezbrăcăm, atunci.

– Putem dormi în hainele noastre.

– Și mâine-dimineață să arătăm ca două cârpe boțite? Ți-e rușine de mine, Teri?

– Bineînțeles că nu.

Încercă să zâmbească atunci când își scoase rochia și văzu că ochii lui erau asupra ei, expresia lor fiind ciudată, ca și cum i-ar fi venerat trupul.

Sunt nebună, gândi ea. Rămasă doar în sutien și chiloți, îl urmări cum își dă jos propriile haine cu mișcări bruște.

Stăteam lungiți pe patul de pescar. Cearșafurile era aspre dar curate, deasupra și dedesubtul lor. Patul era îngust, doar de o persoană. Teri stătea cât mai depărtată, cu genunchii ușor îndoiți și Sloan se vârî lângă ea, modulându-și trupul după al ei. O cuprinse cu un braț.

– Ca să nu cădem, explică el.

– Îmi dau seama, spuse Teri și simți degetele lungi chiar sub sâni și răsuflarea lui caldă la ceafă.

În curând sunetul răsuflării liniștite umplu camera. Teri stătea nemișcată, ascultându-l pe Sloan cum doarme. Ea nu va dormi, dar nu era un motiv de îngrijorare. În anii ce vor urma, vor exista multe nopți singuratice când va dormi. Pentru noaptea aceasta, prefera să stea liniștită, cu brațul lui Sloan sub sâni și tot trupul lui lung încălzit în jurul ei.

El ar fi avut nevoie de puțină încurajare ca să facă dragoste cu ea. Așa cum zăcea în întuneric, dorindu-l din toată ființa, se întrebă dacă nu fusese o prostie să-și nege bucuria care ar fi însoțit actul. Dragostea ei pentru Sloan trecea peste principiile care fuseseră odată de nezdruncinat.

Poate că existase teama că dragostea cu Sloan ar distruge orice fericire viitoare cu vreun alt bărbat pe care nu va fi în stare să-l iubească. Dar nu va mai iubi niciodată, oricum, o știa cu certitudine.

Brațul care era încolăcit în jurul ei se mișcă ușor și-i trase trupul mai aproape de al lui.

– Sloan, spuse ea și apoi puțin mai tare, Sloan!

Nu veni nici un răspuns, respirația era la fel de liniștită și regulată ca înainte.

Mișcarea trebuie să fi fost inconștientă.

Își ridică mâna pentru a o înlătura pe a lui, apoi renunță. Putea foarte bine să se bucure din plin de apropiere. Așa ar fi stat dacă ar fi fost căsătoriți, noapte după noapte, în această intimitate minunată.

Dar căsătoria nu era pentru ea. Nu va exista decât această unică noapte. Celelalte erau pentru Miranda.

Crezuse că somnul o va ocoli, dar nu fu așa. Când se trezi în cele din urmă, simți o asprime ciudată lângă obraji și în jurul trupului ei aproape gol și pentru câteva clipe, stătu nemișcată, întrebându-se dacă visa. Dintr-o dată, evenimentele nopții îi reveniră și mâna i se mișcă ... doar ca să întâlnească spațiul gol.

– 'Neața, leneșo, spuse o voce veselă.

– 'Neața, Sloan.

– Întotdeauna ai obrajii așa de roz când te trezești?

Teri își pipăi obrajii cu mâinile, dar căldura lor era provocată de altceva decât de somn.

Când făcu acest lucru, cearșaful îi alunecă de pe ea. Îl trase și se înroși și mai tare.

Râsul lui Sloan răsună în camera mică.

– Din nou ți-e rușine? Draga mea Teri, te-am văzut și mai puțin îmbrăcată. În afară de asta, am petrecut o noapte stând doar împreună în pat.

Fără să se petreacă nimic între noi. Cuvintele îi veniră în minte involuntar. "Poate că sunt nerușinată, dar nu-mi pasă" gândi ea.

– Știi, continuă Sloan gânditor, înainte de a-ți descoperi statutul – statutul tău inocent – zâmbi el la ultimele cuvinte, această rușine m-ar fi făcut nerăbdător,

– Cum simți despre asta acum? întrebă ea stânjenită.

– Ah, zâmbi el larg. Nu te-ar tenta puțină cafea înainte de a pleca?

De ce evitase întrebarea?

– Ba da, aș vrea.

– Bun. Mă duc până la Herman, doar ne-a oferit ospitalitatea lui. De ce nu te îmbraci să vii și tu acolo?

Nu-i trebui mult timp să-și tragă rochia și să-și treacă un pieptene prin părul încâlcit. Teri se înfioră când părăsi coliba și parcurse mica distanță până la casă. În camera care servea drept cameră de zi cât și bucătărie, aroma de cafea tare se împletea cu cea de pâine proaspăt coaptă.

– Ai dormit bine? întrebă Herman, întâmpinând prezența lui Teri cu o ridicare a sprâncenelor stufoase.

– Bine, mulțumesc.

– Știam că patul este suficient de încăpător pentru prieteni.

Uitându-se de la Teri la Sloan, bătrânul zâmbi cu subînțeles, arătând că amintirile trecutului nu-i dispăruseră.

Teri simți din nou cum îi iau foc obrajii.

Involuntar, se uită la Sloan și-i văzu ochii strălucind.

– Cafea, auzi ea oferta lui Herman și fu bucuroasă de diversiune.

Cu mâinile în jurul cănii aburinde, îl observă pe bătrân care tăia o felie de pâine neagră.

– Încearcă asta, o invită el. Întotdeauna îmi fac singur pâinea. Este bună cu dulceață.

Când Teri își termină cafeaua și felia de pâine cu dulceață de pepene, făcută tot în casă, Sloan îi prinse privirea.

– Este timpul să plecăm la drum.

– Transmiteți-i toate cele bune Emmei, spuse Herman. Drăguță doamnă -– foarte drăguță. Și ad-o pe tânăra ta domniță cu tine, data viitoare când vii pe aici, Sloan.

– Precis așa voi face, spuse Sloan.

Cuvintele nu-i produseră nici o bucurie lui Teri, fiindcă știa că viitoarea lui însoțitoare va fi Miranda.

Încercă să-și imagineze acea frumusețe sofisticată dormind între cearșafurile aspre ale unui pat de pescar și sorbind cafea dintr-o cană de pământ și nu reuși.

Menționarea Emmei o făcu să se simtă brusc plină de remușcări.

– Emma se va îngrijora în privința noastră, spuse ea când se îndepărtară cu mașina de casa lui Herman.

– Nu cred, răspunse Sloan imperturbabil.

– Trebuie să se întrebe dacă am avut vreun accident.

– Știe unde suntem.

Teri se uită la el.

– I-ai telefonat?

Sloan doar zâmbi și Teri știu că fusese o proastă să-și închipuie că doar fiindcă Herman Kruger alesese să trăiască în izolare își tăiase toate legăturile cu civilizația.

Evident, nu observase nici telefonul nici momentul când se strecurase să dea telefonul.

– Relaxează-te, spuse el pe o voce neașteptat de blândă și mâna lui se întinse s-o atingă pe a ei. Emma știe că ești în siguranță cu mine.

Precum n-aș fi întotdeauna în siguranță cu tine. Nu siguranța dependenței, să vreau un bărbat care să-mi netezească drumul în lume, să-mi facă viața mai ușoară. Un altfel de siguranță. O siguranță emoțională care ar veni din a ști că mi-aș putea împărți bucuriile și necazurile cu bărbatul pe care-l iubesc. Știind că există o problemă căruia îi pot acorda toată încrederea mea. Știind că împreună am putea înfrunta lumea.

Gândire prostească. Și periculoasă, fiindcă în acest fel nu va exista decât o inimă sfărâmată.

Cu un final la revedere de la Sloan doar peste câteva ore, era o nebunie să se lase cuprinsă de visuri.

Ceea ce îi aduse aminte că încă nu-i spusese lui Sloan despre planurile ei. Ar fi trebuit să-i spună de ieri. Acum, cu amintirea nopții petrecute împreună, atât de intens înfiptă în minte, gândul plecării făcea să i se blocheze gâtul de durere.

Nici măcar nu știa dacă putea vorbi. Și totuși trebuia s-o facă, nu mai putea amâna.

Merseseră o bucată bună de drum când Teri își făcu curaj și spuse:

– Trebuie să-ți spun ... plec de la Vins Doux.

Nici un răspuns de la bărbatul de lângă ea. Oare vorbise atât de încet încât n-o auzise? Uitându-se pe furiș la profilul auster, văzu că el era concentrat asupra drumului.

Puțin mai tare de această dată, anunță:

– Plec de la Vins Doux ... După un moment adăugă, mâine.

Tot nici un răspuns. Gura lui sugeră un zâmbet și începu să fluiere.

Înfigându-și unghiile în palme, Teri se întoarse spre fereastră. Se simțea rău.

Nu se așteptase ca Sloan să-i jelească plecarea, dar indiferența lui – o indiferență aproape de nesimțire – era brutală. În ochi i se strânseră lacrimi și clipi cu fermitate, hotărâtă să nu plângă. Dar apărură și mai multe lacrimi, până când peisajul din afara ferestrei se încețoșă.

Să tot fi trecut zece minute când mașina se opri.

– Acum putem vorbi, auzi ea o voce spunând încet.

Timpul pentru vorbit trecuse. Ținându-și capul întors, Teri rezistă impulsului de a-și șterge lacrimile, sperând să nu se facă de râs.

– Acolo ai motivul pentru care nu vei pleca de la Vins Doux, îi spuse el.

Habar n-avea despre ce vorbea el și vocea înecată în lacrimi nu-i permitea să pună întrebări.

– Nu vezi, Teri?

Încă ținându-și fața întoarsă, ea scutură ușor din cap. Era tot ce putea face.

– Te-am făcut să plângi. Niciodată nu-i auzise vocea atât de tandră. Și apoi, el întinse mâna și-i șterse ochii cu o batistă.

– Nu plâng, își înghiți ea lacrimile.

– Sigur că nu. Teri, draga mea, ce vezi?

Măcar de n-ar numi-o draga lui. Pentru el, dezmierdarea nu însemna nimic, ci o făcea să se simtă și mai nefericită.

– Ce vezi? insistă el.

Nimic. Nimic important.

Doar o clădire înaltă cocoțată pe o stâncă, cu câteva case mai mici ciorchine în jurul ei.

– Un hotel, îi spuse el. Mai târziu, ea se va întreba de ce nu reacționase. Poate că era rezultatul tulburării ei emoționale, deoarece unicul ei răspuns fu aproape de neauzit:

– Ei bine?

– Bine ... În râsul lui era o notă de nesiguranță. Sloan, întotdeauna atât de sigur pe sine, era nesigur ... Asta este tot ce ai de zis?

– Nu știu ce altceva să spun, mormăi Teri.

– Nu-mi vine să cred că noaptea mea lipsită de somn pe un pat îngust a fost în zadar.

– Ai dormit bușteau, îl acuză ea.

– N-am dormit deloc.

– Respirația ta. e Era atât de înceată ... Își ridică fața spre el, fără să-i pese dintr-o dată de ochii plini de lacrimi. Te prefăceai?

– În fiecare minut al celei mai lungi nopți pe care am petrecut-o. Sunt un bărbat normal, draga mea. Crezi că a fost ușor să stau lângă tine fără să fac dragoste?

– De ce n-ai făcut? Cuvintele îi scăpară înainte de a le putea opri. Sub privirea lui simți cum obrajii uzi se încălzesc.

– Pentru că, spuse el foarte rar, intenționez să aștept până când suntem căsătoriți. Dacă mă vei vrea, Teri. Tu și Jill.

Fericirea năvăli sălbatic în ființa ei.

– Nu înțeleg ...a fost tot ce putu spune.

– Poate că acesta este răspunsul pe care-l merit după ce te-am făcut să treci prin ce ai trecut. Sper doar că nu este prea târziu. Bine, Teri, hai să vorbim!

– De ce n-am vorbit ieri? întrebă ea mirată. Am avut atât de mult timp.

– Ieri, draga mea, a fost pentru a te curta.

– A mă curta?

Era posibil să fie atât de fericită?

– A te curta. N-ai fost curioasă de ce a durat atât de mult să ajungem la Herman? Și nu înțelegi importanța acestui hotel?

Încet, ea începea să înțeleagă.

– Nu era nevoie să fi stat la Herman, ai știut tot timpul despre acest hotel. Ai plănuit asta!

– Acțiunea unui bărbat disperat. Știam că trebuie să acționez repede ... să-ți fac toată curtea în spațiul unei zile și a unei nopți.

– O zi minunată.

Și noaptea ... Micuța față pătată de lacrimi era radioasă ... Ai spus că n-avem unde sta și te-am crezut. Nu-mi amintesc să fi văzut ieri hotelul, Sloan.

– Am venit pe un drum ocolit ... Ochii îi erau plini de durere ... Sunt atât de multe de explicat. Este prea târziu pentru noi, Teri?

– Continuă să explici, îl necăji ea.

Era ușor să-l necăjească acum, cu bucuria explodând în ea ca niște artificii. Nu voia nimic altceva decât să fie în brațele lui, dar erau lucruri pe care trebuia să le știe.

– Te iubesc, spuse el.

– Oh, Sloan, și eu te iubesc!

El rămase tăcut o clipă, cu o privire stupefiată și ea știu că fusese nesigur de ea.

– Te iubesc de multă vreme.

– Dar n-ai avut niciodată încredere în mine.

– O vreme n-am avut.

– Am senzația, spuse gânditoare Teri, că poate n-ai deloc încredere în femei, Sloan.

– Atât de multe dintre femeile pe care le-am cunoscut erau doar puse pe apucat. Ia-o pe Virginia – se comportă într-un fel în fața Emmei, într-alt fel când nu este văzută. Dar cred că știi asta.

– Și tu ai crezut că am păcălit-o pe Emma.

– Aveai fața unui înger, frumoasă și nevinovată. Nu-mi venea să cred că ai putea face ceva necinstit. Și totuși, existau faptele. Hainele scumpe...

– Emma a vrut să le am.

– Știu asta, acum.

– Ți-a spus ea?

– Doar când m-am lămurit în privința ta.

– De ce a așteptat atât de mult?

– A crezut că așa este mai bine.

– Când te-i lămurit? întrebă Teri.

– Cred că am știut tot timpul cine ești, neluând în considerare gândirea mea încăpățânată.

Dar ceea ce m-a convins în final a fost cearta. Când te-ai opus Emmei că n-are dreptul să se amestece în viața lui Jessie. Virginia și Bruce spuneau ce credeau ei că Emma voia să audă. Tu nu. Tu ai fost atât de curajoasă, draga mea, atât de hotărâtă să lupți pentru ce credeai, încât nu te-a interesat că riscai dezaprobarea Emmei. Atunci am cunoscut adevărul.

– Totuși, credeai că eram în combinație cu Bruce.

– Mizerabilul de Bruce.

Se poate considera norocos că nu l-am altoit. Gândul la voi împreună era suficient să mă înnebunească!

– Ai avut dreptate, să știi, spuse Teri, un pic tristă. Bruce mă voia doar pentru partea mea din Vins Doux.

– Ți-a spus asta?

– În mod direct.

Sloan o urmărea intens.

– Mai simți încă ceva pentru el?

– Niciodată n-am simțit. Și ți-am spus că pe tine te iubesc.

Ciudat, dar ce ușor îi ieșeau cuvintele din gură. Le spusese atât de des, încet, în întunericul camerei, nevisând vreodată că le va rosti cu voce tare bărbatului pe care-l adora.

– Așa și trebuie. Bruce o iubește pe Miranda. Întotdeauna a iubit-o.

– Atunci, de ce ...

Cuvintele "se ținea după tine" îi rămaseră pe limbă. Întrebarea nu avea sens. Știa că răspunsul va fi neplăcut, nu avea nevoie să fie pus în vorbe.

În cele din urmă, Sloan rupse tăcerea.

– Ți-am spus că te iubeam de multă vreme. Dar era Jill. Teri, scumpa mea, nu te-am judecat niciodată, așa cum ai crezut tu. Dar ideea că iubiseși, poate încă iubeai un alt bărbat, îmi era de nesuportat. Și atunci m-am împăcat cu sentimentele mele. Știam că fără tine nu exista viață pentru mine, și am hotărât că dacă te vei mărita cu mine, te voi învăța să mă iubești. Teri dragă, ți-am dat câteva motive pentru a te duce la Bienvenue, zâmbi el. Ceea ce nu știi este că urma să-ți cer să te căsătorești cu mine.

Memoria îi reveni cu intensitate. Fața albită a lui Sloan când o acuzase că era virgină.

– Erai atât de supărat.

– Numai fiindcă mă mințiseși. Și m-am întrebat ce altceva îmi ascunseseși.

– A fost o minciună prostească, spuse Teri plină de remușcări.

– În acele împrejurări, era justificată. Emma spune că m-am comportat foarte prost.

Așadar, discutaseră despre ea. Ce altceva mai fusese spus? Avea vreo importanță? Teri știu brusc că nu avea.

Mai era totuși o întrebare care avea nevoie de răspuns.

– Dar Miranda?

– O prietenă bună, nimic mai mult.

– Acea zi din restaurant – credeam că vă sărbătoriți logodna.

– A fost ce a crezut și Bruce, Teri. I-am vândut Mirandei o vie pe care o dorea de multă vreme. Asta a fost totul.

Nu chiar totul, gândi Teri, amintindu-și avertismentul pe care-l zărise în ochii Mirandei "Mâinile la o parte de Sloan". Dar până la urmă, poate că Miranda va fi mai fericită cu Bruce decât cu Sloan. Înțeleaptă, nu continuă subiectul, și în loc de asta spuse:

– Emma va fi uluită să audă tot ce s-a întâmplat de ieri.

Sloan își dădu capul pe spate și râse:

– Iubita mea, asta este ceea ce vroia Emma tot timpul pentru amândoi. Știa că erai fata potrivită pentru mine, ca o doamnă isteață și dragă ce este. Știa totodată că nu trebuia să-și facă intențiile prea evidente.

– A ținut secret față de noi amândoi.

– Da. Și s-a distrat imens, deveni Sloan gânditor. Din fericire, a existat un secret pe care nu l-a ținut.

M-a avertizat că pleci de la Vins Doux. Mi-ar fi spus mai devreme, dar am fost plecat de la Bienvenue câteva zile.

– Atunci, Emma a fost în planurile tale!

– Da, draga mea, a fost. La fel ca și Herman Kruger care, cu atâta amabilitate, ne-a lăsat să-i folosim coliba pescărească, având un dormitor separat, perfect confortabil.

– Toate aceste trucuri pentru mine! dansară ochii cei verzi, dar pulsul lui Teri o luă la goană.

Poate că ar trebui să merg la Cape și să fug de tine cât pot. Să nu îndrăznești!

Sloan o atrase la pieptul lui, ținând-o cu o tandrețe după care ea tânjise.

– Teri, trebuie să știi că Emma mi-a spus despre planurile tale, a lăsat să scape și altele. Fata rămase nemișcată. Intuitiv, știa ce urma.

– Că mi-am refuzat partea din Vins Doux?

– Da.

– Te deranjează?

– Să mă deranjeze? Sunt încântat! Încă voi controla lucrurile la Vins Doux, Emma are grijă de asta, dar eu vreau să fiu singurul care îți dă ție și lui Jill tot ce-i mai bun în viață.

Cu nerăbdarea unui bărbat care așteptase prea mult timp pentru ceea ce dorea cu ardoare, brațele lui Sloan se strânseră și apoi o sărută pe Teri intens, cu aviditate, de parcă nu s-ar mai fi oprit niciodată. Înconjurându-i gâtul și lipindu-se mai mult de el, Teri îi răspunse la sărutări cu bucurie și în răspunsul ei era pasiunea pe care încercase cu atâta greutate s-o înăbușe.

În cele din urmă, Sloan își ridică fața.

– Dacă nu vrei să mă scoți din minți, va trebui să te măriți cu mine foarte repede, spuse el. Dumnezeule, Teri, nu mi-ai spus încă dacă te vei căsători cu mine.

– Știi că o voi face, dragul meu.

– Ți-am spus că te iubesc cu fiecare fibră a ființei mele?

– Așa cum te iubesc și eu, Sloan; hai să mergem să-i spunem Emmei și lui Jill.

– Nu înainte de a te mai săruta.